

ВЪТРЕ В КОСМИЧЕСКИТЕ КОРАБИ

Джордж Адамски

1955 г.

**www.angeli-raja.eu
www.cosmic-people.com**

Малък космически кораб на цивилизацията Метария (виж картинка 277 на www.cosmic-people.com)

ТЕКСТ ОТ КОРИЦАТА

ВЪТРЕ В КОСМИЧЕСКИТЕ КОРАБИ

от Джордж Адамски

Какво се случва с Джордж Адамски откакто пише за известните инциденти в книгата „Летящите чинии се приземиха“? Откакто на паметния 20 ноември 1952 г. той пръв установява личен контакт с човек от друг свят? Откакто на 13 декември 1952 г. той успява да направи снимки на 100 фута * от същата тази летяща чиния, която е довела неговия първоначален посетител?

„*Вътре в космическите кораби*“ е личната история на Адамски за това какво се е случило с него оттогава насам. Тя започва с неговата първа среща, няколко месеца по-късно, с още един човек от друг свят – неговата първа среща с някой, който разговаря с него. Този втори негов посетител го довежда до „Разузнавача“ от Венера (космически кораб), а това, на свой ред – го води до кораба-майка. По-късно той е пренесен и в „Разузнавача“ – а след това и в кораба-майка от Сатурн. Адамски ни разказва какво разкрива в тези космически кораби и какво са му разказвали мъжете и жените от другите светове.

Снимките на летящи чинии на Адамски, първоначално публикувани в книгата „Летящите чинии се приземиха“ стават световноизвестни след като други очевидци от различни краища на света са успели да направят снимки, идентични с неговите. Сега обаче в книгата си „*Вътре в космическите кораби*“ Адамски ни предоставя 16 фотографии и илюстрации вече не само на „Скаути“ (разузнавателни космически кораби), а и на големите космически кораби, от които те биват изстрелвани. Основната част от тези снимки са публикувани през април 1955 г. и нито те, нито тяхно описание не е публикувано преди това.

Дезмънд Лесли, който е съавтор на Адамски в „Летящите чинии се приземиха“ осигурява предговора на новата книга, в която той храбро посреща факта, че много хора първоначално ще бъдат скептични към изумителните факти, разказани за пръв път от Джордж Адамски.

Уводът е предоставен от Шарлот Блоджет, литературният сътрудник на господин Адамски в написването на тази книга, и осигурява рамка, спомагаща за едно по-добро разбиране на самата книга. Госпожа Блоджет също така допринася и за биографичната скица на Джордж Адамски, която придава завършен вид на книгата.

Първата книга на Адамски „Летящите чинии се приземиха“ досега се е продала в над 80 000 копия в САЩ и е преведена на немски, испански и френски, също така скоро се очаква да бъде преведена на повечето европейски езици. Въпреки подигравките на скептиците и хапливите и коварни атаки на противниците Джордж Адамски е събрал огромна световна аудитория, която го чете и слуша.

* дължина – 30,5 метра (бел.прев.)

СЪДЪРЖАНИЕ

- (*) Увод от Шарлот Блоджет
- (**) Предговор от Дезмънд Лесли
- (1) Завръщането на Венера
- (2) Вътре в кораба-разузнавач от Венера
- (3) Корабът-майка от Венера
- (4) Първият ми поглед в космическото пространство
- (5) Среща с Великия Учител
- (6) Въпроси и отговори в кораба
- (7) Корабът-разузнавач от Сатурн
- (8) Корабът-майка от Сатурн
- (9) Лабораторията
- (10) Другият Велик Учител
- (11) Разговорът в кафенето
- (12) Отново, Великият Учител
- (13) Дните на „Терасите на Паломар“
- (14) Прощалният банкет и сбогуването
- (15) Неочакваният послепис
- (***) Биографична скица от Шарлот Блоджет

ИЛЮСТРАЦИИ

Забележка: Илюстрациите могат да бъдат намерени в папката „ИЛЮСТРАЦИИ“ в zip файла, съдържащ тази книга. Ако нямате оригиналния zip файл, можете да го изтеглите от:

<http://www.angeli->

[raja.eu/bulgarian/svetelna_knihovna/zip/bg_svetelna_knihovna/bg_vutre_v_kosmicheskite_korabi.zip](http://www.angeli-raja.eu/bulgarian/svetelna_knihovna/zip/bg_svetelna_knihovna/bg_vutre_v_kosmicheskite_korabi.zip) .

- (1) Разузнавач от Венера застанал във въздуха
- (2) Диаграма на разузнавателен кораб от Венера
- (3) Диаграма на кораб-майка от Венера
- (4) Космически кораб, подобен на подводница
- (5) Кораб-майка изпуска Разузнавачи №1
- (6) Кораб-майка изпуска Разузнавачи №2
- (7) Кораб-майка изпуска Разузнавачи №3
- (8) Кораб-майка изпуска Разузнавачи №4
- (9) Диаграма на Разузнавач от Сатурн
- (10) Диаграма на кораб-майка от Сатурн
- (11) Космически кораби близо до Луната
- (12) Снето от вътрешността на Разузнавач от Венера
- (13) Снето от вътрешността на Разузнавач от Венера №2
- (14) Снето от вътрешността на Разузнавач от Венера №3
- (15) Снето от вътрешността на Разузнавач от Венера №4
- (16) Джордж Адамски

Посвещавам тази книга на един по-добър свят

*Бих искал да изразя своите дълбоки благодарности на Шарлот
Блоджет за оформянето на моите преживявания в написаните думи на
тази книга.*

Джордж Адамски

Увод от Шарлот Блоджет

В увода на тази книга бих искала да започна твърдейки, че няма как да не намерите съдържанието ѝ за дълбоко очарователно, и съм напълно наясно, че ще последва недоверчивост в различни степени. Някои ще приемат твърденията на Джордж Адамски, че неговите преживявания в космическото пространство са истински и действителни. Много от вас, чувствайки искреността, с която той разказва своята история ще го окачествят като честен, но самозаблуждаващ се човек и ще хвърлят неговите приключения в категорията умствени или психически. Все пак други, свикнали да отхвърлят, всичко, което все още не е доказано в познатите три измерения ще се насладят на написаното като на умна измислица.

Въпреки, че аз самата съм виждала космическите кораби няколко пъти тук на Бахамите, където живея, и на Паломар по време на няколкоседмичния ми престой там през изминалото лято, никога не съм била в такъв кораб. Също така, доколкото ми е известно, никога не съм срещала човек от Космоса. Аз, обаче, срещнах Джордж Адамски. Да го познаваш води най-малкото до едно сигурно нещо – той е човек на безспорната почтеност.

След като прочетох „*Летящите чинии се приземиха*“ и след като се отправих към Калифорния, за да прекарам лятото със семейството си, писах на господин Адамски, описвайки моите наблюдения тук и го попитах дали мога да се обърна към него. Резултатът беше сърдечна покана и призив да го направя.

Не се колебая да заявя, че първото си посещение до „Терасите на Паломар“ направих с кръстосани пръсти. Бях напълно подготвена за всичко от брилянтен лунатик до безобиден самозаблуден човек или може би още един Калифорнийски култ удобно и изгодно уповаващ се на нарастналия интерес към летящите чинии. Това, което намерих беше човек, доста отдалечен от тези неща и по-скоро труден за описване.

Първата ми реакция беше, че едно дребно престъпление е извършено като е позволено толкова неадекватна и подвеждаща снимка да бъде сложена на обложката на книгата му („*Летящите чинии се приземиха*“). Не само, че Адамски е един по свой собствен начин красив мъж, но и почтеността е ясно изписана на доброто му лице. Това, което разбрах по време на седмиците престой там е, че това е лице, от което добротата и спокойното изражение никога не слизат. Това не означава, че Адамски еволюира отвъд точката, в която малките дразнителни, които успяват да вдигнат кръвното налягане на „по-малките“ същества изцяло са престанали да го измъчват. Далеч не е така. За обикновени ежедневни инциденти и случки неговият речник е като на всеки друг нормален човек. Но неговото раздражение рядко се разпростира към друг негов съмишленик. Всички, които отиват при него били те отегчителни хора, напаст или войнствени съперници, на всички той отговаря със същата учтивост и търпение, с която би отговорил на интеллигентните, очарователните или важните в светския смисъл на думата хора. Тези качества, заедно с постоянното чувство за хумор, го правят напълно достъпен в широкия смисъл на думата. Той не изисква всички да бъдат съгласни с неговите вярвания или твърдения. Той е истински смирен, не допуска арогантността.

Фактът, че Адамски притежава повече мъдрост от официалното образование, в неговият случай е един плюс, освобождаващ го от оковите, които доста често приковават академичния ум. През същото това време той е изумително добре информиран за повечето теми, включващи световните събития и каузите, стоящи зад тях. Това може би отчасти е благодарение на това, че той е нещо като пророк. С изключение на почти пълната липса на каквато и да е материалност, алчност, които

понякога карат другите да се възползват от него, Адамски се очертава като един необичайно добре балансиран човек.

Склонна съм да вярвам, че забележителното търпение, проявявано от Адамски със сигурност е изиграло огромна роля в това да бъде избран за един от важните пратеници на Земята от нашите братя от други планети. Адамски не е от онези търпеливи хора, които просто чакат и мечтаят край огъня или на сянка под дървото, неговото търпение е подкрепено от действия. Например, веднъж след като се убеждава в извънземната природа на странните обекти, които вижда в небето, той се заема с намирането на фотографски доказателства за тяхната реалност. Трябва да бъде очевидно, че това е проект на основните съотношения.

Опасностите на атмосферното влияние и продължителното време не разколебават Адамски. Всъщност пет години минават (1948 -1952) преди да успее, след стотици опити, да направи една или повече успешни снимки на всеки различен вид космически кораб, който наблюдава. Само тогава той считал началния етап на своето проучване на летящи чинии за завършен. Оттогава насам снимки, направени в различни части на света, които показват *същия тип кораби*, са направени публично достояние, потвърждавайки снимките на Адамски.

Леонард Г. Крамп M.S.I.A. прави сравнителни ортографични чертежи между „Скаутът на Венера“ на Адамски и кораба, фотографиран от 13-годишния Стивън Дарбишър в Англия (летящата чиния Конистън) и доказва, че двете са идентични по структура и мярка. Тези чертежи се появяват в книгата на Крамп „*Космос, Гравитация и летяща чиния*“ (препоръчително четиво за учени и технически мислещи).*

* Публикувана през 1954 г. в САЩ от Британския център за книги. (бел.авт.)

Преди да си тръгна от „Терасите на Паломар“ аз предложих, че в полза на тези, които биха искали по-конкретни доказателства, би било добре в тази книга да бъдат включени някои свидетелски обосновки от страна на лица, които няма нужда да запазват мълчание заради сигурността си или поради лични съображения; или може би снимки на вътрешността на космически кораб, или предмет, изработен на друга планета. Въпреки, че разбирах обясненията на Адамски, защо той чувства, че подобни доказателства ще спомогнат малко, аз все още бях заинтересована да видя реакциите от тяхната липса от страна на широкия разнообразен кръг от приятели и познати, които щях да виждам. А това включваше учени, журналисти, професори в различни области, също и лаици.

Открих доста по-голям общ и засилен интерес към летящите чинии, отколкото бях очаквала. Освен това не само че имаше изненадващо малко скептици към *факта* за тези странни кораби в небето, но имаше и готовност да повярват за междупланетния им произход. Това, което малцина можеха да приемат бе, че Джордж Адамски е виждал и е разговарял с нашите съседи от други планети и е бил в техните кораби.

Вече бе призната липсата на каквито и да са обширни познания за Космоса. Концепцията за непреодолимо разстояние между планетите вече не се поддържа от много от учените, нито старият показател на светлинни години стои в основата за изчисляване на времевия елемент. Теченията на пространството (поради липса на по-добри условия) несъмнено все още са една голяма загадка за проучване. Овлабяването на гравитацията все още се намира в бъдещето.

Откакто науката безспорно направи огромен напредък в нашия живот, понякога е лесно да забравим, че ние все още сме доста далеч в разбирането ни на огромната Вселена, от която сме само малка част. Ние пренебрегваме непрекъснатата през цялата история на човечеството тенденция, която налага принудително изоставяне или изменение на вчерашните предположения и заключения в полза на откритията на утрешния ден. Колкото по-зрял става човешкият ум, толкова по-добре осъзнава, че безкрайните чудеса на такъв един необятен свят не могат да бъдат напълно измерени

от нито едно устройство, което можем да сътворим. Това е едно вълнуващо, а не плашещо или обезкуражаващо осъзнаване. Само един незрял ум може бързо да отхвърли като възможен или обезпокояващ фактът за всичко онова, което се намира извън неговия малък житейски опит или отвъд разбирането на ограниченото му въображение.

Като студент по история и наука за човешката природа Адамски е напълно наясно, че споделяйки своя толкова отдалечен от обикновените събития на тази неспокойна планета опит, той излага и отваря себе си към атаки от предвидими източници. И въпреки, че осъзнавам, че каквито и клевети да бъдат хвърлени срещу неговата честност и здрав разум, няма да успеят да го разстроят, също така знам колко важен е той за разпространяването на истината за космическите кораби и тяхната *приятелска* мисия към избрани хора от нашата Земя. Тъй като попаднах на искания за „конкретни доказателства“ – които да обосноват твърденията на Адамски, аз му писах отново, за да го попитам дали е възможно да включим нещо от този род в книгата. Чувствам, че неговият отговор оправда гледната му точка много по-красноречиво отколкото аз или който и да е друг бихме могли да я изложим. Следователно аз попитах и получих разрешение да цитирам от неговото писмо следното:

Терасите на Паломар
Star Route, Valley Center, Калифорния

Скъпа Шарлот,

Прочетох писмото ти с огромен интерес, всички различни фази от една страна имаха смисъл, от друга – не. Не бих искал да критикувам никого, но повечето хора, които са обучени в една определена област, независимо от това кои са те или с каква позиция разполагат, доста често биват доминирани от прекалено вярно придържане към традиционния и общоприет монотонно установен ред.

Както ти казах имам свидетели на едното от посещенията си в космически кораб. И двамата са учени, които държат високи позиции. Веднъж получат ли възможността да направят изявление картината ще се промени за една нощ. Обаче по начина, по който стоят нещата в днешни дни, с всичко, класифицирано като секретно, за момента те трябва да останат в сянка. Когато са сигурни, че могат да разкрият доказателствата без да застрашават себе си или националната сигурност, те казваха, че ще го направят чрез пресата. Колко скоро ще бъде това, както вие, така и аз можем само да гадаем. Но понеже те бяха с мен по молба на Братята, а някои неща се движат в техен интерес и в интерес на широката общественост, което в противен случай нямаше как да се случи.

И колкото и да ни се иска, не можем да говорим за тези неща все още, защото добрите намерения могат да имат лоши последици. Всяко прибързано действие би могло да съсипе иначе най-доброто начало.

Освен това спомнете си, че има и други гледни точки по този въпрос, за които вие сте напълно информирани и разбирате защо трябва търпеливо да чакаме сбъдването на нашите надежди. Точно на следващия ден получих писмо, което загатва, че се появяват такива възможности, и изглежда най-накрая ще получим подкрепа, което ще бъде дар за целия свят. Затова отново трябва да почакам с надежда, оставяйки времето да бъде съдия.

Разбирам твоята гледна точка за индивидуалните свидетели, които освободени от секретност или лични причини биха били свободни да говорят и да ме подкрепят. Но след като скептиците ще поставят под въпрос моите писмени показания, защо да не поставят под въпрос и всички останали? Това бе доказано във връзка с положилите клетва свидетели, присъстващи на срещата, описваща „*Летящите чинии*“ се

приземиха“. Когато критикът е критик, можеш да доведеш и Всемогъщия пред него и той все още ще го оспорва. Дори обикновеният човек може бързо да се осъмни във всичко, което е ново за него.

Когато става въпрос за конкретни предмети, направени на друга планета, които бих могъл да направя, те биха ли помогнали наистина? Изключвайки невъзможността да ги покажа на всички читатели на книгата, отново се озоваваме пред същата стара история за снимки на такива неща. Можеш ли да не предвидиш подобни коментари като „Адамски е измислил това и го е фотографирал“ – или „Какво му е толкова различното на този бокал или това парче материал?“ И всъщност, съдейки всичко, което съм видял на борда на космическия кораб наистина има само малка разлика между бокал от Венера и наш такъв, както и между хилядите различни видове, произведени тук на Земята !

Виж какво казват за снимките на космически кораби, които показват обекти, *напълно* различни от който и да е обект, направен на Земята, и които са фотографирани от много хора в различни краища на света ! Така че няма значение как гледаш на това, освен ако човек сам по себе си не притежава необходимото, за да разпознае истината, няма да има никаква разлика какво е представено като доказателство, той все още би искал конкретно доказателство, което *да пасва на неговото разбиране*, игнорирайки всички останали умове в света.

Нещата стоят почти по този начин: този, чийто живот е достатъчно задълбочен, няма да се нуждае от нищо такова, но този, който не е, както Исус казва „ще търси знаци, но никакви знаци няма да му бъдат дадени“, защото и да има, съмняващите се не биха ги разбрали. Неговите думи важат и за днес.

Този, който знае истината не търси доказателство, неговото вътрешно чувство разпознава истината, което е само по себе си достатъчно доказателство. А ние имаме изключително потвърждение в това отношение в „*Летящите чинии се приземиха*“. Както знаеш, аз съм никой, предпочитам да живея в планината, отколкото в града, където бих могъл да срещна „правилните хора“. В тази книга има изобилие от материал, по който да работят психолози, психоаналитици и професионални критици – и те го сториха. Сега книгата е по целия свят. Ти четеш много от писмата, които получаваме, и виждаш, че малко са скептично и критично настроени, повечето от тях бяха похвали. Забеляваш колко много хора ни разказаха за своите лични преживявания, за които, понеже не можеха да намерят конкретни доказателства, се страхуваха да говорят; или са се опитвали да разкажат на приятели или роднини, но без успешен резултат !

Не са ли това онези претендиращи власти от отминалите времена, същите като днес, които критикуват и опозоряват всичко, предложено да подобри човечеството? Изискваните доказателства са прибързани и не могат да бъдат дадени. Но времето и търпението най-накрая оправдаха тези, които родиха идеите. Човечеството е доста по-добре днес благодарение *на тях* – а не заради скептиците ! Днес не е по-различно. Но нека те уверя в едно нещо. Братята няма да ни провалят ако следваме техните напътствия повече отколкото ни провалиха в „*Летящите чинии се приземиха*“. Докато ние хората направихме много малко за разпространението на това, някой друг е направил много повече. Затова нека ги следваме без много промени в процедурата, която започнахме в първата книга. Сигурен съм, че няма да сгрешим. Нека критиците говорят ! Тяхната собствена опозицията може да се превърне в стимулант за любопитството им, карайки ги да навлязат в по-задълбочени проучвания или анализи. Истината винаги ще възтържествува, независимо от индивидуалните или ограничени мнения.

Във връзка с анализите на малкото парче метална шлака, за което споменавам в книгата и което ти държа в ръката си, аз се колебаех заради предишни преживявания. Преди няколко години направих лош химичен анализ на едно парче метална сплав, за което знаех, че не произлиза от тази планета. Първата ми мисъл беше за анализ и го

предадох на един учен да го направи. Когато му се обадох първоначално да го попитам за резултата, този човек звучеше много развълнуван. Но по-късно като го видях в лабораторията му, той беше излязъл извън контрол (или някой друг го беше извадил) и се опитваше да зареже всичко.

Когато той каза, че не е нещо, което да не може да бъде намерено в старо място за отпадъци, аз естествено упорито настоях изрично потвърждение на неговите открития. Тогава той призна, че има „малки разлики“ в състава си от този на всяка обичайна сплав, но каза, че това може да се е получило от промяна в нагряването или някакъв „лек инцидент“ – останал незабелязан по това време, като по този начин е направил дубликати на невероятната сплав.

Опитът ме научи на един урок и нямам желание да рискувам да загубя малкото парче метал, което ти видях и за което *знам*, че не е от тази Земя, предавайки го на някого преди да съм сигурен, че истината искрено се търси и ще бъде разкрита.

Осъзнавам, че моята мъдрост е много малка в сравнение с тази на Братята. Затова оставям всички решения на тях, както и ти би направила. Имам причина да вярвам, че те полагат усилия да се свържат с другите части на света, така че никой, дори най-скептичните, да не могат да ме обвинят в заблуждаваща свидетелска кампания, или пък, че се опитвам да ги купя, за да потвърдя своите твърдения, трябва ли да се опитвам да лансирам някого, чието име няма тежест в света.

Може би Братята от други планети чакат докато вътрешното чувство на хората на Земята проговори и ги подбутне леко към етап на пробуждане с желание за по-добър живот сред своите близки. Може би вярата е от изключително значение; не сляпа вяра, а тази истинска вяра, която може да дойде само отвътре и която не може да бъде отклонена от това, което *според нея* е истина. Тази първа книга допринесе за това пробуждане. Нейната цел е да стимулира тази дейност в още по-голям растеж и разбиране.

Събитията, описани в първата книга не получиха никаква *научна* подкрепа. Но събитията, случили се след публикацията, идващи от различните краища на света, се оказаха доста по-голяма подкрепа от каквото и да е било друго, което съм очаквал при публикуването. Това се случи въпреки противопоставящите се сили, които не искат истината да излезе наяве. Аз бях доста добре защитен от много неща, също така и упътван. Досега, братята не са ме разочаровали. Така че ако чакаме търпеливо, с тиха увереност, нещата ще се случат така, както трябва. Ще има повече изобилие от доказателства в целия свят, отколкото аз като човек мога да получа или да дам в замяна.

С уважение

Джордж Адамски

Предговор от Дезмънд Лесли

Когато бях съавтор на Джордж Адамски в „Летящите чинии се приземиха“ все още никога не го бях срещал. Двата с моя издател се съгласихме, че има достатъчно доказателства в неговите показания, че е имал контакт с летяща чиния на Земята, за да бъде обосновано публикуването на разказа му. По-нататъшните събития напълно оправдаха това. През ноември 1958 г., месец след като книгата ни бе публикувана, обект, почти идентичен на този, фотографиран от Адамски, прелетя над Норуич, Норфолк и бе наблюдаван от седем от членовете на Британската Астрономическа Асоциация и Норуичкото астрономическо общество, един от които – господин Потър, направи скица, изобразяваща летяща чиния с купол и пръстен от илюминатори почти еднакви по вид със снимките на Адамски.

На 15-ти февруари 1954 г. две момчета на 13 и на 8 години са направили снимка на обект, спускащ се от облаците над Конистън, Ланкашър. Снимката не беше ясно фокусирана, но бе достатъчно ясна, за да се види летящата чиния, купола, четирите илюминатора, някакъв вид топкообразен механизъм за кацане, подобни на тези от снимките на Адамски. Единствената разлика, доколкото грубото изследване можеше да покаже, бе в ъгъла. Тази снимка изглежда бе направена от ъгъл около 250 на вертикалната ос на летящата чиния, докато съответната снимка на Адамски бе направена от ъгъл около 500. Обстойно разследване доказа, че момчетата (1) не са фалшифицирали негатива и (2) не са снимали модел, копиран от снимките на Адамски. По-късно бяха осигурени повече доказателства от Леонард Крамп (Движение за духовно вътрешно просветление), автор на скоро написана научна книга „Космос, гравитация и летящите чинии“ – който след процес от ортографични проекции доказва, че летящата чиния на Конистън е пропорционално идентична на тази на Адамски, и че ако момчетата са направили техен модел от тях първо се изисква да направят ортографични проекции и тогава да построят модела си за мащабиране. Това също би изисквало и рязане на няколко параболични криви на струг. Момчетата нямаха достъп до струг и не знаеха нищо за ортографичните проекции, съмнявам се също, така че са знаели как да отрежат и параболични криви.

Много хора обвиняваха Адамски, че е снимал сянка от лампа. Но появата на огромна „сянка от лампа“ край Норуич и по-късно внезапното ѝ спускане над Ланкашърското небе, предполага че тази „сянка от лампа“ би следвало да притежава невероятни самоходни качества, включвайки и възможността да прелети над Атлантическия океан, на 6 000 мили* от Калифорния. Също така може още да бъде отбелязано, че ако Адамски е фотографирал сянка от лампа или друг произведен обект, вероятно рано или късно втори подобен обект от същата продукция да се превърне в нечие имущество и ще бъде идентифициран. Негативите на Адамски бяха изследвани от най-големия трик-фотограф на Сесил Б. де Миле – Фей Марли, който заяви, че ако бяха фалшиви щяха да бъдат най-добрите, които някога е виждал, също и от Джоузеф Мансур – шеф на модел самолети Jettex, който каза, че според него това не са снимки на модели, а на огромни обекти в диаметър от около 30 фута.**

* разстояние – 9 656 км

** дължина – 9,14 метра (бел.прев.)

Отидох в Америка и изследвах всички филми и оборудване на Адамски през лятото на 1954 г. Той имаше 6-инчов*** Нютонов телескоп-рефлектор. През окуляра той използва най-примитивния тип камера, състояща се само от кутия, задействащ се от електрическа крушка затвор, и плъзгач на гърба за платформа. Тази камера се поставя директно на окуляра на телескопа, който действа като неин обектив.

*** размер – 15,2 см (бел.прев.)

Използвайки това оборудване аз заснех модел на летяща чиния, намиращ се на известно разстояние. Резултатът изглеждаше точно по същия начин както и модела.

Свидетели на контакта на Адамски на 20-ти ноември 1952 г. ми разказаха своите истории. Те са наблюдавали големия кораб с вид на пура, когато се е появил над Пустинния център онази сутрин. Те видели Адамски да разговаря с друг човек, който бил облечен в една кафеникава на цвят дреха. Когато се присъединили към Адамски след като посетителят си тръгнал, те всички изследвали двата типа отпечатъци в пустинята – тези на Адамски и друг тип отпечатъци с женски размер четири*. Направени са гипсови отливки, едната от които стои на бюрото ми докато пиша. Стъпките на Адамски водят обратно до групата, другите такива просто изчезват на мястото, на което е кръжала летящата чиния.

Аз посетих точното местоположение този август и открих, че въпреки температурата от 100 градуса по Фаренхайт**, краката ми оставяха добре изразени отпечатъци. Отдадох твърдостта на пясъка на факта, че стоях на старо речно корито, както и че отдолу вероятно имаше влага.

* размер обувка номер 34

** около 38° C (бел.прев.)

Всичките шестима свидетели на контакта на Адамски – доктор Джордж Уилямсън и госпожа Уилямсън, господин и госпожа Ал Бейли, госпожа Луси Макджинис и госпожа Алис Уелс- потвърждават, че нисколетящи самолети на военновъздушните сили са обикаляли и са се спускали през цялото време; това никога не е потвърдено или отречено от военновъздушните сили.

Адамски не е първият, който твърди, че се е свързал с приземил се космически кораб. Шест месеца по-късно (юни 1952 г.) механик на име Труман Бетурум, който се занимава със строителна работа на Мормон Меса, пустинята Мохаве, твърди, че е имал няколко контакта с екипажа на огромна летяща чиния, които го поканили на борда си. Стори ми се, че Бетрум има твърде малко въображения, за да е измислил тази история. Оказа се също, така че неговият шеф И.И. Уайт от компанията за строителство на кладенци Карго е виждал летящата чиния да се приземява на разстояние от миля и половина и предположил, в избледняващата светлина, че това е повреден самолет. По-късно Уайт и други няколко души са видели двама членове на екипажа на летящата чиния. Не вярвам, че Бетрум напълно е разбрал какво е видял или какво са му казали странните му посетители, а по-скоро само, че е имал някакъв вид преживяване с извънземен обект и неговия екипаж. Както често се случва, историята се поукрасява с разказването. Но има оригинален аудиозапис, в който той, уплашен и притеснен, колебливо разказва какво се е случило с него докато спомените му все още са пресни.

Моите впечатления от Бетрум бяха, че той е един добродушен, лишен от въображение, обикновен, но честен човек в почти същото затруднение, в което би бил един местен жител на Бразилската джунгла, опитващ се да опише на своето село хеликоптера, който се е приземил и изумителния бял човек в него.

С Даниел Фрай историята беше различна. Фрай беше правителствен инженер, работещ на полигона за изследване на белите пясъци, Ню Мексико, през 1952 г. Една вечер, според него, малка летяща чиния се приземила и един глас го поканил на борда (идващ от някакъв вид радио, тъй като корабът бил контролиран в дистанция от кораб-майка) и му обяснил контурите на своята конструкция и задвижване.

Документът на Фрай е тъкмо противоположен на този на Бетрум – технически, прецизен, типичен за един инженер, използваш фигури и факти. Фрай твърди, че неговият контакт се е осъществил преди четири години, но тогава той е казал на много

малко хора, защото се е притеснявал да не загуби работата си или да не бъде помислен за луд.

Малко след като го срещнах той доброволно (някои казват, че е бил принуждаван) се подложи на тест на детектор на лъжата по телевизията. Фрай, като един инженер, взе предпазни мерки, правейки собствения си тест, за да види дали лъжите могат да се откриват от детектора. Той нарочно даде грешни години, място на раждане и т.н., които детектора отрази като верни отговори. Що се отнася до неговите преживяванията, детекторът ги отчете като лъжа. След това, един от нашите изследователи госпожа Манон Дарлен от Холивуд, писа относно това на нейния приятел Джей Едгар Хувър, шеф на ФБР. Отговорът на Хувър бе, че детекторът на лъжата е напълно ненадежден, защото той регистрира само емоционални промени и затова той осъжда неговото използване в криминалните разследвания. Личните тестове на Фрай, направени без знанието на операторите, доста добре доказаха, че точно това разследване е напълно безполезно.

И тримата мъже Адамски, Бетурум и Фрай твърдят, че техните преживявания са конкретни и физически, и нямат нищо общо с психическия свят. Те са реалистични в техния разговор, посочвайки, че според тях, просто се е случило да присъстват, когато членове на по-напреднали цивилизации са ни посетили – нищо повече. Те направиха впечатление на надеждни хора, които искат да кажат истината, които признаха, че е трудно да опишат толкова велико преживяване с обикновени думи. Всички те страдаха заради своите преживявания. Без съмнение туземците, съобщили са приземилия се хеликоптер в джунглата също са страдали от неверници и привърженици на суеверия.

Докато, от гледна точка суеверията, си струва да се отбележи, че несъществените, неопитни, лунатични екстрасенси са били в летяща чиния с огромна опасност от дискредитиране на целия бизнес.

Би било тъжно всъщност ако истината се изгуби под дима на индивидуалните, важни са някого безсмислици. Защото ако летящите чинии са истински, нашата планета стои на ръба на най-великото научно, социологическо и философско откритие от зората на нашето време.

Един сътрудник от Южна Америка, Ед Мартинс, дойде при Паломар докато аз бях там с Адамски през юли, носейки няколко доклада за приземяване от Южна Америка, които изглежда следваха същия образец – огромен кръгъл кораб, с добре изглеждащи нормални човешки същества вътре в него, с мощно електромагнитно силово поле около кораба. От Канада получихме личен доклад от един часовникар на име Гълбрайт, който живее близо до Свастика, Онтарио. През 1948 г. той твърди, че е виждал два огромни кораба да се приземяват. И в двата случая излязъл мъж, който взел проба от почвата на земята. Човекът изглеждал дружелюбен. Но силовото поле, излъчвано от кораба, било толкова силно, че по думите на Гълбрайт – „то сплеска тревата и ме върна на земята“.

Вторият случай- полицейски патрул претърсвал гората за избягал престъпник. Те видели светлината в гората, но не могли да се приближат, натъквайки се, според тях, на невидима стена. Гълбрайт също казва, че тази стена от енергия не му позволила да се приближи, въпреки че можел ясно да види кораба (той е бил от другата страна на гората), докато неговият обитател спокойно му се усмихнал. Невидимата стена се появява и в няколко скорошни доклада за приземяване във Франция и Италия. Проблемът с тези Европейски доклади е, че почти всички са направени от ужасени фермери. Когато човек е уплашен той не може ясно да възпроизведе това, което е видял. Един сътрудник, Джеф Антирънс, репортер от Белгия, ми каза, че той лично е интервюирал някои от тези фермери. Той беше убеден, че те са видели нещо много необикновено да се приземява, но им е било трудно да го определят, поради елементът на страх, който отрича точното наблюдение.

Има много други доклади за приземявания през последните две години: някои от тях в последствие се оказват очевидни измами, в чиято категория несъмнено ще влязат и много други такива. Не вярвам, че всички те са измамни и налудничави. Единственият проблем е, че срещу техните показания имаме цялата тежест на модерната астрономия, която изглежда доста добре е доказала, че живот под нашата форма, на други планети, в нашата система е невъзможно да има. Или едната, или другата страна трябва да греши. Твърде лесно е да се отхвърлят шепа хора, когато имаме „науката“ на наша страна, но това е просто мързеливият изход. Твърденията, че Земята е кръгла, че восъкът може да записва звук, който може да носи дори радио вълни, че лъчите могат да проникват и „да виждат материята отвътре“, че по-тежка от въздуха машина може да лети, всички са били отричани по тяхното време като невъзможни и противоположни на научните познания. Последната книга, която се появи във връзка с планетата Марс е написана от доктор Хубертос Стръгхолд (*Тази зелена и червена планета*). Тя доказва, че ако нашите инструменти и тяхната информация са правилни, интелигентния органичен живот, какъвто го познаваме, не може да издържи 10 секунди на Марс. Но Стръгхолд завършва признавайки, че вероятно пренебрегваме фактор с ключово значение и наистина единственият начин да бъдем напълно сигурни е сами да пътуваме до другите планети и да разберем от първа ръка.

Съществува алтернатива хората, живеещи на тези планети да ни посетят първи. Да ни разкрият малко от тяхното изкуство, техния живот, техните знания, наука, религия и философия, от които можем да се обогатим и възползваме.

Точно това е онова нещо, което някои хора се заклеват, че вече се е случило. Джордж Адамски разказва за многото просветителни часове, прекарани в компанията на хора от много по-високи еволюирали светове и той е успял да вземе малко от духовната красота на техните знания и философия.

Първоначално изглежда сякаш има само два начина да приемем тази изумителна документация – или е вярно, или не е. Аз не мога да докажа на читателите дали е истина или не. Всеки трябва да реши сам за себе си.

Но наистина е малко прибързано за аргументи. Основното нещо е да четем и да изучаваме това, което ни е дадено, защото то може да бъде огромна помощ и облага за много от нас. След като това стане широкоприето (надявам се) и приложено, другите, които са имали подобни преживявания ще излязат напред и ще подкрепят твърденията на този самотен инициатор.

Първият, който изстрелва нова истина (или по-скоро повтарящ се аспект на една истина) към света неизменно е посрещнат с присмех, презрение и безпочвени викове „Измама“ ! Инициаторът по природа е няколко века напред в своето време и той бива оскърбен от своите близки, чиито внуци се чудят и двоумят за какво е целия този шум, защото за тях пълните плодове на самотния инициатор са се превърнали в нещо ежедневно, обичайно и общоприето.

До този момент Адамски се намира в същата неловка ситуация, както и туземците от Бразилия, на които им е позволено да се повозят на хеликоптер. Той вече се е повозил. Хеликоптерът си е отишъл. Той се опитва да разкаже на племето какво се е случило, но няма думи в неговия език, подходящи да го опишат адекватно.

Обаче, използвайки обикновената реч на Земята, Адамски даде най-доброто от себе си да възпроизведе преживяване, което не е от тази Земя. Да пресъздадеш изцяло подобно преживяване би било невъзможно. Необходимо е да бъде обрисован от личността и стила на описание на разказвача, както е и в този случай.

Но въпреки тези трудности, Адамски успява да ни даде бегъл поглед над цивилизация, на която можем да завиждаме, цивилизация, на която нашите внуци може би ще са късметлии да се насладят. На кого оставяме това решение? Кой трябва да реши дали бъдещите поколения да ходят по звездните пътища и да слушат музиката от сферите или да бъдат деформирани мутации, живеещи в пещери,

драскайки отровната почва с примитивни кирки, живеейки окаян живот в един свят на триумфиращ ужас?

Ние трябва да го направим ! Решението е в наши ръце. Човечеството представя своя окончателен ултиматум – да живее *Живота* или да загине завинаги. В тази лудница от каращи се атомни гиганти и объркани, уплашени хора проблясва лъч светлина. Тя бива излъчена от красив кристален кораб, в който ние вярваме, че има хора, усвоили своите страсти, и които ще ни помогнат да овладеем нашите собствени-ако им позволим. Не можем да си позволим да ги игнорираме. Не сме в положение да цепим косъма на две когато самите основи на тази планета се крепят на бедствия.

Прочетете следното с отворен ум и вижте дали тази светлина и нейното учение са истински.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ЧОВЕКА ОТ ВЕНЕРА

Лос Анджелис е град на шум и светлини, забързан и неспокоен, в ярък контраст с тихия ми звезден и спокоен планински дом. Беше 18-ти февруари 1953 г. Не бях дошъл в града заради вълнението, а защото бях привлечен от впечатленията, описани в „Летящите чинии се приземиха“.

Следвайки многогодишната традиция, когато посещавам Лос Анджелис отсядам винаги в един и същ хотел в центъра на града. След като пиколото донесе куфара ми в стаята, получи си бакшиша и си тръгна, аз стоях с несигурност по средата на пода. Беше само 4 часа следобяд и тъй като буквално не знаех какво ме бе довело тук, аз се чувствах по-скоро свободен, без определена работа. Отидох до прозореца и стоях, гледайки втрещено оживената улица. Определено нямаше никакво вдъхновение там.

Дойде ми едно внезапно решение, слязох по стълбите, преминах през лобито и отидох до коктейл бара. Барманът ме познаваше и въпреки, че първоначално беше скептичен, след разговора ни и след като му показах снимките на летящите чинии, той стана доста заинтересован. Той сърдечно ме поздрави. След като си бяхме говорили малко, той каза, че няколко човека са се заинтересовали от разказите за летящите чинии и са го помолили да им се обади ако аз случайно дойда.

Той чакаше моята реакция, а аз почти не знаех какво да кажа. За момента поне няха никакви планове. Въпреки, че няха особено желание да изнасям неформална лекция пред група странници, но от друга страна изглеждаше добър начин да убия времето си, докато чакам ... е каквото и да чаках.

Аз дадох своето съгласие и съвсем скоро се събра доста голяма група от мъже и жени. Техният интерес изглеждаше искрен и аз отговорих на техните въпроси възможно най-изчерпателно.

Беше почти 7 часа, когато се извиних и отидох наблизо надолу по улицата да вечерям. Избрах да бъда сам, и единствено чувството, че „нещо ще се случи“ – беше моята компания.

След като вечерях без особен апетит, се върнах в хотела. Нямаше никой в лобито, който да познавам, а и барът вече не представляваше интерес за мен.

Внезапно си спомних за госпожица М – млада дама, която беше моя ученичка, когато живеях в града. Тя не успя да дойде в планината за известно време и ме бе помолила да ѝ се обадя, когато отново дойда в града. Отидох в телефонната кабина и набрах номера ѝ. Тя изглеждаше сякаш много се радваше да ме чуе. Нямайки кола, обаче, тя обясни, че може да ѝ отнеме час докато пристигне с трамвая.

Купих си вечерния вестник и за да не се натъквам на хора, които могат да ме разпознаят, си отидох в стаята. След като вече бях прочел онова, което ме интересуваше, се усилих да погледна и темите, които първоначално бях пропуснал. Това бе опит да дисциплинирам безпокойството си, което сега бе проникнало из цялото ми съзнание.

Преди да беше минал един час, аз отидох в лобито да изчакам госпожица М и тя пристигна около 15-тина минути по-късно. Говорихме си известно време и аз успях да ѝ обясня редица проблеми, които, заключени в съзнанието ѝ, бяха нараснали неимоверно. Нейната благодарност беше трогателна и тя ми каза, че постоянно се е надявала, че ще дойда в града и ще ѝ помогна.

Докато вървях с нея до ъгъла, от който си взе трамвая, се чудех дали копнежът, който ме бе достигнал в планините е могъл някакси телепатично да се предаде на нея. Но когато бях отново сам в лобито на хотела знаех, че не може това да бъде обяснението. Онова чувство все още бе с мен – по-силно от всякога !

Погледнах часовника си и видях, че показва 10 и половина. Късният час, заедно с това, че нищо необикновено не се бе случило, пораждаха в мен вълни на разочарование. И точно в този момент на депресия, двама мъже се приближиха, единият от които се обърна към мен по име.

И двамата бяха напълно непознати, но нямаше съмнение в техните маниери или във външния им вид, че те са нещо по-различно от обикновени млади бизнесмени. Тъй като бях изнасял лекции в Лос Анджелис, появявал съм се също така по телевизията и радиото и също така са ме посещавали огромен брой хора от този град в моя дом, такъв подход от непознати не беше нещо необичайно за мен.

Забелязах, че двамата мъже бяха доста добре сложени. Единият беше малко над 6 фута* и изглеждаше сякаш е в началото на 30-те. Лицето му беше румено, очите тъмнокафяви, с онзи блясък, който предполага голяма наслада от живота. Погледът му бе необикновено пронизателен. Черната му къдрава коса бе подстригана точно според нашия стил. Той носеше тъмнокафяв бизнес костюм, но не и шапка.

По-ниският човек изглеждаше по-млад и прецених височината му, която бе около 5 фута, 9 инча**. Той имаше кръгло, момчешко, светло лице и сивкаво сини очи. Неговата коса, също къдрава и подстригана по наш стил, имаше пясъчен цвят. Той бе облечен в сив костюм и също бе без шапка. Той се усмихна, обръщайки се към мен по име.

* височина – около 1,83 м

** височина – около 1,80 м (бел.прев.)

Когато приех поздрава, мъжът, който говореше протегна ръката си и когато тя докосна моята, се изпълних с огромна радост. Сигналът беше същият като онзи, който получих от човека, който срещнах в пустинята на онзи паметен 20-ти ноември 1952 г. (описан в книгата „Летящите чинии се приземиха“).

Следователно, аз знаех, че двамата мъже не бяха земни обитатели. Въпреки това аз се почувствах напълно спокоен, когато стиснахме ръцете си и по-младият мъж каза: „Дойдохме да се срещнем с вас. Имате ли време да дойдете с нас?“

Без дори да се замисля, без ни най-малко опасение аз казах: „Оставям се изцяло във вашите ръце.“

Тръгнахме си заедно от лобито като аз ходех между тях. На около една пряка на север от хотела, те завиха към един паркинг, където ги чакаше кола. Те не говореха през краткото време докато ходехме, но въпреки това, вътрешно аз знаех, че тези мъже са истински приятели. Не почувствах желание да попитам къде предлагаха да ме заведат, нито пък ми изглеждаше странно, че дори доброволно те не ме информираха.

Единият от придружителите докара колата и по-младият мъж седна на шофьорското място, правейки ми знак да седна до него. Другият ни спътник също седна на предната седалка. Колата беше черен Понтиак Седан с четири врати.

Мъжът, който седна зад волана изглежда знаеше точно къде отива и караше доста умело. Не съм запознат с всички нови магистрали, които извеждат от Лос Анджелис, така че няхах идея в коя посока сме се запътили. Пътувахме в тишина и аз останах напълно доволен да изчакам спътниците си да се идентифицират и да ми обяснят причината за нашата среща.

Осъзнавах, че подобно доверчиво поведение би изглеждало доста безразсъдно с оглед на ширещото се беззаконие в нашия свят днес. Но това отношение бе последвано от хора от други цивилизации в присъствието на човек, признат да притежава по-голяма мъдрост от тях. Тази традиция е била практикувана от Американските индианци, за да покажат уважение и смирение, търпение и вяра. Аз разбирах това много добре и се държах подобаващо в присъствието на тези мъже, в които усещах сила, караша ме да се чувствам като малко дете в компанията на същества с огромна мъдрост и състрадание.

Светлините и жилищата ставаха все по-малко, излизайки от покрайнините на града. По-високият мъж проговори за пръв път, казвайки: „Ти беше много търпелив. Знаем колко много се чудиш кои сме ние и къде те водим.“

Аз си признах, разбира се, че бях учуден, но добавих също така и, че съм напълно доволен да чакам тази информация докато те решат да ми я дадат.

Говорещият мъж се усмихна и посочи шофьора: „Той е от планетата, която вие наричате Марс, а аз съм от тази, наречена от вас Сатурн.“

Гласът му беше мек и приятен, а английският му беше перфектен. Забелязах, че гласът на по-младия човек също беше мек, въпреки, че бе по-висок. Започнах да се чудя как и откъде са се научили да говорят нашия език толкова добре.

Когато мисълта премина през ума ми, тя бе мигновено разпозната. Марсианецът сега проговори за пръв път от нашата среща в хотела. „Ние сме това, което вие на Земята може би наричате „Връзка с хората“ Ние живеем и работим тук, защото, както знаете, е необходимо да печелим пари на Земята, с които да си купим дрехи, храна и много други неща, които земните хора трябва да имат. Ние живеем на вашата планета от няколко години. Първоначално имахме лек акцент, но сега, както виждаш, не се различаваме от другите хора на Земята.“

„Наясно сме, че ти самият си се сблъсквал с подигравки и критики, заради това, че продължаваш да говориш за истинността на човешкия живот на други планети, които според вашите учени е невъзможно да поддържат форма на живот. Така че можеш много ясно да си представиш какво ще се случи с нас ако подскажем, че нашите домове са на други планети. Ако заявим чистата истина, че сме дошли на вашата Земя да работим и да се обучаваме, също както някои от вас отиват да живеят и учат в други държави, ще бъдем сметнати за луди.“

„Позволено ни е да правим кратки посещения до нашите планети. Както вие понякога искате да смените обстановката или да се видите със стари приятели, същото е и при нас. Необходимо е, разбира се, да съобразим това отсъствие с официалните празници или дори просто уикенди, за да може да не липсваме на нашите сътрудници тук на Земята.“

Не попитах дали събеседниците ми са женени и дали имат семейства тук на нашата планета, но останах с впечатлението, че не това е най-важното в случая. За няколко минути имаше непрекъснато мълчание отново, докато премислях информацията, която ми бяха дали. Започнах да се чудя защо точно аз съм избран да получа приятелството и знанията на хора от други светове. Каквато и да беше причината, аз се чувствах безкрайно смирен и благодарен.

Докато премислях всичко това човекът от Сатурн спокойно каза: „Нито си първият, нито единственият човек от този свят, с когото сме разговаряли. Има много други, живеещи в различни части на Земята, при които сме идвали. Тези, които дръзнаха да говорят за своите преживявания бяха преследвани, някои от тях дори и до това, което вие наричате смърт. Следователно много останаха безмълвни. Но когато книгата, върху която сега работиш стигне до обществото, историята за твоят първи контакт в пустинята с нашия Брат от планетата, която наричате Венера, ще окуражи много други по света да споделят своите преживявания.“

(След като книгата „Летящите чинии се приземиха“ бе публикувана това предсказание се сбъдна. – бел.авт.)

Не само, че чувствах увереност в тези нови приятели, но и имах изумителното чувство, че всъщност не сме толкова непознати един за друг. Също така имах дълбоко убеждение, че тези мъже можеха да отговорят на всички въпроси и да решат всички проблеми, засягащи нашия свят. Дори и да извършат подвизи, непосилни за земните хора ако сметат за необходимо и в съответствие с мисията, която са дошли да изпълнят.

Карахме по гладките магистрали дълго време, вероятно около час и половина. Все още нямах никаква представа в каква посока пътуваме, освен, че чувствах, че навлизаме в пустинен район. Беше прекалено тъмно, за да забележа детайли от околната среда. Умът ми продължаваше да бъде погълнат в преговаряне на това, което ми бяха казали, а както казах и преди разговорът беше много кратък.

Бях вгълбен в своите разсъждения, когато внезапно излязохме от гладката магистрала, навлизайки в грапав, тесен и вълнообразен път. Марсианецът каза: „Имаме изненада за теб.“

Не срещнахме никакви коли по този път, по който карахме около 15 минути. След това, с нарастващо вълнение, видях в далечината светещ с мека бяла светлина обект на земята. Ние спряхме на около 50 фута* от него. Прецених височината му на около 15 до 20 фута** и установих близката му прилика с летящата чиния или Скаут (разузнавач) от първата ми среща преди близо три месеца.

** височина – 4,60 – 6 метра*

*** разстояние – 15 метра (бел.прев.)*

Когато спряхме забелязах, че има човек, стоящ на земята до светещия кораб. След като излязохме от колата моите спътници го поздравиха. Мъжът, стоящ до Разузнавача изглежда работеше нещо по кораба. Тримата тръгнахме към него и за моя огромна радост разпознах приятеля си от първия ми контакт – човека от Венера.

Той беше облечен със същия, подобен на ски екипировка, летателен костюм, който носеше и първия път, но този костюм беше светлокафяв с оранжеви черти в горната и долната част на колана.

От лъчезарната му усмивка стана ясно, че и той споделяше моето щастие от тази повторна среща. След като си разменихме поздрави той каза: „Докато идвахме насам една част от този кораб се повреди, затова правих нова докато ви чаках да пристигнете.“

Гледах с любопитство как той изпразва съдържанието на малък тигел върху пясъка. „Графикът е перфектен“ – каза той- „Точно завършвах инсталацията, когато пристигнахте.“

Внезапно ми направи впечатление, че той говори английски със съвсем слаб акцент, докато на първата среща изглеждаше сякаш изобщо не може да разговаря на нашия език. Надявах се той да ми обясни това, но тъй като не го направи, се въздържах от въпроси.

Вместо това се наведох и предпазливо докоснах нещо, което приличаше на много малко количество разтопен метал, който той бе изхвърлил. Въпреки, че все още беше доста топъл не беше прекалено горещ, за да не мога да го държа, и аз внимателно го увих в кърпичката си, която поставих в безопасност във вътрешния джоб на самото си. Все още пазя това парче метал.

Въпреки, че моите спътници се смееха на лудориите ми, в тях нямаше и следа от подигравка. Човекът от Венера ме попита, въпреки, че най-вероятно знаеше отговора. „За какво ти е това?“

Обясних му, че се надявам това да бъде доказателство за истинността на тяхното посещение и му казах също, че хората обикновено изискват това, което наричат „конкретно доказателство“ да доказва, че не съм си измислил всичко, както след като разказах за първата си среща с него.

Усмихвайки се, той отговори: „Да, вие сте раса на ловци на сувенири, нали така? Обаче ще откриеш, че тази сплав съдържа същите метали като тези на вашата Земя, тъй като те са почти еднакви на всички планети.“

Вярвам, че тук е най-добрият момент да кажа на своите читатели, че не са ми давани никакви имена на нито един от тези хора от други светове, с които се срещнах. Причината, за което ми беше обяснена, но не мога напълно да я разкрия тук.

Достатъчно е да кажа, че няма никаква въвлечена мистерия, свързана с това, а по-скоро напълно различна концепция за имена от тази, която ние използваме.

Тъй като неизползването на имена не всяваха неловкост в настоящата ми среща с тези нови приятели, осъзнавам, че ще бъде неловко за читателите, особено по-нататък в книгата, когато контактите се увеличат. Следователно, тъй като ние на нашия свят сме зависими от имената си един за друг, аз ще ги предоставя.

Бих искал да бъда много ясен, че имената, които давам на тези нови приятели, не са техните истински имена, и бих искал да добавя, че имах своя собствена добра причина да ги избира и, че те не са без значение във връзка с тези, които ще ги носят през тези страници.

Марсианеца нарекох Фиркон. Човекът от Сатурн е Раму. Името ми за човека от Венера е Ортон.

ВЪТРЕ В КОРАБА-РАЗУЗНАВАЧ ОТ ВЕНЕРА

Малко след като пристигнахме, Ортон се обърна и влезе в кораба, давайки ми знак с ръка да се присъединя към него. Фиркон и Раму мигновено ни последваха. Както вече казах, корабът стоеше стабилно на земята и само една малка крачка бе необходима, за да влезем в него.

Въпреки, че след като първоначално стигнахме до чакащия кораб, аз предвиждах нещо подобно, сега в действителност бях на борда му, можете само да си представите огромната ми радост. След като в началото хвърлих един бърз поглед наоколо, се почудих дали целта им не е просто да ми покажат как изглежда един от тези кораби отвътре или – почти не се осмелявах да се надявам – може би всъщност да ме заведат на пътешествие в Космоса ...?

Влязохме директно в кабината през врата, достатъчно висока, така че да позволи Раму, високият човек от Сатурн да влезе без да се навежда. След като той, последният, който влезе вътре, стъпи върху пода на кабината, вратата тихо се затвори. Долавях много леко бучене, което изглежда идваше едновременно от пода и от една тежка бубина, която бе поставена на върха на кръглата стена. В момента, в който бученето започна, намотката почна да свети в яркочервено, но не излъчваше топлина. Спомних си, че бях забелязал подобна светеща бубина на кораба от първия ми контакт. В този случай тя излъчваше различни цветове – червено, синьо и зелено – като бляскава призма на слънце.

Не знаех накъде да погледна най-напред. Отново се чудех на невероятния начин, по който те успяват да свързват частите, така че връзките да останат незабележими. Също както не можех да открия никаква следа от входна врата в кораба от първата ми среща, сега нямаше и следа от вратата, която се затвори зад нас, просто изглеждаше като твърда стена.

Всичко сякаш се случваше едновременно – затварянето на вратата, мекото жужене като от рояк пчели, светлината от горната бубина и увеличаването на светлината в кораба.

Всичко беше толкова вълнуващо, че аз бях задължен да се взема в ръце, за да се концентрирам над всяко едно нещо. Искях да си тръгна от този кораб с ясна представа за всичко, за да мога да разбера това, което виждам.

Прецених, че вътрешния диаметър на кабината е приблизително 18 фута*. Една колона, дебела около 2 фута** бе спусната надолу от самия връх на купола до центъра на пода.

По-късно ми казаха, че това е магнитното поле на кораба, с помощта на което те привличат природните сили с цел задвижването, но не ми обясниха точно как се прави това. angeli-raja.eu

„Горният край на полето“ – посочи Фиркон – „обикновено е положително, докато дъното, което ще забележиш, че преминава през пода, е отрицателно. Но когато е необходимо тези полета могат да бъдат обърнати само с натискането на един бутон.“

Забелязах, че 6 фута*** от централния под са заети от ясен кръгъл обектив, през който бе центрирано магнитно поле. На противоположната страна на този огромен обектив, близо до ръба, имаше две малки, но удобни пейки, извити, така че да следват окръжността. Бях поканен да седна на една от тях и Фиркон седна до мен да ми обясни какво се случва.

* дължина – 5,5 м

** дължина – 61 см

*** дължина – 1,83 м (бел.прев.)

Раму седна на другата пейка докато Ортон отиде до контролните панели. Те са намираха срещу външната стена между двете пейки, точно срещу невидимата сега врата, през която влезнахме в кораба.

Когато седнахме, една малка гъвкава пръчка се върна на мястото си, като ни раздели. Тази пръчка бе съставена или просто бе покрита с мек гумиран материал.

Целта ѝ беше очевидна – устройство за защита, което да предпазва от политане напред или загуба на баланс.

Фиркон обясни – „Понякога, когато корабът е добре заземен, се появява рязко друсане, когато прекъсне контактът си със Земята. Въпреки, че това не се случва много често, ние винаги сме подготвени.“ Той се усмихна и добави, „Всъщност, принципът е същият като на вашите обезопасяващи колани, които използвате в самолетите.“

Все още ми беше трудно да повярвам, че ми се случваше нещо толкова невероятно. От последната ми среща с човека от Венера, след като той си тръгна, останах с неопикуемото чувство за загуба и копнеж да отида с него. Аз се надявах и си мечтаех, че един ден тази привилегия ще бъде моя. Сега, след като изглеждаше сигурно, че се подготвяме за пътешествие в Космоса, едва сдържах радостта си. Отново и отново си повтарях, че трябва да запомня всичко, което ще видя и науча, за да мога да споделя преживяването си с останалите, колкото и неадекватно да изглежда.

„Този кораб“ – продължи Фиркон – „е построен за екипаж от двама или най-много трима души. Но при спешен случай доста повече могат да бъдат безопасно побрани в него. Това обаче не се налага често.“

Той не обясни повече и се чудех дали под спешен случай имаше предвид спасителна мисия към друг кораб, който се намира в беда. Толкова бях впечатлен, че виждам от първа ръка тези изумителни резултати на тяхното научно познание, че беше почти невъзможно да забележа нещо, което не е наред. Трябваше да напомня на себе си, че преди всичко, те също са *човешки* същества и без значение колко по-напреднали са от нас, все пак трябва да подлежат на грешки и превратности.

Насочих вниманието си към графиките и таблиците, които покриваха стените от около 3 фута* от всяка страна на вратата, която не виждах и която се разпростираше от пода до тавана. Те бяха изумителни, напълно различни от всичко, което бях виждал на Земята, и се опитах да отгатна техните цели. Нямахме стрелки или циферблати, а проблясъци на сменящи се цветове и интензитет. Някои от тях бяха като цветни линии, движещи се по дадената таблица. Някои се движеха нагоре и надолу, други криволичеха, докато трети приемаха формата на различни геометрични фигури.

Техните значения и функции не ми бяха обяснени, но се съмнявам и че щях да ги разбера, но забелязах, че и тримата ми събеседници бяха нащрек за промените, които се случваха. Останах с впечатлението, че тези инструменти посочват сред останалите неща и посоката на движение, приближаването на някакъв друг обект, също и атмосферните и космическите условия.

Стената, на разстояние от 10 фута** точно зад пейките, на които седяхме, изглеждаше твърда и празна, докато на останалите, противоположни на входа, имаше други таблици, донякъде подобни, но все пак различаващи се от онези, които описах. Контролното табло на пилота беше нещо, което дори не можех да си представя, че ще видя. Най-доброто сравнение, което мога да измисля е, че то изглеждаше по-скоро като орган. Но вместо клавиши и струни имаше редове с бутони. Малки светлини директно над тях, така поставени, че всяка една да осветява 5 бутона наведнъж. Доколкото си спомням имаше 6 реда бутони, всеки от които бе дълъг 6 фута***.

* дължина – 91,4 см

** дължина – 3 м

*** дължина – 1,83 м (бел.прев.)

Пред това табло беше седалката на пилота, която бе много подобна на пейките, на които досега бяхме седели. Близко до тази пейка, удобно поставен за улеснение на пилота, бе един специфичен инструмент, директно свързан с централното магнитно поле.

Фиркон потвърди моето неизказано предположение за неговата употреба, казвайки – „Да, това е перископ, нещо от сорта на тези, които вие използвате за вашите подводници.“

Докато наблюдавах проблясъците на различните светлини върху таблиците и графиките на стените, с увеличаващ се и намаляващ интензитет, ми стана доста ясно защо тези полупрозрачни кораби толкова често са докладвани като променящи цветовете си, когато се движат в нашето небе. Но има и други допринасящи фактори. Много от промените в цветовете и светещите корони, които често обграждат летящата чиния като резултат от различен интензитет на енергия, излъчван в атмосферата, карайки го да осветява директно около кораба, благодарение на процес, до известна степен подобен на йонизацията.

Вътре в кораба нямаше нито един тъмен ъгъл. Не можех да установя от къде идваше светлината. Всъщност няма точен начин да бъде описана тази светлина. Не беше бяла, нито пък синя, нито някакъв друг точно определен цвят, който мога да назова. Тя изглежда се състоеше от мека смес от всички цветове, въпреки че от време на време разпознавах как един или друг от тях доминираше.

Бях толкова погълнат в опитите си да разреша тази мистерия и в същото време да попия всеки един детайл от този изумителен малък кораб, за който не бях сигурен дали сме потеглили, въпреки че усетих внезапно леко движение. Но нямаше никакво чувство на огромно ускорение, нито на промени в налягането и равнището, както би било в случая на излитане на нашите самолети. Нито пък усетихме каквото и да е друсане, когато прекъснахме контакта с повърхността. Останах с впечатление за огромна плътност и плавност с малко повече осъзнаване на движението от незабележимото пътешествие на самата Земя, обикаляща около Слънцето за 18 и половина мили в секунда*. Другите, които са били привилегировани да се возят в тези летящи чинии са изпитали същото чувство на движение или по-скоро почти пълната му липса. Но факт е, че с толкова много неща, въртящи се в съзнанието ми, едва по-късно след като се върнах на Земята, преговаряйки нощните преживявания в ума си, тогава чак можех да започна да ги разделям и сортирам.

Вниманието ми сега бе привлечено от големия обектив в краката ми. Очите ми срещнаха изумителна гледка. Изглеждаше сякаш се плъзгаме по повърхността на покривите на малък град; можех да идентифицирам обекти сякаш не бяхме на повече от 100 фута** от земята. Обясниха ми, че се намираме на 2 мили*** над земята и продължаваме да се изкачваме, но това оптично устройство имаше такава сила като лупа, че отделни лица можеха да бъдат взети и изучавани, по желание, дори когато корабът е на много мили надалеч.

* скорост – 104 286 км/ч

** разстояние – 30,5 м

*** разстояние – 3,2 км (бел.прев.)

„Централната колона или магнитното поле има двойна цел.“ – обясниха моите спътници – „Освен осигуряването на по-голямата част от мощността за полета, то също служи и като мощен телескоп, с единият край, сочещ купола, за да гледа към небето, и другият, сочещ долу към пода, за да проучва земята отдолу. Образите се прожектират през него в двата големи обектива на пода и на тавана, както виждаш.“

Той не поясни дали това се прави електронно или чрез някакви други средства. Увеличенията могат да се променят по желание и подозирам, че това е повече от обикновена оптична система, каквато познаваме и на Земята.

Погледнах нагоре към полупрозрачния купол. Звездите винаги са изглеждали близо сякаш мога да ги докосна от ясния въздух на моя планински дом, но погледнати от обектива на този таван, изглеждаха сякаш са точно над нас. Докато се редувах да гледам чудесата на небето и Земята, която бързо изчезваше под нас, забелязах 4 кабела, които изглежда идваха от обектива на пода, свързвайки централното поле под формата на кръст.

Марсианецът, забелязвайки, че промених интереса си, обясни, „Три от тези кабели носят мощност от магнетичното поле до трите топки под кораба, които както виждаш, понякога се използват като колесници за кацане. Тези топки са кухи и въпреки, че могат да бъдат използвани при аварийно кацане и прибрани по време на полета, основната им цел е да бъдат кондензатори на статичното електричество, изпратено до тях от магнитното поле. Тази мощност съществува навсякъде във Вселената. Една от нейните естествени, но концентрирани прояви се вижда като мълния.

„Четвъртият кабел“ – продължи той – „се разпростира от полето до двата перископоподобни инструмента, единият до пилотското място, и другият точно под неговото място, но близо до ръба на централния обектив, както виждаш. Тези инструменти са удължение на главната оптична система и позволяват на пилота да вижда всичко, което се случва, без да напуска мястото си. Те могат да бъдат включвани и изключвани или нагласени по желание, така че и двамата членове на обичайния екипаж да използват пълноценно телескопа независимо един от друг.

Целият механизъм бе на пода на помещението и под външния ръб, както ясно е показано на снимките на този кораб. Аз всъщност не видях нито една от тях, но ми показаха една много малка стая, която служеше както за вход към помещението, в което се намираше механизма, така и за работилница при спешни ремонти. Тук имаше малка ковачница и няколко шкафа, в които подозирам, че се съхраняваха необходимите инструменти и материали.

Докато гледах през вратата в тази стая, нашият пилот каза: „Пригответе се за кацане. Близо сме до кораба-майка.“

Не можех да повярвам. Изглеждаше сякаш само няколко минути бяха минали откакто влязохме в кораба.

Само момент по-рано, стената зад пейката, на която седяхме, беше масивна. Сега една кръгла дупка започна да се появява. Гледах с удивление докато продължаваше да се отваря сякаш беше ирис на камера. За кратко време се появи отвор, широк около 18 инча*. Това сега вече обясняваше отворите от снимките на летящите чинии, които бях направил, от които досега няхах нито следа. *(снимката, за която става дума е № 1 в списъка с илюстрации в тази книга – редактор)*

** размер – 45,7 см (бел.прев.)*

Също както вратата, през която влязохме, техните покрития бяха монтирани толкова тясно, че бяха неоткриваеми, когато са затворени. Припомняйки си това, което снимките ми показваха, разсъждавах, че трябва да има четири отвора от всяка страна, правейки общо осем.

„Точно така“ – Ортон кимна одобрително – „и натискането на бутона може да ги отвори всички наведнъж или един по един – и разбира се, се затварят по същия начин.“

След като пилотът ни предупреди за предстоящото кацане, марсианецът каза, „Ще ти бъде интересно да видиш това.“

С перспективата да кацнем на кораба-майка, емоцията ми се увеличи до точка, която е невъзможно да бъде описана. Борейки се със своето хладнокръвие, в ума ми изникнаха въпросите къде ни чака този кораб-майка и по какъв начин ще направим кацането.

Ортон незабавно ми отговори и на двата незададени въпроса. „Това е същият онзи огромен кораб-майка, който разтревожи теб и твоята компания в пустинята

миналата година при първата ни среща. Той работеше за нас тук горе и в момента на около 40 000 фута над вашата Земя. Гледай и ще видиш как тези малки кораби се кацат и влизат в своите носачи.“

Очарован, аз надникнах през отворите. Там, долу можех да видя огромна черна сянка, стояща неподвижно под нас. Като се приближихме огромната маса сякаш се разшири почти извън погледа ми и можех да видя огромните и страни, извиващи се навън и надолу. Бавно, много бавно се приближихме докато не стигнахме почти на върха на огромния носач. Бях изумен, когато моите спътници ми казаха, че тя е около 150 фута** в диаметър и приблизително 2 000 фута** в дължина. Зрелището на този гигантски пуровиден кораб – носач, висящ неподвижен там в стратосферата, никога няма да избледнее от паметта ми.

** разстояние – 12,2 км*

*** размер – 45,7 метра*

**** размер – 610 метра (бел.прев.)*

КОРАБЪТ-МАЙКА ОТ ВЕНЕРА

Нашият малък кораб се плъзна надолу към върха на кораба-майка, точно както самолет каца на палубата на самолетоносач. Докато наблюдавах се появи един извит люк или отвор, който напомняше на огромен зейнал кит. Тези, които са виждали снимките на кораба ще си припомнят, че той има тъп, наклонен леко надолу, нос. Този люк се намираше в самия край на основното цилиндрично тяло, точно преди наклонът на носа да стане осезаем. Като се приземихме, нашият кораб се придвижи напред към люка, накланяйки се надолу, и започна своето приключение във вътрешността на този величествен кораб-майка. Тук за пръв път усетих чувство на отпадналост в стомаха ми. Предположих, че това се дължи на факта, че летящата чиния вече не използваше своята собствена мощност, а вече беше обект на гравитацията на кораба-майка.

Пътувахме надолу, под не много стръмен ъгъл, фланецът на кораба-разузнавач работеше на две релси бавно и плавно, скоростта му на спускане бе контролирана от триенето и магнетизма в него. Ортон имаше пълен контрол над това, и след като за момент усетих, че почти губя баланса си, и той веднага спря кораба, докато си го възвърна. След това бавно, плавно плъзгане, докато не достигнахме това, което според мен беше средното положение между върха и дъното на кораба-майка. Тук разузнавачът спря и вратата мигновено се отвори.

Видях мъж, стоящ отвън на една платформа, дълга около 15 и широко около 6 фута*. Той държеше нещо, което приличаше на метална скоба, прикрепена към един кабел. Той не беше много висок – по мое предположение 5 фута, 5 инча**, и забелязах, че е с по-тъмна кожа от всички хора от Космоса, които бях виждал досега. Той бе облечен в кафяв летателен костюм, подобен на цвят и по стил на този, който Ортон носеше на първата ни среща. Черната му коса се виждаше изпод баретовидната му шапка.

Последвах Фиркон извън кораба и Раму дойде след мен. Ортон беше последният, който излезе. Човекът с шапката се усмихна и кимна на всеки един от нас, докато слизахме от платформата, но не разменихме никакви думи.

От тази платформа, ред стъпала на около десетина стъпки надолу водеше до една от палубите на огромния кораб. След като бях упътен от тях, имах време да забележа, че нашият кораб бе спрял точно преди да достигне кръстовище на релсите, по които бяхме дошли. Една двойка релси продължаваше през кораба, извивайки се надолу, изгубвайки се от поглед. Между тях имаше тъмно пространство, което не позволяваше да се види какво имаше надолу. Другата двойка релси продължаваше направо след кръстовището, пред което корабът бе спрял, и минаваше направо към огромен хангар или палуба за складиране, който можех да видя няколко подобни кораби, наредени един след друг по релсите.

„Това е хангар за съхранение, в който малките кораби се превозват по време на междупланетарен полет.“ – обясни Фиркон, спирайки моментално на стъпка от мен. „Ако пътуваме към друга планета, нашият кораб спира на платформата само за да слезем. След това преминава кръстопътя на релсите и отива на мястото си в огромния хамбар. Но тъй като по-късно ще се връщаме на Земята, корабът ни ще трябва да се презареди на тази платформа.“

* размери – 4,60 м x 1,83 м

** височина – 1,65 м (бел.прев.)

Погледнах назад и видях, че човекът на платформата, вече бе приплъзнал скобата, прикрепена към кабела, към фланеца на нашия кораб, така че да го свързва с релсата под него.

Нямам представа как бе извършена тази презареждаща операция. Лично на мен скобата ми приличаше доста на огромната скоба на машинистите, които използваме на Земята. Също така не можех да видя с какво беше свързан другия край на кабела. Може би този контакт между скобата и релсите бе необходим, за да затвори веригата, или пък може би бе монтиран в някаква невидима връзка директно под ръба на кораба. Аз обаче не желяех да причинявам допълнително забавяне и не попитах.

Въпреки, че не отговори на въпроса, въртящ се в ума ми, Фиркон доброволно каза: „Тези по-малки кораби нямат възможност да генерират своя собствена мощност за по-дълго време и правят само сравнително кратки пътувания от техните носачи, преди да се върнат за презареждане. Те се използват един вид като совалков превоз между големите кораби и която и да е точка на наблюдение и винаги са зависими от пълното презареждане от електроцентралата на кораба-майка.“

В дъното на стъпалата влязохме в огромна контролна стая, правоъгълна на форма, но с кръгли ъгли. Тази стая според мен бе от около 35 до 45 фута* и нещо от сорта на 40 фута** на височина. С изключение на отворите на вратата, стените бяха изцяло покрити с цветни графики и таблици като тези на нашия кораб, но по-големи и доста повече на брой.

* размер – 10,7 – 13,7 м

** височина – 12,2 м (бел.прев.)

От всичките 4 ъгъла на стаята се разпростираха 3 реда платформи, от които много инструменти можеха да бъдат наблюдавани и изучавани. Огромен телескоп стоеше на върха на платформата и още един стоеше в нейното дъно. И от двата телескопа имаше електронни удължения към много инструменти в другите части на кораба, правейки възможно, както ми бе казано, телескопите да бъдат използвани от различни местоположения в кораба.

Също така в стаята имаше инструмент-робот, който бях предупреден да не описвам. Бях забелязал миниатюрна версия на този робот в нашия кораб. Имаше също и няколко машини в тази стая, никоя от които, доколкото можех да видя, нямаше двигателни части.

Искаше ми се да спра в тази стая за да наблюдавам по-обстойно всички тези графики, таблици, цветове, машини и инструменти и да ми бъде позволено да задавам въпроси, свързани с тяхното действие, но тази привилегия не ми бе предоставена. Вместо това, преминахме директно през контролната стая и през втора врата, която водеше до най-красивия хол или салон, който някога бях виждал. Неговата простота и разкош спряха дъха ми и аз незабавно ахнах, стоейки на вратата, то бе възхищаващо не само заради богатото обзавеждане, но и заради прекрасната хармония, която излъчваше.

Не знам колко време ми отне да се възстановя от това неочаквано изживяване, но в последствие успях да се огледам около себе си с по-голям интерес към детайлите.

Таванът, според мен, бе висок около 15 фута* и стаята със сигурност не бе по-малко от 40 квадратни фута**. Тя бе изпълнена с мека, мистериозна синьобяла светлина и отново не видях никакви осветителни тела или каквото и да е неравномерност в осветеността.

* височина – 4,60 м

** площ – 3,7 м² (бел.прев.)

След това преминавайки през вратата на този луксозен салон, вниманието ми бе приковано от две невероятно очарователни млади дами, които станаха от диваните и тръгнаха към нас докато влизахме.

Това всъщност бе огромна изненада тъй като по никакви причина никога досега не бях виждал жени космически пътешественици. Самото им присъствие и невероятната им красота, дружелюбността, която бе толкова очевидна, когато

приблжиха да ни поздравят, заедно с луксозния фон на този неземеен кораб бяха поразителни.

По-ниската от двете жени докосна ръката ми, когато се поздравихме, и веднага се обърна, за да се върне отново в другата част на стаята. Тогава по-високото и изглежда по-младото момиче се приближи и леко докосна бузата ми с устните си. Първата очарователна дама се върна, държейки в ръцете си стъклена чаша с цветна течност, която ми подаде.

Дълбоко объркан от топлата дружелюбност на тези хора, аз ѝ благодарих и взех чашата. Водата (каквато всъщност се оказа, че е) бе на вкус точно като нашата чиста изворна вода. Тя обаче изглеждаше малко по-плътна с консистенция подобна на много рядко масло. След като отпих от нея се стремях да си възвърна хладнокръвието, за да запазя образите на тези грациозни и красиви млади жени незаличимо в ума си.

Тази, която ми донесе водата бе висока около 5 фута и 3 инча***. Кожата ѝ бе много светла и златистата и коса се вееше на къдрици точно до под раменете в една красива симетрия. Очите ѝ също имаха цвят, по-златист от всеки друг и създаваха впечатление, че са едновременно нежни и весели. Имах чувството, че тя чете всяка моя мисъл. Нейната почти прозрачна кожа бе без никакви недостатъци, изящно деликатна, въпреки, че бе плътна и притежаваше топъл блясък. Чертите ѝ бяха ясно изписани, ушите ѝ бяха малки, а белите зъби много красиви. Тя изглеждаше много млада. Според мен със сигурност не бе на повече от 20 години. Ръцете ѝ бяха стройни, с дълги тънки пръсти. Забелязах, че нито тя, нито нейната спътница носеха какъвто и да е грим, нито на лицата, нито на ноктите си. Устните ѝ и на двете бяха естествено дълбоко червени. Нямаха абсолютно никакви бижута. Всъщност подобни украшения биха послужили само, за да отвлекат вниманието от тяхната естествена красота.

*** височина – 1,60 м (бел.прев.)

И двете жени носеха облекла от воалоподобен материал, които падаха до глезените им и двете одежди бяха вързани в талията от поразителен колан в контрастиращ цвят, в който изглежда сякаш бяха втъкани бижута.

Одеждата на малката русокоска бе от чисто светлосиньо и нежните ѝ сандали бяха в златен цвят. По-късно разбрах, че тя е обитателка на планетата, която ние познаваме като Венера. Кална е името, което ѝ дадох.

Илмът, името ми за другата жена, която бе по-висока и беше брюнетка. Тя също носеше косата си, която беше красива вълнисточерна с оттенъци на червеникавокафяво, на богати дипли, които падаха точно до под раменете ѝ. Големите ѝ очи бяха черни, блестящи, с кафяви искри. Те имаха същото весело изражение като тези на нейната спътница и чувствах, че тя също може да чете и най-съкровените ми мисли. Всъщност такова впечатление имах от всеки човек, който срещам и който е от свят, различен от нашия. Роклята на тази очарователна брюнетка бе бледозелена, а сандалите ѝ бяха с меден оттенък. Илмът, също като Фиркон, бе обитателка на планетата Марс.

Осъзнах, че опитвайки се да опиша тези дами от различни от нашия светове, всъщност опитвам невъзможното. Може би, използвайки неадекватното ми описание като трамплин, читателят ще намери в своето въображение картина на перфектната красота и след това ще знае, че със сигурност това бе действителността.

След като изпих водата от малкия бокал, бях помолен да седна, покана, която учтиво приех.

На стената, намираща се точно срещу вратата, през която влязохме, висеше портрет, който със сигурност пресъздаваше божественото. Емоцията, която двете красиви млади дами възбудиха в мен бе моментално забравена, след като прекрасното сияние, излъчвано от този портрет ме обърна. Той изобразяваше главата и раменете на създание, което може би бе от 18 до 25 години, чието лице

олицетворяваше перфектно смесения баланс между мъж и жена и чиито очи притежаваха неопишуема мъдрост и състрадание.

Не знам колко дълго бях захласнат по тази красота. Никой не ме прекъсваше, докато аз сам не се върнах в реалността на заобикалящата ме среда.

Не попитах какво бе това създание. Кална наруши тишината казвайки: „Това е нашият символ за вечен живот.

Ще го откриеш във всеки един от нашите кораби, както и в нашите домове. Това е, защото винаги носим този символ с нас и ще видиш, че няма да познаеш възрастта сред нашите хора.“*

** възрастта не им личи (бел.прев.)*

От едната страна на стаята имаше дълга маса, заобиколена от много столове. Останах с впечатлението, че тази маса се използва за хранене от членовете на кораба или пък е маса за съвещания. Мислех, че членовете на екипажа са трима, въпреки че знаех много малко по тази тема. Не получих потвърждение на последното си впечатление, но чувството, което имах за масата бе обосновано от Фиркон. Също така научих, че по-голямата част от стаята се използва като салон от екипажа и техните гости, когато членовете на екипажа не са на различните си постове по време на полет. Останалата част от салона бе небрежно осеяна с дивани, канапета и столове, различни по размер и дизайн, много подобни на тези на Земята. Но във всеки случай тези бяха по-ниски и по-удобни от нашите и доста по-елегантни на външен вид и дизайн. Те бяха покрити с дълбок, мек мъхест плат с брокатен ефект. Цветовете бяха разнообразни и бяха доста привлекателни за гледане – богати, топли и меки.

До столовете имаше ниски стъклени или украсени с кристал маси с интересна декоративна украса в средата. Но не видях нищо, нито поне един пепелник. Сякаш някакси инстинктивно знаех, че тези хора не са прираствени към никотиновия навик, и оставих цигарите в джоба си. Веднъж обаче просто по навик посегнах към тях. Забелязвайки това малката дама от Венера се усмихна и каза: „Може да пушиш ако искаш, ще ти донеса съд за пепелта. Виждаш, че само земните хора са прираствени към този странен навик.“

Благодарих ѝ, след което върнах кутията в джоба си без да си взема цигара.

Да продължа с моето описание – целият под беше покрит само с един луксозен килим, който достигаше до стените. Среднокафяв, напълно обикновен, дебел и мек, беше възхитително да ходя по него.

Когато бяхме помолени да седнем, аз седнах на един от по-дългите дивани между Фиркон и Раму. Точно срещу нас, на перфектно разстояние за разговор, имаше друг диван със същата форма и размер. На него седнаха двете дами и Ортон между тях. Аз все още държах празната чаша в ръката си и сега я оставих на ниската масичка пред себе си.

Материалът на тази чаша ме заинтригува. Тя бе кристално чиста, без каквото и да е гравировка. Не изглеждаше нито като нашето стъкло, нито като пластмаса. Нямах идея от какъв материал бе направена, но имах категоричното впечатление, че е нечуплива.

След като забелязах най-изключителните черти на мебелите, очите ми започнаха да бродят по стените. От мое дясно забелязах една огромна красива врата, леко открехната, без никакво копче или ключалка, които да мога да видя. Кална ми каза, че тази врата води до едно складово помещение, добавяйки: „Нашият кораб понякога отсъства от въщи за доста дълго време, когато пътуваме и изследваме Космоса. Не винаги спираме на други планети по време на подобни пътувания. Следователно са ни необходими големи складови помещения за запаси и оборудване.“

„Вратата, която виждаш там на срещуположната стена, като тази на склада, води към кухнята.“

Тази врата водеше до тази част от стаята, която предполагах, че се използва за хранене. Не бях отведен в нито една от тези стаи.

Изучавах с интерес една огромна картина близо до вратата на стената от мое дясно. Тя изобразяваше град, който на пръв поглед не изглеждаше по-различен от тези на нашата Земя, с изключение на това, че рамката бе с кръгла форма, а не в обичайната за нас правоъгълна. Но архитектурата беше много различна. Почти не знам как да я опиша, но със сигурност не бе близка по никакъв начин нито един от многото наши архитектурни стилове. Тук имаше съвършенство на изящна лекота и деликатност, към която много от нашите по-добри модерни архитекти се стремят, но все още не са я достигнали. Беше точно този град, за който хората мечтаят, но никога не са виждали на нашата Земя. Аз познах още преди да ми кажат, че изобразеният тук град бе на Венера – родната планета на кораба.

От другата страна на вратата имаше друга картина – пасторален пейзаж с върхове и планини и поточе, течащо през плодородна земя. Това дори по-лесно можеше да мине за земна сцена, с изключение на това, че фермите не бяха разпръснати из околността, но също следваха кръгов план. Беше ми казано, че този начин на подреждане беше по-практичен, позволявайки на тези малки фермерски групи да се превърнат в малки самозадоволяващи се общности, съдържащи всичко необходимо, за да доставят всички основни стоки на жителите. На Венера има пълно равенство във всички аспекти, включително и в разпределението на стоките. Пътуванията до градовете, в този случай, се предприемат само за удоволствие или по лични причини.

На отсрещната стена, до дългата маса забелязах картина на огромен кораб-майка и се почудих дали не пресъздава този, на когото се намирахме в момента. Но когато мисълта премина през ума ми, малката дама от Венера ме поправи, казвайки: „Не, нашият кораб е наистина много малък в сравнение с този. Това на картината е по-скоро пътуващ град, отколкото кораб, тъй като е дълъг няколко мили, а нашият е само 2 000 фута*.“

Осъзнавам, че моите читатели биха сметнали тези измерения за невероятни и аз също признавам пред себе си, че не бях подготвен за нещо толкова фантастично. Обаче е необходимо да запомним, че ако веднъж се научим как да обуздаем огромните природни енергии вместо да разчитаме на механичните сили, трябва да ни бъде не по-трудно да строим градове в стените на гигантски кораби, отколкото на Земята. Лондон и Лос Анджелис са градове, широки почти 40 мили**, които са построени предимно от груби машини и работна сила, което е чудовищно усилие само по себе си. Веднъж да овладеем гравитацията, и градовете във въздуха ще се превърнат в реалност и за нас.

* дължина – 610 м

** широчина – 64,4 км (бел.прев.)

„Много такива кораби са построени“ – обясни Кална – „Не само на Венера, но също и на Марс, Сатурн и много други планети. Обаче те не са предназначени за изключително ползване от която и да е определена планета, а имат за цел да допринесат за образованието и удоволствието на всички граждани в цялото братство на Вселената. Хората по природа са големи пътешественици. Следователно да пътуват в нашите светове не е привилегия само на няколко, а на всички. На всеки три месеца една четвърт от обитателите на нашите планети се качват на тези гигантски кораби и тръгват на пътешествие из Космоса, спирайки на други планети, точно както вашите кораби спират на чужди пристанища. По този начин хората разучават великата Вселена и успяват да видят от първа ръка „малко повече жилища“ в къщата на Отца, за която говорите в Библията си.“

„В храмовете на мъдростта на нашите планети имаме много механични устройства, с помощта на които нашите граждани могат също да изследват условията

в другите светове и системи, също и самия Космос. Но и при нас, също като при вас, нищо не може да замести истинското преживяване. Така че построихме флотилия от гигантски кораби, също като този на картината тук, които буквално могат да бъдат описани като малки изкуствено създадени планети. Те съдържат всичко необходимо за благополучие и удоволствие на хиляди хора по време на тримесечния период. С изключение на размера основната разлика е, че планетите имат сферична форма и са божествено създадени, и се движат в елипсовидни орбити около Слънцето, докато тези малки изкуствени планети са цилиндрични и могат на воля да се движат през Космоса.

Все по-голяма концепция на изпълнения със звезди небосвод се разгръщаше пред ума ми докато размишлявах върху дадената ми информация. Чудех се за какви „други планети“ говореше Кална.

Отговаряйки на мисления ми въпрос Ортон каза доброволно, „Корабите ни са посещавали не само всички останали планети в нашата система, но и онези в системи, близки до нашите. Обаче все още има безброй планети в безкрайните системи във Вселената, до които все още не сме достигнали.“

Тук отново една мисъл мина през ума ми като мислено си зададох въпроса какво ли са намерили на другите планети, които са посетили.

Очите на човека от Венера заблестяха и една тънка усмивка се плъзна по устните му след като прочете мислите ми. Той продължи без да спира: „С единственото изключение на обитателите на Земята, хората от другите светове са много дружелюбни. Те също имат гигантски космически круизери за удоволствието и обучението на техните събратя. След като посещаваме техните планети и сме добре дошли там, те също посещават нашите като приятели. Единствено пътешественици от Земята никога не приближават. Нито пък им е позволено да го направят, докато вашите хора не разберат по-добре дружбата във Вселената извън граничните предели на вашата малка планета.

„По време на такъв тип полети пътешествениците имат много свободно време, както и определени часове, посветени на обучение. Когато се приземят на други планети се провеждат интересни за всички социални събития.“ Накратко, и той каза това много ясно: „Хората от различни светове не са странници едни за други, а всички са приятели и са добре дошли, където и да отидат.“

„Ние гледаме на планетите във Вселената като едно необятно море от живот. Далечните планети, на милиарди разстояние, които все още не сме посетили, ще бъдат изследвани по-нататък, когато подобрим своите космически кораби. Някои планети са толкова далеч от която и да е планета в нашата система, че би ни отнело две или три години да стигнем до тях. Докато в нашата система разстоянията между планетите могат да бъдат изминати за време от няколко часа до няколко дни.

Разглеждайки нашата концепция за разстоянието, възкликнах аз: „Това е смайващо за мен! Колко бързо пътувате, за да успеете да покриете такива огромни разстояния за толкова кратко време?“

„Скоростта за нас не е същото, което е за вас“ – беше отговорът – „Веднъж след като кораб е изстрелян в пространството, скоростта на кораба е равна на движението в Космоса. Вместо да бъде изкуствено задвижвано, като вашите самолети, нашите пътуват *по потоците на пространството*.“

В мен се роди някаква малка надежда за евентуален прогрес на Земята, когато те свободно си признаха, че в ранните си опити да завладеят Космоса, жителите на Венера и тези на другите светове са били изправени пред точно същите проблеми, които задържат нас днес. Още веднъж те акцентираха, че трябва да бъде преодоляна гравитацията като първа стъпка към пътешествията в Космоса.

ПЪРВИЯТ МИ ПОГЛЕД В КОСМИЧЕСКОТО ПРОСТРАНСТВО

В този момент, един човек, който изглеждаше приблизително на моята възраст, влезе през вратата в левия ъгъл на стаята, усмихвайки се приятелски. Въпреки, че бях забелязал стълба в този ъгъл, която предположих, че води към по-горна палуба на кораба, не бях видял, че има врата, докато той не влезе през нея.

При неговата поява двете момичета се извиниха и излязоха през вратата, която водеше към контролната стая. Скоро Илмът, момичето от Марс, се върна. Тя бе сменила очарователната си рокля с пилотски костюм от същия тип като тези, носени от мъжете. Цветът беше светложълтеникаво-кафяв с тъмно кафяви ленти отгоре и отдолу на колана. Бях възхитен, когато ме попита дали бих искал да я придружа в пилотската кабина.

Фиркон се присъедини към нас и когато тримата се покачихме по стълбата до следващата палуба, забелязах Ортон да излиза през контролната стая, където влязохме първо след като се приземихме на кораба-майка. По-възрастния мъж и Раму, мъжът от Сатурн, останаха в салона.

Докато ходехме по коридора на горната палуба Фиркон каза, „Всеки един от тези огромни кораби има много пилоти, които работят на смени по четирима, двама мъже и две жени. Кална и Илмът са пилотите на този кораб от Венера.

Коридорът, както всички части на кораба, които бях виждал, бе приятно осветен от някакъв невидим източник и водеше напред и нагоре към малка стая в края на огромния кораб.

Когато влязохме в тази стая, един млад мъж, който бе наведен над някаква таблица, погледна, кимна и се усмихна, но не ме запозна с него. Предположих, че това трябва да е вторият пилот на Илмът.

„Това изглежда е добър момент“ – каза Фиркон – „да ти обясня малко повече за този кораб. Той е носач на 12 разузнавача, също като този, с който ние пристигнахме. Всъщност отвътре не е чак толкова голям, колкото изглежда отвън. Това се дължи на много от нашите механични устройства, инсталирани между стените.“

„Този определен кораб“ – Илмът добави – „има четири стени или обвивки. Някои имат повече, други по-малко, в зависимост от техния размер и от целта, за която са построени.“

Гледайки огромния брой странни инструменти в тази стая, бях любопитен да разбера какви механични устройства има между стените. Фиркон каза: „Ще ти обясня колкото е възможно по-пълно в тези няколко момента, с които разполагаме. Целият раздел на кораба, през който първоначално влязохме, служи като пространство за съхранение на корабите, с изключение на огромната работилница, в която могат да бъдат направени всички необходими ремонти. Въпреки огромните умения и грижи, необходими за първоначалната конструкция, някои части се чупят, а материалите се изхабяват. Много неща се изискват от всеки един кораб, който пътува в Космоса.

„Оборудването за повишаване на налягането, което осигурява комфортна температура в целия кораб, е инсталирано между стените, и много други неща, които изискват повече време за обяснение, отколкото имаме сега. Входните врати, водещи към различни стени във всички части на кораба правят достъпа лесен. Всеки кораб има няколко механика, които работят на смени и имат задължението постоянно да преглеждат и проверяват всички части.

„Следователно рядко се случва някакъв дефект да остане неоткрит и да създаде истински проблем.“

В тази пилотска стая можех да гледам нагоре или надолу или навън, в която и посока да обърнех главата си. След като Фиркон спря да говори, младият мъж

протегна ръката си и натисна един бутон. Мигновено, още отвори като портали започнаха да се появяват в това, което мислех, че е твърда стена. Тогава двамата пилоти заеха местата си в малките седалки в двата срещуположни края на стаята. Усетих леко движение и корабът сякаш започна да се издига нагоре.

Сърцето ми беше ускорено докато се чудех дали вероятно не планират да ме заведат на тяхната планета. Тази надежда обаче не продължи дълго. Струваше ми се, че миг преди това, корабът спря и отново започна да кръжи. Илмът се усмихна и каза: „В момента се намираме на около 50 000 мили* от вашата Земя.“

** разстояние – 80 467 км (бел.прев.)*

Фиркон ми направи знак да отида до един от порталите, казвайки: „Сигурно би искал да видиш как изглежда Космоса в действителност.“

Скоро забравих за разочарованието си след като погледнах навън. Бях изумен да видя, че фонът на Космоса е напълно тъмен. И все пак имаше движение навсякъде около нас, сякаш милиарди светулки трептяха наоколо, движейки се във всички посоки. Обаче те бяха от много цветове, гигантски небесни фойерверки, които показваха, че Космосът беше красив, дори страхотен.

След като възкликнах при този огромен разкош, Фиркон предложи да погледна отново назад към Земята и да видя как изглежда нашият малък глобус от такова огромно разстояние.

Така и направих. За моя изненада нашата планета излъчваше бяла светлина, подобна на тази от Луната, само че не чак толкова чиста като лунната светлина в ясна нощ на Земята. Бялата светлина, заобикаляща земното тяло беше неясна и нейният размер бе сравнително равен на този на Слънцето, когато го виждаме да изгрява рано сутрин над хоризонта. Не можеха да бъдат различени никакви отличителни черти на нашата планета. Тя просто изглеждаше като огромна топка светлина под нас. Оттук никой не би могъл да познае, че тя гъмжи от форми на живот.

Когато достигнахме височина от 50 000 мили, пилотите настроиха своя роботен контрол и Илмът се присъедини към нас, обяснявайки: „Всяка пилотска стая си има робот. Тези роботи, работещи заедно или поотделно, могат напълно да контролират курса на кораба, също и да ни предупредят ако има някаква приближаваща опасност.“

Мъжът-пилот остана на поста си и Илмът отбеляза, обяснявайки, „Във всяка контролна стая трябва винаги да има по един дежурен пилот.“

След това тя ме попита дали бих искал да погледна по-отблизо пилотските инструменти.

От едната страна на всяка седалка имаше малък инструмент, който приличаше на нещо като тръба, поставена на пода, стояща достатъчно високо, така че пилотът да може да вижда през нея. „Това“ – обясни Илмът – „е свързано с телескопа, който вероятно си забелязал в огромната контролна стая, през която първо влезе в кораба.“

В този момент обаче телескопът не работеше и си направих заключение, че той се използва само, когато корабът е в действителен междупланетен полет или може би, когато кръжи с наблюдателна и проучваща цел.

Целият под в този сектор на стаята бе направен от увеличително стъкло като това на пода в Разузнавача. Но ъгълът на кораба точно в този момент бе такъв, че трябваше да коленича, за да погледна през него.

Космосът и движението в него ме държаха закован на място, докато напънах очите си в желанието си да видя всичко, което се случваше там. Освен ефектът на светулките видях и много други огромни светещи предмети, минаващи през Космоса. По-големите тела доколкото можех да видя не горяха, а просто светеха. Едно определено тяло изглежда излъчваше три различни цвята – червено, лилаво и синьо. Попитах дали това не е друг космически кораб.

„Не“ – каза Илмът с усмивка, но не ми обясни нищо повече.

Също така забелязах, че от време на време преминаваха тъмни обекти, различни по размер, по-тъмни дори от самия Космос. Но нито един от тези движещи се предмети не докосваха кораба. Понякога дори и тъмните обекти отчасти се осветяваха. Това, както ми казаха, бяха онези неща, които ние наричаме метеорити, които стават видими за нас на Земята само когато създадат триене, преминавайки през нашата атмосфера.

Попитах какво ги предпазва от удране в кораба тъй като изглеждаше сякаш се отправят точно към него.

„Корабът сам по себе си“ – Фиркон обясни – „използва силата на природата – електромагнитна, мисля, че я наричате, и има излишък на енергия през цялото време. Част от този излишък се разсейва през обвивката на кораба в Космоса на конкретно разстояние, което понякога е доста кратко, въпреки че в някои случаи може да окаже влияние в продължение на няколко мили. Това действа като щит срещу всякакви частици или „космически отломки“ – както вие на Земята ги наричате, отблъсквайки ги чрез постоянното излъчване на сила.“

Той продължи да обяснява, че всички тела в Космоса са отрицателни за него и всъщност се движат в море от електромагнитни сили. Следователно отрицателната радиация отблъсква всички отрицателни тела като в същото време предпазва кораба от прегряване чрез триене.

Можех да остана с часове да се наслаждавам на тази красива гледка, но имаме само малко време докато пилотите не заеха отново местата си, за да се върнем отново на 40 000 фута* височина, където кръжеше корабът, когато пристигнахме за пръв път.

** разстояние – 12,2 км (бел.прев.)*

Нямаше никакъв доловим наклон или пък завой в движението на кораба. То беше толкова леко и почти незабележимо и единственият звук, който можеше да се чуе, бе много лек, като от работещ електрически вентилатор.

Нито един от нас нямаше някаква специална шапка или каска, или каквото и да е устройство за дишане или баланс, но умът ми беше изцяло в съзнание през цялото време.

Бях изумен от факта, че всичките инструменти, които бях виждал досега в кораба, изглежда работеха само чрез натискането на бутони. И никъде не видях нищо, което дори малко да напомня на оръжие за унищожение. Но след като наблюдавах отблъскващите сили на природата в Космоса, контролирани от радиацията от кораба, имам силното чувство, че тази сила може много ефективно да бъде използвана за самозащита ако някога се появи такава нужда.

Фиркон отговори на мислите ми, казвайки: „Да, това е така. Но засега такава нужда не се е появила. Освен това ако става въпрос за нашия живот срещу животът на нашите братя, дори и войнствените такива на вашата Земя, ние по-скоро бихме се оставили да бъдем унищожени, отколкото да убием близко същество.“

Изводът от това просто твърдение ме засегна дълбоко. Нямаше как да не се замисля за толкова различните гледни точки на моите събратя на Земята, на разделените народи, на нациите, надпреварващи се да създадат все по-ужасни оръжия за унищожение, които ще донесат смърт, скръб и болести на постоянно увеличаващите се милиони техни събратя по целия свят. Мислех си как омразата към врага е насадена в съзнанието на младите хора като необходима част от подготовката им да убиват. Защото не е присъщо на естествения човек, който дори малко разбира своето място в Сътворението, да иска да убива. Мислех си за неопикуемостта на богохулство на молитвите, отправени към вселюбящия Вечен Отец на всички с молбата да ги благослови в тази изневяра на човечеството и неговото наследство.

Докато тези мисли минаваха през ума ми Илмът и Фиркон бяха тихи. Въпреки, че много пъти вече бях афектиран от тези неща, те никога не бяха прониквали в съзнанието ми с такава острота и знаех, че това завинаги ще остане с мен.

За момент Фиркон привлече вниманието ми към инструмент, не по-голям от обикновено радио, с екран, подобен на този на телевизор. „С това“ – обясни той – „можем да видим и регистрираме всичко, което се случва на Земята, или на която и да е планета, през която преминем или над която кръжим. Не само, че можем да чуваме думи, но и избраните картини се появяват на екрана. Вътрешен инструмент превръща думите в звукови вибрации и едновременно с това ги превежда на нашия собствен език и всички те се записват по начин подобен на вашия звукозапис.“

Всичко това ми звучеше като пъзел и несъмнено това, че бях объркан бе изписано на лицето ми. Илмът весело се засмя и попита: „Ще бъдеш ли изненадан да научиш, че расите на хората, живеещи на вашата Земя, преди много векове разбираха и използваха универсалните закони на звука и вибрацията?“

Мога да твърдя, че доста дълго време се съмнявах в истинността на това.

„Въпреки че това познание е напълно загубено от сегашните ви цивилизации“ – Илмът продължи, „някои отделни хора тук-там започват леко да схващат тези възможности. На другите планети тези закони задължително се изучават в образователната система. С това като основа, учениците получават възможността много бързо да изучават всички области на знанието и изразяването.“

„Сега“ – каза Фиркон – „трябва да се върнем в салона“ – и след като отстъпих назад, за да дам предимство на Илмът, попитах защо не се усети почти никакво движение в този огромен кораб, когато се изкачи от нивото на 40 000 фута до 50 000 мили.

„Доста просто, защото корабът е построен, така че да се грижи за всичко това“ – отговори Фиркон и добави: „също както вашите подводници.“

Отново бях изумен да разбера колко много знаеха тези хора за нас и нашето развитие на Земята.

„Вашите подводници“ – продължи той – „се движат под повърхността на водата в огромни дълбочини и въпреки това екипажът чувства сравнително малко от движенията, регистрирани от техните инструменти. И мъжете също така се чувстват комфортно, защото вашите кораби са добре планирани. Всъщност няма кой знае колко голяма разлика между кораб под водата и кораб, пътуващ в космическото пространство, с изключение на това, че нашите кораби се задвижват от *естествена сила*, докато вашите зависят от изкуствени форми на енергия.“

Струваше ми се, че разликата, която той спомена бе доста огромна, но не казах нищо и Фиркон продължи: „Когато се научите да използвате естествения източник на енергия, който е навсякъде във Вселената, ще имате възможност да построите подводници, които също като нашия кораб, могат да се издигнат от повърхността на океана и да продължат нагоре през атмосферата до Космоса.“

Това ми напомни за двата инцидента, за които бе съобщено по-рано през 1951 г. В първият две „ракети“ – паднали от съвършено ясното небе във водите на залива Инчън на западния бряг на Корея. Двете ракети паднали близо до закотвен хидроплан, *Гардинър Бей*, и причинили водни стълбове на височина от около 100 фута*. По-късно в доклада се казва, че ракетите са видени отново да се издигат над водата и да се извисяват нагоре докато се загубят от поглед. Вторият инцидент се случи на брега на Шотландия и бе почти идентичен на първия.

* *разстояние – 30,5 м (бел.прев.)*

Фиркон очевидно прочете мислите ми и каза: „Беше доста прав като нарече снимката, която си успял да направиш на този тип кораб от тип подводница“.

В този момент влязохме в огромния салон, в който бяхме оставили Раму и по-възрастния човек. Те все още стояха там и разговаряха на собствения си език. Когато приближихме, те се изправиха и отидоха до една малка маса, заобиколена от няколко стола и ни махнаха да се присъединим към тях.

Тези столове приличаха по-скоро на столове за вечеря или канцеларски столове, но бяха доста по-удобни. След като седнахме Кална и Ортон се присъединиха към групата ни. angels-heaven.org

На масата имаше кристални бокали, пълни с чиста течност, която ми се стори много освежаваща. Вкусът ѝ бе деликатно сладък и съвсем леко дразнещ. Консистенцията беше малко тежка на вид, за да се отпие. Казаха ми името на плода, от който беше направен този сок, но не можах да намеря еквивалентен земен вкус.

Цялото време, което беше минало откакто напуснахме Земята до този момент може би не беше повече от час. Но през това малко време целият ми живот и разбиране се отвориха към една много по-обширна концепция за Вселената от тази, която бях придобил, през всичките 61 години живот на Земята.

Сега след като седнахме около масата, очите на всички се обърнаха към по-възрастния мъж, когато той започна да говори. Въпреки че неговия статус на всички тези планети ми бе обяснен малко по-късно, бе невъзможно да не разбере, че съм в присъствието на значително еволюирало създание, и държанието на всички присъстващи ясно показваше, че те, също както и аз, бяха смирени пред него. Научих, че годините му в сегашното му тяло са приблизително хиляда.

Следващият час, през който той ни говореше, изглеждаше като минута. Всички слушаха с приковано внимание и без да прекъсват този човек на великата мъдрост.

СРЕЩА С ВЕЛИКИЯ УЧИТЕЛ

„Синко“ – каза великият учител – „ти бе доведен тук и ти бе показано всичко в нашия по-малък кораб и в този огромен носач. Ти пътува във всеки един от тях само на късо разстояние, но достатъчно надалеко, за да ти дадем много знания, които да предадеш на своите събратя на планетата Земя. Ти видя какво представлява космическото пространство и че то всъщност е постоянно активно, изпълнено с движещи се частици, от които всички форми на края са доведени до битието. Няма нито начало, нито край.

„В обширния Космос има безброй тела, които вие на Земята наричате планети. Те са различни по размер, също и по форма, но много приличат на вашия собствен свят и на нашия, и повечето от тях са населени и управлявани от форми като вас и като нас. Докато някои едва са достигнали точка, в която просто да могат да поддържат форми като нашите, други в своя растеж все още не са достигнали до този стадий на развитие.

Трябва да разбереш, че световите са *форми*, и те също минават през дългия период на израстване, който всички форми преживяват, от най-малката до най-голямата.

„Всяка една планета се движи в координация с определен брой други планети около централно Слънце, в перфектен синхрон, формирайки единство или това, което вие наричате система. Във всеки случай, доколкото сме научили от нашите пътувания досега, има 12 планети в една система. Освен това, 12 такива системи са обединени около централно ядро, сравнимо с нашето Слънце. Тези системи правят това, което някои от вашите учени наричат „островна вселена“. Имаме причина да вярваме, че 12 такива островни вселени съставляват едно огромно единство в обширния дом на Отца ... и така нататък, до безкрай.“

„На нашата планета и на другите планети в нашата система, формата, която вие наричате човек, е израснала и напреднала интелектуално и социално през различни етапи на развитие до точка, която е невъобразима за хората на вашата Земя. Това развитие е постигнато единствено и само като се спазва това, което вие наричате закони на Природата. В нашите светове това е известно като израстване чрез следване на законите на Върховния Интелект, който управлява времето и пространството.“

„Както си видял, ние пътуваме из Космоса толкова лесно, колкото вие преминавате през стаята. Прекосяването на Космоса не е трудно за тези, които са усъвършенствали законите, според които всички тела живеят и се движат – по същия начин както планети и хора. Тогава се разбира, че разстоянието между две такива тела в пространството, или между световите няма разстояние изобщо, по представите за разстояние във вашия свят.“

„Запомни, че някога разстоянието между телата на вашата Земя, които вие наричате континенти, някога е било считано за огромно и доста време е било необходимо, за да се пропътува от един континент към друг. Сега вашият самолет е скъсил това разстояние до относително малка част от време, което е било необходимо в отминалите дни. Все пак разстоянията са същите. Така ще бъде като разширите своите знания и научите законите, действащи в безкрайния Космос.“

„Друг аспект, за който все още нямате представа е, че тялото на което и да е човешко същество може да се чувства също така удобно както на една планета, така и на друга. Макар да има някои разлики в атмосферните условия, в зависимост от размера и възрастта на планетата, те са малко по-големи от тези, които усещате на вашата Земя между морското равнище и планината, на няколко хиляди фута височина.

На някои хора такива промени им влияят повече, отколкото на други, но всички могат да се аклиматизират с времето.“

Припомняйки си популярната концепция за масивни каски с тръби и разни джаджи, както е описано навсякъде – от комиксите до сериозните теории на предполагаеми експерти, аз се чудех дали нашият свят не стои най-ниско в развитието на цялата Вселена.

Прочитайки мисълта ми и продължавайки без прекъсване, великият учител каза: „Не, синко, вашият свят не е най-ниско развитият във Вселената. Той е най-малко развит от тези в нашата собствена система, но отвъд има някои светове, чиито народи не са израснали още до вашия стандарт, нито социално, нито научно. Също така има и светове, където развитието е напреднало далеч в полето на науката и е останало ниско в полето на личното и социалното разбиране, въпреки че са завладели космическото пространство.“

„В нашата система, народите от всички планети, с изключение на вашата Земя, пътуват свободно из Космоса; някои само на къси разстояния, докато други достигат огромни разстояния, които ги отвеждат до системи отвъд нашата собствена.“

„Вашето разбиране за живота и Вселената е много ограничено. В резултат на това, имате много грешни концепции за другите светове и за състава на Вселената; и толкова малко познание за самите себе си! Но също така е вярно, че има увеличаващо се желание от страна на мнозина на Земята, които искрено търсят по-висшето разбиране. Ние, които вече сме минали по пътя, по който вие тръгвате сега, искаме да помогнем и да дадем от нашето знание на тези, които ще го приемат.“

„Първият факт, който вашите хора трябва да осъзнаят е, че обитателите на други светове не са коренно различни от земните хора. Целта на живота на другите светове в основата си е същата като вашата. Присъщо на цялото човечество, но може да бъде дълбоко заровено, това е желанието да се издигнеш до нещо по-висше. Вашата училищна система на Земята, до известен смисъл, е направена по образец на универсалния напредък на живота. Тъй като във вашите училища напредват от клас към клас и от училище към училище, към по-висше и по-пълно образование. По същия начин, човекът прави напредък от планета към планета и от система към система към все по-висше разбиране и разгръщане на универсално израстване и служене.“

Като ми направи тази илюстрация, аз разбрах, че той има предвид, че когато са готови, индивиди на Земята ще напреднат към планета на по-високо развитие. Чудех се дали един ден, докато все още живея на тази Земя, ще научим законите, управляващи Космоса, и ще бъдем способни да посетим другите светове, тъй както те сега можеха.

Учителят не даде никакъв определен отговор на мисления ми въпрос, но продължи – „Вие на Земята сте завързани за това, което наричате „време“. Но дори според вашата преценка за време, когато успеете да осъществите пътувания в Космоса, ще бъдете изумени от бързината, с която можете да достигате другите планети.“

„За това приключение ще трябва да намерите нови думи. Говорейки за нашия кораб – вие ги наричате летящи чинии – в момент на полет, термин, който се използва за вашите собствени самолети. Но ние не „летим“, така както го имате предвид. Ние неутрализираме атмосферата чрез механична процедура. Вие изразявате това като „спиране на гравитацията“. По този начин ние не сме възпрепятствани от атмосферните смущения или съпротивление. Затова нашите кораби могат да правят резки промени в посоката на пътуване и да се движат със скоростите, които така изумиха вашите пилоти и учени.“

„Ние бихме ти казали много за контрола над гравитацията, знание, което е необходимо както за безопасно напускане, така и за приближаване към някоя планета. Ние с удоволствие бихме ви дали знанията, които са ни служили толкова добре, но вие все още не сте се научили да живеете в мир и братство един с друг, за благополучието

на цялото човечество, така както е в другите светове. Ако разкриехме тази сила пред теб или пред който и да е човек от Земята и тя стане публично достояние, някои от вашите хора бързо ще построят кораби за пътувания из Космоса, ще монтират в тях оръжия и ще тръгнат на масова стрелба в опита си да завладеят и притежават други светове.“

„Знаеш, че има определени групи във вашия свят, които вече претендират за собственост и притежание на вашата Луна с цел да я използват като военна база. Много земни учени се надяват, че в близкото бъдеще ще успеят да построят космически кораби като нашите за междупланетно пътуване. Напълно е възможно това да бъде направено. Но няма да бъде позволено на земните хора да идват или да остават, докато не са се научили да приемат всеобхватния живот както се живее от хората от други светове, вместо егоистичният индивидуален живот, който се намира на Земята днес. И ще имате много за учене относно космическото пространство, тъй като пространството е това, по което ще се движите.“

Спомних за едно сравнение, което често използвах, сравнявайки Космоса с обширен океан в постоянно движение. И сега си помислих, че тъй както големите океански пътнически кораби се движат по или през вълните на океана, така тези междупланетни кораби се движат по вълните на активността в Космоса.

„Да“ – каза учителят – „много е подобно на това, и тъй като вашите учени работят на този принцип, ще започнат да разбират повече. Защото природата сама ще разкрие своите тайни на всички онези, които търсят с отворени умове.“

„Както вече ти беше казано, ние пътуваме из Космоса с цел да научаваме. В нашите кораби има много инструменти, някои от които ти си видял, и много други, които все още не си видял. Въпреки че на вашата Земя вие сте захвърлили всички наши кораби в категорията „летящи чинии“, ние имаме много видове, с различни размери и за различни цели. Най-големите никога не са идвали в атмосферата на вашия свят. Всъщност, те никога не са се доближавали на милиони мили от Земята. Не можем да рискуваме живота на хилядите хора, пътуващи в тези гигантски кораби, ако нещо се случи, че да ни принуди да кацнем на Земята преди вашите хора да са пораснали до по-висше разбиране, нашите хора биха били с опасност.“

„Синко, нашата главна цел да дойдем при теб по това време е да те предупредим за огромната опасност, която заплашва хората на Земята днес. Знаейки повече от всеки друг на нея, ти вече можеш да осъзнаеш, че ние го чувстваме за свой дълг да ви просветим ако можем. Вашите хора може да приемат знанията, които се надяваме да им дадем чрез теб и чрез други, или могат да си запушат ушите и да се самоунищожат. Изборът е на земните обитатели. Ние не можем да диктуваме.“

„При първата ти среща тук с нашия Брат, той ти посочи, че избухването на бомби на Земята представляват интерес за нас. И ето защо. Макар енергията и радиацията от тестовите експлозии все още да не са отишли отвъд сферата на влияние на вашата Земя, тези радиации застрашават живота на земните хора. С времето те ще се разложат, ще изпълнят атмосферата ви със смъртоносни елементи, които вашите учени и военни са ограничили с термина „бомби“.“

„Радиациите, излъчва нани от тези бомби сега се разпростират толкова далеч, тъй като са по-леки от вашата атмосфера и по-тежки от самия Космос. Ако обаче човечеството на Земята продължава да освобождава такава сила срещу себеподобните си в открита война, огромна част от земното население ще бъде унищожено, вашите почви ще бъдат направени стерилни, водите ви ще станат отровни и пусти на живот за много години напред. Възможно е тялото на вашата планета да бъде осакатено до степен, която би нарушила нейния баланс в нашата галактика.“

„Това ще бъдат ефектите, директно засягащи вашия свят. За нас пътуването в Космоса може да стане по-трудно и по-опасно за дълго време напред, тъй като енергията, освободена при такива множествени експлозии ще проникне през вашата атмосфера в открития Космос.“

Чудех се дали и до каква степен ако войната ни застигне, те ще бъдат оправдани да ни спрат.

Учителят отговори на мисления ми въпрос, казвайки: „Както знаеш, с нашите знания за използване и контрол над енергиите, доста по-могъщи, от които и да е, които братята ни на Земята са си научили да използват, бихме могли, ако пожелаем, да неутрализираме вашата сила с нашата по-голяма сила. Но запомни това, което ти бе казано. Ние не убиваме нашите близни, дори при самозащита. Ние се опитваме и ще продължаваме да се опитваме да предотвратим такава война, донасяйки на Земята знанието за нещото, което те биха вършили. Нито един човек не води война, освен с безразличието.“

Светлина озари лицето му и очите му изглеждаха сякаш гледат към някакво вътрешно видение на красота, като той спокойно продължи: „И никой човек не живее ако никога веднъж не е мечтал за това, което вие наричате Утопия, или за почти съвършения свят. Няма нищо, което човек да си е представил, и то да не е някъде реалност. И следователно, няма нищо невъзможно за постигане. За вас също, на Земята, това е възможно. За нас, от другите планети на нашата галактика, това е така сега. Има хора на вашата Земя, които възкликнаха: „Но колко монотонно трябва да бъде съвършенството !“, Това не е така, синко, има степени на съвършенство, също както има степени на всички други неща. В нашите светове, ние сме щастливи, но не правим стагнация. Точно както един човек достига върха на хълма видян отдолу, следващ хълм се разкрива в гледката, така винаги има развитие. Долината, която лежи помежду им трябва да бъде прекосена, преди следващата височина да бъде покорена.

„Разбирането на универсалните закони едновременно издига и ограничава. Тъй както е сега с нас, така би било на вашата Земя. Издигнати от вашето знание, това същото разбиране би ви дало възможността да продължите с насилието срещу братята си. Ти знаеш, че същото убеждение, присъщо за всяко индивидуално същество, което го кара да се чувства, че има божествената привилегия да насочва собствения си живот и да оформя собствената си съдба, дори това да бъде по пътя на опита и грешката, отнася се еднакво за коя да е група, нация или раса на човечеството.

„Тъй както има много влошаващи се пътища, които отдалечават от напредъка, също така има и много такива, които водят нагоре. Макар че един човек може да избере единия път, а друг – другия, това не е необходимо да ги разделя от тяхното братство. Всъщност, единият може да научи много от другия, ако пожелае. В необятността на безкрайното творение, няма нито един път, който да е единственият път.“

„На вашата Земя много пъти сме чували израза „пътят към щастието“. Това е добър израз, защото прогресът е щастие, и той е заложен от своето начало през дългия път нагоре. И щастието прави от хората братя по разбирателство към усилията на друг човек, дори различен по природа от тяхната собствена.“

„Няма нищо грешно във вашата Земя, нито в нейните хора, с изключение на липсата им на разбиране, че те са малки деца в универсалния живот на Едно Върховно Същество. Беше ти казано, че в нашите светове ние изживяваме законите на Създателя, докато вие на Земята само говорите за тях. Ако живеехте дори по правила на това, което сега знаете, земните хора нямаше да се изтрепват едни други. Те щяха да работят върху самите себе си, в собствените им групи, в собствените им нации, за да постигнат добро и щастие в този сектор на вашия свят, в който са били родени и следователно наричат „у дома“.“

„Мисля, че народите на Земята ще бъдат изумени да открият колко бързо една промяна може да навлезе в планетата. Сега, тъй като имате медии за излъчване в световен мащаб, съобщения, призоваващи към любов и толерантност към всички, вместо подозрение и цензура, те биха открили приемствени сърца сред хората. По-голямата част от населението на Земята е уморено от борби и от техните тежки последици. Ние знаем, че както никога досега, те жадуват за знания за един начин на

живот, който ще ги освободи. Знаем, че има страх и объркване в техните улове, защото те са видели и почувствали резултатите от две огромни войни, които са послужили само, за да посеят семената на следваща война.“

„Така че с отворени улове и приемствени сърца навсякъде на вашата планета, все още не е твърде късно. Но е спешно, синко! Така, че продължавай напред с благословията на Безкрайният Баща в твоята мисия, и прибави гласа си към тези на другите, които също носят това съобщение на надежда.“

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ В КОРАБА

След минута мълчание, по време на която никой не помръдна, учителят се изправи, и всички присъстващи се изправиха заедно с него. Той застана за миг, ръцете му стояха на гърба на стола, и погледна дълбоко в очите ми. Никога няма да забравя огромната доброта и състрадание в неговия поглед. Беше като благословия и в същото време усетих нова сила да се въздига в мен.

С жест за сбогуване, той прегърна всички присъстващи, след което се обърна и излезе от стаята. Тишината остана ненарушена няколко минути след неговото тръгване.

Все още не можех да намеря думи. Кална разчупи тишината, казвайки тихо: „За нас също винаги е привилегия да слушаме това велико създание да говори.“

Раму, мъжът от Сатурн, умишлено, със сигурност, разчупи напрежението. „Сега преди да те върнем на Земята имаш определено време, в което ти е позволено да задаваш въпросите, които може би се въртят в ума ти. Те трябва да бъдат свързани със сериозните теми, за които учителят току-що говори.“ – той добави с усмивка – „Тъй като нищо, от което си заинтересован, няма да ни изглежда тривиално.“

Погледнах го благодарно след като всички се върнахме по местата си. Изглеждаше сякаш Раму имаше предвид, че мога да излагам въпросите си устно сега в общ разговор, а не да разчитам на умствена телепатия. Изказах първото нещо, което дойде в съзнанието ми.

„Могат ли драстичните промени в нашите атмосферни условия на много места, още при тестването на бомбите, да имат нещо общо с освобождаването на тази енергия?“

„Те имат, всъщност!“ – отговори Раму – „И ние не гадаем. Нашите инструменти са регистрирали тези резултати. Ние ЗНАЕМ!“

„Чудя се“ – казах бавно – „дали бихте искали да коментирате малко по-подробно причината защо, въпреки че войната на Земята ще застраши пътуването през Космоса на милиони, които живеят на други планети, вие все още чувствате, че е грешно да нараните малцината в полза на мнозина?“

„Ще се опитаме да ти обясним“ – отговори Ортон – „За всички нас, които още от раждането си сме закърмени с визията за цялостност, е немислимо да не се подчиняваме на законите на Вселената. Тези закони не са направени от хората. Те бяха в началото и ще издържат цяла вечност. Според тези закони всеки индивид, всяка група в човечеството, всяка интелигентна форма на живот във всеки свят, трябва да решава своята съдба без намесата на други. Съвети – да, инструкции – да. Но намеса, доближаваща се до точката на унищожение – никога.“

Неговият въпросителен поглед сякаш ме питаше дали ми е станало ясно след неговото обяснение.

Фиркон, Марсианецът, проговори за пръв път: „Ти разбираш силата на формите на мисълта. Освен физическите мисии на Земята, всички ние трябва твърдо да се придържаме към вярата, че хората от вашата Земя трябва сами да се събудят и отърсят от бедствието, към което са се отправили.“

„Виждам.“ – казах аз, тъй като въпросът наистина се изясни в съзнанието ми.

„Ние знаем, че силата на тази мисъл, непрекъснато изпращана до всички наши братя на Земята, е променила сърцата на мнозина.“ – заяви Раму.

„Ние също така сме наясно“ – посочи Илмът – „както си и ти и много други хора от вашата планета, че вашите въздушни сили и правителство са наясно, че нашите кораби, видяни във вашите небеса, идват от космическото пространство и че те могат да бъдат направени и управлявани само от интелигентни същества от нашите планети.“

Високостоящи хора от правителствата във вашия свят са се свързвали с нас. Някои от тях са добри хора и не искат война. Но дори и добрите хора на вашата Земя не могат напълно да освободят себе си от страха, насърчаван през вековете от самите хора на вашата планета.“

„Същото важи за вашите летци навсякъде по Земята,“ – каза тихо Кална – „Мнозина от тях са виждали корабите ни отново и отново, но те са били сплашени и предупредени и много малко се осмеляват да говорят.“

„Същото се случва и с вашите учени.“ – добави Фиркон.

Още веднъж се учудих на познанията им за нашия свят и хората в него. „Тогава изглежда“ – казах аз – „че отговорът лежи на обикновените хора по улиците, умножени по милиони из целия свят.“

„Те ще бъдат вашата сила“ – съгласи се Фиркон бързо – „и ако те проговорят срещу войната навсякъде, някои лидери от различни части на вашия свят с готовност ще ги изслушат.“

Усетих, че този разговор допринесе много към моето разбиране, и се изпълних с надежда. Без почти да осъзнавам, че го правя, аз смених темата, казвайки: „Чудя се дали бихте могли да ми обясните малко по-подробно за механизма, който видях в пилотската стая – онзи, който записва звуци и ги преобразува в картини на екрана.“

„Разбира се“ – каза Ортон – „Една от най-големите му ползи е, че ни позволява да изучаваме всеки един език. Естествено, тези от нас, които живеят и работят на вашата Земя за известно време, говорят с по-добър акцент. Въпреки че при нас, както е и при вас, някои имат по-голяма склонност към езиците, отколкото други и се научават да говорят свободно без някакъв директен контакт с хората.“ Тук, той се усмихна и ми напомни за пантомимния разговор, който проведохме по време на първата ни среща, добавяйки: „Беше от изключителна важност да тествам възможността ти да изпращаш и получаваш телепатични съобщения. Като резултат от това, ти си тук сега !“

„Ние разбираме добре скептицизма на земните хора във всички насоки, отвъд тесния шаблон на личния им опит. Точно по тази причина съобщенията, които ти давах бяха от универсален характер. Ние знаехме, че въпреки че разбирането на подобни писания е заровено заедно с изгубените преди дълго време цивилизации, има някои хора, пръснати по сегашния ви свят, които биха могли да ги преведат. С подобни преводи само решително недоверчивите все още отказват да повярват !“

„Това е щастие“ – каза Кална с веселата си усмивка – „че поне умствената телепатия е приета като установен факт от учените от вашия свят.“

„Ти знаеш“ – каза Ортон – „че беше под наше наблюдение няколко години преди най-накрая да се свържа с теб, и ние се почувствахме сигурни, че твоите знания за телепатията ще бъдат адекватни. Това бе доказано в последния тест на нашата първа среща.“

„Тествахте ли ме и по някакви други начини?“ – попитах аз.

„Всъщност, да! Тъй като ти фотографираше нашите кораби в продължение на няколко години, мислите ти неизбежно идваха при нас. Ние почувствахме искреността на твоя интерес. Остана само да видим как ще превърнеш този интерес в действие, колко добре можеш да устоиш на присмеха и скептицизма, отправен към теб и дали ще се изкушиш да използваш контактите си с нас за самовъзвеличаване и търгашество.“

„Ти премина всички тези изпитания с цветущи резултати.“ – каза топло Илмът – „В лицето на всичкия този присмех и безверие – дори когато истинността на твоите снимки бе поставена под съмнение, видяхме колко лоялен остана към онова вътре в теб, което знаеше, че е истина.“

Това поощрение ме изпълни с щастие и знаех, че с такива приятели всякаква нерешителност би била невъзможна.

„Имаше още едно нещо, което трябваше да знаем“ – каза Раму – „свързано с твоята дискретност и преценка. Например, имаше някои конкретни неща, които

учителят ти разкри тази вечер, които както той ясно посочи, все още не бива да бъдат казани на вашите хора. В свят като вашия е огромно изкушение за повечето хора да си придадат важност, отдавайки се на изявления, с които да привлекат внимание. Освен това всичко, което сега ти е разрешено да кажеш, не може, с мъдрост, да бъде казано на всички. Тук идва твоята добра преценка. Все пак ти си посветил по-добрата част от живота си да изучаваш универсалните закони на Вселената. Правейки това, си научил доста добре, че не само е безполезно, но и е опасно да даваш повече знания, отколкото могат да бъдат поети и разбрани. Знаем, че ще приложиш този принцип и за информацията, която получи от нас.“

„Във връзка с телепатията“ – проговорих аз, изказвайки въпрос, който бе в ума ми – „въпреки че мога да я използвам, не мога да твърдя, че наистина разбирам нейното действие. Може ли да ми го разясните малко?“

Те се спогледаха един друг и се засмяха. Осъзнах, че всички присъстващи могат да отговорят на въпроса ми и бяха изумени от учтивостта на всеки един от тях да даде възможността на другия. Всъщност, поглеждайки целия разговор, осъзнах колко е различно от това, което се случва в нашия свят, когато се съберат двама или повече души. Където ние говорим един през друг, разминавайки се и постоянно прекъсваме този, който говори (който най-малкото трябва да получи възможността да се доизкаже напълно) тези мъже и жени във всеки случай говореха без да се прекъсват взаимно. И никой не взимаше думата, говорейки празни приказки.

Сякаш по общо съгласие Ортон отговори: „Във вашия свят вие имате това, което наричат радио, и има много аматьорски радио оператори, които наричат „любители“. Те имат определени канали, в които им е позволено да работят. Тези канали, наречени от вас етерни вълни, позволяват на човек от едно местоположение да изпрати съобщение на друг, намиращ се на някое далечно място. Двамата могат да се чуят един на друг, толкова ясно сякаш са в една и съща стая. Някога такъв тип комуникация е била считана за фантастична от хората с различно мислене, които сега иронизират междупланетния произход на нашите кораби. За този тип мислене дори и малкото, което не е доказано се счита за изключено.“

„Мислите се получават и се предават точно по същия начин както и при радиото, чрез определени вълнови дължини, но без никакви инструменти. Ние работим директно от мозък към мозък и тук отново разстоянието не е бариера.“

Въпреки това е нужно отворено и възприемчиво съзнание, за да успеем. През всичките години, през които вие сте изпращали мислите си към нас, ние сме отговаряли. Това е установило стабилна, подобна на кабел, връзка между нас, поддържайки вълните на мислите в един канал. Когато съзнанието ви е отворено, можем да ви изпращаме информацията, от която се нуждаете, по същия начин, по който можете да получавате съобщения през телефона.“

„Ти бе избран да се срещнеш с мен в присъствието на свидетели, които да потвърдят твоето преживяване. Ние искахме истината за тази среща да се разпространи колкото се може по-бързо. И ние предадохме на един от националните вестниците за умствените контакти, които обсъждаме, и те се оказаха достатъчно смели да публикуват първата статия.“

„Но това, което искаме да стане ясно на всички вас е, че умствените контакти, за които ние говорим, определено не са това, което вашите хора наричат „психически“ или „духовни“ – те са директни съобщения от едно съзнание към друго. Обяснението на това, което наричат „психическо“ ще ви бъде дадено по-нататък.“

„Ние наричаме тази умствена телепатия *обединено състояние на съзнанието* между две точки – предавателя и получателя, и това е метод на комуникация, който се използва най-много на нашите планети, особено на планетата Венера.“

„Съобщенията могат да се предават между индивидите на нашата планета, от нашата планета към космическите ни кораби, където и да се намират те, и от планета към планета. Както казах и преди – и нека това остане запечатано в паметта ти –

пространството или „разстоянието“, както вие го наричате, не представлява никаква бариера.“

Докато Ортон говореше, Илмът незабележимо бе излязла от стаята. Сега тя се върна с поднос, на който имаше чаши, пълни със същата освежаваща напитка, която описах преди. След като тя остави чашите аз казах: „Тези хора от други планети, които живеят сред нас ... от колко време се случва това нещо?“

Кална отговори: „От вечни времена !“

„Или поне“ – коригира се тя – „от последните две хиляди години. След разпъването на Христос на кръста, който бе изпратен да се въплъти във вашия свят, за да помага на хората ви, както са били и други преди него, ние решихме да продължим мисията си по начин по-малко опасен от действителното раждане на вашата планета. Това стана възможно благодарение на огромния напредък на нашите кораби в космическото пътуване. Ние имаме възможността да изпратим доброволци в техните физически тела. Тези хора са внимателно обучени за тяхната мисия и получават инструкции, свързани с личната им самозащита. Тяхната самоличност никога не се разкрива с изключение на редките случаи на един или друг индивид със защитна цел, както при теб.“

„Те се смесват със своите земни братя, за да научат езика и начина им на живот. След това се връщат на родните си планети, където споделят с нас знанията, които са получили за вашия свят. Ние имаме история на Земята и събитията в нея датират от преди 78 милиона години. Подобни истории, създадени от хората на Земята са се изгубили заедно с изчезването на цивилизациите, които са се самоунищожили – подобен модел на унищожение заплашва и вас днес.“

„Това, което вие наричате война, не съществува никъде другаде в нашата система от милиони години. Разбира се всички планети и техните хора трябва да преминат през всички поредни стадии на еволюцията – от по-ниски към по-високи. Но вашите не са подред или в естествен прогрес, а по-скоро в едно безкрайно повторение на растеж и унищожение, растеж и унищожение.“

„Има хора от Земята, които напуснаха вашата планета с нашата помощ, за да се учат от нас, и след време да се върнат по домовете си и да предадат знанията си на вас. Но имайки предвид съществуващите условия на планетата ви днес, вече е невъзможно да правим това, тъй като никой не може да се върне. Те не могат да обяснят къде са били без да бъдат сметнати за луди и да бъдат изпратени в психиатрично заведение. Също така и в настоящия свят на множество документи за самоличност няма как внезапното завръщане на някой, който отдавна е изчезнал загадъчно, да не бъде оспорвано от властите.“

„Не можем да подложим ближните си на подобно преследване, отвъд тяхната издръжливост. Това може да ти даде дори по-ясно разбиране как сме блокирани по толкова много начини от тези, на които копнеем да помогнем.“

Цялата естествена веселост, изписана по лицето на Кална, бе заличена от тъга, докато ми казваше тези неща. Сега, след като взе чашата си от ниската масичка и отпи от нея, тя се усмихна. Връщайки чашата, тя каза: „Много е жалко, че трябва да говорим за такива тъжни неща – и по-тъжното е, че такива беди съществуват навсякъде във Вселената. Ние от другите планети сами по себе си не сме тъжни хора. Напротив – много сме весели и се смеем много.“

Почувствах се дълбоко трогнат от това малко извинение. Хората от техните планети бяха щастливи, но въпреки това желаеха да споделят тъгата на нашата Земя, и да се стремят непрекъснато през вековете да ни дадат светлина.

„Ние все още имаме надежда“ – каза Илмът сякаш опитвайки се да ме развесели - „Все още можем да дойдем сред вас и да осъществим подобен контакт както и с теб. Докато вашите пилоти правят приземяванията ни трудни за момента, се надяваме, че когато все повече и повече от вашите хора са виждали нашите кораби, те

ще свикнат с тях и ще приемат истината за съществуването на живот на другите планети и личните срещи със земните хора ще могат да се увеличат.“

„Не виждам как може да е иначе“ – отговорих аз.

Всички отпихме от чашите си. Докато гледах приятелите си видях, че всички признаци на притеснения, които чувстваха относно условията на планетата Земя са изчезнали от лицата им. Знаех, че това е правилно и мъдро, и опитвайки се да следвам техния пример, попитах: „Имате ли празненства на другите планети, също като нас, на които да танцувате и пеете?“

„Танцуваме много – всички ние!“ – отговори Кална – „Смятаме, че тренирането на тялото в координация с ритъма на движението е изключително важна част от нашето обучение. Още повече това е част от онова, което наричате религиозен ритуал. Както стихотворението може да внуши дълбоки чувства, които прозата не би могла, така е и с перфектния ритъм, изразен от движенията на тялото, посветено в танца на боготворението.“

„Ние също като вас танцуваме за удоволствие, въпреки, че не го правим по начина, по който вие танцувате в днешно време“ – добави тя смеейки се – „Не можем да извлечем никаква радост от ритника, завъртането и скока, които сме наблюдавали на Земята ви, по време на които мъж и жена се вкопчват яростно един в друг за момент, а след това се отблъскват един от друг. Нашите общи танци обикновено са от групов модел, въпреки че често един човек или няколко души, вдъхновени от музиката или от момента, танцуват за всички нас. Вие сте виждали добри интерпретативни танцьори на вашата Земя и следователно знаете какво удоволствие е да наблюдавате красивите движения на едно тяло, вдъхновени от духа в него.“

„Ние също имаме празненства“ – каза Илмът – „въпреки че не влагаме в тях същия смисъл като вас. При нас това е по-скоро повод да поканиш приятели в дома си, с които да поговорим и да се отпускате заедно. Повечето пъти това се случва на открито – на нашите плажове или в градините ни. Като повечето от вас и ние имаме в домовете си специално място с басейн и големи тераси.“

Искаше ми се никога да не се налага да напускам тези невероятни хора. Но точно в този момент Раму се изправи и каза: „Опасявам се, че за жалост вече трябва да те връщам на Земята.“

Изправих се и се опитах да загърбя съжалението си с мисълта за „следващия път“.

Сбогувахме се сред тази весела атмосфера с пожелание да се срещнем отново.

Никой от тях не ми напомни да запомня всичко, което са ми казали, нито пък да го приложам правилно в дейността ми на Земята. Бях оставен само с последното впечатление за красота, топлина и приятелство и със знанието, което веднъж след като невежеството си отиде от хората от моя свят, ще може да прерасне в естествено богатство на цялото човечество.

Когато достигнахме до вратата, която водеше към контролната стая, аз спрях, за да се огледам и да запечатам всеки детайл от тази прекрасна стая в съзнанието си, моите приятели, и преди всичко портрета на вечния живот.

Малкият кораб се беше заредил, докато ние бяхме на посещение, и вече бе готов за нашето завръщане на Земята. Вратата беше отворена и ние влязохме заедно – Фиркон, Раму и аз. Раму отиде на управлението. Скобата и кабелът бяха премахнати като се качвахме по стълбите и също преди вратата тихо да се затвори след последния, който влезе.

Бавно се плъзнахме по наклонената релса през два атмосферни шлюза и отново навън в Космоса през дъното на кораба. Като се спуснахме по релсите отново имам

онова чувство на отпадналост в стомаха, въпреки че беше по-леко и краткотрайно, в сравнение с когато влизахме.

Изглеждаше невероятно кратко времето преди вратата да се отвори и Фиркон да каже: „Ето ни отново – обратно на Земята!“

Този път корабът не бе приземен на земята, а кръжеше на около 6 инча* над нея.

** разстояние – 10,5 см (бел.прев.)*

Раму дойде и протегна ръката си за сбогом, казвайки: „Няма да дойда с вас, защото трябва да остана в кораба. Доволен съм от срещата ни тази вечер и очаквам с нетърпение да се видим пак скоро.“

Аз отвърнах на чувствата и пожеланията му !

Връщането към хотела беше доста тихо, изпълнено с чувства и дълбоки мисли от моя страна. Фиркон несъмнено знаеше това.

Той спря колата пред хотела ми, но не слезе. Стиснахме си ръцете и той каза: „Ще се срещнем отново скоро.“

Чудех се кога и къде и той отговори на мисления ми въпрос, казвайки: „Не се съмнявай, че ще бъдеш предупреден за точното време, и ще бъдеш на точното място.“

Слязох от колата. Махайки с ръка за сбогом, Фиркон си тръгна, оставяйки ме да стоя сам на тротоара.

Влизайки в хотела, отидох в стаята си. За пръв път откакто бях напуснал с приятелите си, погледнах часовника си. Беше 5 и 10 сутринта !

Изобщо не ми се спеше, нито пък чувствах каквато и да е умора. Седях на ръба на леглото цял час, припомняйки си изживяването през нощта. Само като ми минаваше през ума не можех да не отразя колко фантастично би изглеждало всичко това за моите близки.

Въпреки това трябва да им кажа ...

Всъщност самият аз едва вярвах в реалността на всичко това, което ми се случи през последните няколко часа. Но въпреки това знаех какво са видели очите ми и какво са чули ушите ми и, че без съмнение това беше напълно физическо изживяване.

Най-накрая се преоблякох, опънах се на леглото и най-вероятно съм заспал лек сън. Беше близо 8 часа, когато се събудих. Облякох се набързо, тъй като имах малко време да закуся и да хващам автобуса, за да се прибера обратно вкъщи.

Пътувайки в автобуса, очите ми наблюдаваха земните пейзажи, през които минавахме, и някои от хората, които седяха в непосредствена близост. Но съзнанието ми, потънало в преживяването от предишната нощ, все още пътуваше из Космоса, със същата компания в гигантския кораб – носач.

Чувството сякаш съм на две места едновременно продължи няколко седмици. Беше ми доста трудно да се върна към ограничения земен начин на живот. Въпреки че времето, в което бях привилегирован да видя обширността на космическото пространство и красотата на постоянното движение в него, бе значително кратко, аз носех неговото чудо със себе си. Всичко, което бях научил от тези приятели от други светове, не бе дадено само за мен, трябваше да го споделя с всички на Земята, които желаеха да го приемат.

КОРАБЪТ-РАЗУЗНАВАЧ ОТ САТУРН

Времето минаваше, а нямаше други срещи с приятелите ми от други светове. Въпреки това често усещах сякаш са наблизко.

Два месеца по-късно, на 21-ви април, отново почувствах внезапен порив, че спешно трябва да отида до града. Съответно на следващия ден уредих да ме закарат до Оушънсайд, откъдето да взема автобус за ранния следобяд за Лос Анджелис, който ме заведе до града след малко повече от два часа.

Регистрирах се в същия хотел като преди и отидох в стаята си да се освежа след пътуването. След това слязох по стълбите и отидох в салона за коктейли, за да си поговоря малко с моя приятел – бармана. Малко след това се върнах в лобито, купих си седмичното новинарско списание и седнах да чакам.

Този път чувството за несигурност и вътрешно безпокойство, което ме измъчваше първия път, изцяло липсваше. Знаех смисъла на спешността, която ме доведе в града. Така че прочетох с интерес статиите както за нашите, така и за чуждестранните събития, също и малко от така нареченото „четене между редовете“. С изключение на влизането на двама мъже, които бегло познавах, и които дойдоха да си разменим няколко думи, никой друг не ме прекъсна.

Внезапно погледнах нагоре и там стоеше моят приятел от Марс, Фиркон.

Аз скочих на крака с възможно най-широката усмивка, която може да бъде описана. Фиркон също беше широко усмихнат и двамата си разменихме обичайните поздрави. Тогава той каза една определена дума, подчертавайки я по начин, който ясно и придаде някаква особена важност.

Като напуснахме хотела заедно той каза: „Ръкостискането е описателно в известна степен и ние решихме, че е най-добре да добавим думата, която току-що чу, като допълнителна идентификация между теб и тези от нашите светове, които се свързват с теб. Това ще бъде изключително полезно в случай, че до теб се приближи някой непознат за теб, както понякога ще се случва.“

„Чудесна предпазна мярка“ – съгласих се аз. Тогава, поглеждайки часовника си и забелязвайки, че вече беше 7 и 15, казах: „Ако плановите ви позволяват и бихте искали да хапнете нещо, знам едно малко кафе близо до тук, където можем да седнем и да поговорим необезпокоявано.“

„Това ще се впише перфектно“ – каза той, добавяйки с усмивка – „все пак и тялото трябва да бъде нахранено!“

Докато ходехме попитах за Раму. Фиркон ми отговори, че той няма да бъде с нас тази вечер.

Кафенето беше пълно, но за щастие пристигнахме точно навреме да седнем на една маса, тъй като предишните седящи там тъкмо ставаха. Разменихме поздрав със сервитьорката, която дойде да изчисти масата. Фиркон погледна набързо менюто, което тя му бе дала, след което го остави настрани и поръча сандвич с фъстъчено масло и пълнозърнест хляб, черно кафе и парче ябълков пай.

„За мен същото“ – казах аз.

Когато останахме насаме той тихо започна да говори. „Четейки в това списание виждам, че сте поразени от обема на съмнение, антагонизъм и омраза, които дадени групи хора от вашата Земя непрекъснато насърчават срещу други групи.“

Въпреки че не бях мислил съзнателно за това, откакто Фиркон пристигна, бях изумен как някакси той знаеше каква ще бъде моята реакция.

„Доста просто.“ – обясни той – „Това все още е доста силна мислена картина, макар и на заден план в ума ти. Малко хора, продължи той, разпознават тези разрушителни емоции вътре в себе си каквито са в действителност, дори и тези, които се гордеят, че притежават подобен контрол. Освен това забележи, че дори съвсем малък инцидент е необходим, за да накара човек да загуби самообладание. И с малко повече дразнение той навлиза в бойната фаза и става агресивен в това, което нарича „самозащита“.“

„Всъщност, това не е нищо повече от състояние на емоционален дисбаланс, носещ силата на яростта, върху която хвърля цялото основание. Веднъж разпознати, подобни навици могат да бъдат ограничени или дори изцяло разбити.“

В този момент дойде храната. След като отново останахме насаме, той продължи: „Отговорността за състоянието на нещата, съществуващи на Земята днес, не може да бъде хвърлена само върху малцина в която и да е нация. По време на моите бизнес и социални контакти със земните ми братя съм се сблъсквал с множество от тези разрушителни, обвити в егоизъм, емоции. Обикновено преобладават страх и объркване.“

„Много малко са успели да развият по-високо обмисляне за техните близки, търсейки да изучават повече от законите на Вселената.“

„Някои са избрали каналите, които вие наричате „метафизични“ – „окултни“ и други подобни имена. Но сред тях често има егоистичен мотив за себеизтъкване и собствени ползи по-скоро, отколкото универсален мотив за помагане и всеобщо благосъстояние.“

„Като резултат от това общо търсене на себе си, се прави малка разлика кои хора могат да бъдат избрани за лидери, дори и да са от тяхната собствена класа. Лидерите са предмет на навиците на мнозинството, където мнозинството е на власт.“

„Ние от другите светове, които живеем неразпознати сред вас, виждаме ясно как може да бъде загубена идентичността с Божествения произход. Хората на Земята са се превърнали в отделни единици, които вече не са истински човешки, каквито бяха в началото. Сега те робуват на навиците си. Въпреки всичко, затворена в тези навици, все още живее първоначалната душа, която копнее да бъде изразена в съответствие с божественото наследство. Този задушаваш порив е длъжен да разруши оковите на навиците, с които човекът е дълбоко обвързан. Ето защо в желанието си за по-fino и по-голямо изразяване, по-често отколкото хората осъзнават, нещо се обърква в дълбините на тяхното същество, оставяйки навици, които го превръщат в неловко и неспокойно. Тъй като навикът е толкова силен, когато човек иска да се вслуша в този вид мъдър глас, той се страхува да го направи, защото не знае къде може да го отведе това. Обаче, докато човек може да чуе веригите на собствената си гордост и да позволи на този глас да го води, той ще продължи да живее като войн срещу законите на собственото си битие.“

„Както знаеш, докато хората не пожелаят сами да променят начина си на живот, никой не може да им помогне. Малкото земни хора, които искрено желаят да научат законите на безкрайната Вселена, трябва да се опитат да водят останалите. И ние от другите светове ще им помагаме.“

Бяхме се забавили с яденето, докато Фиркон говореше. Сега той стана от масата. Навън отново вървахме около две пресечки, където бе паркиран същият Понтиак до бордюра.

Беше бурна нощ, но аз едва забелязвах бурята. През първата част от пътуването ни умът ми обмисляше казаното от Фиркон. Към края вече си мислех какви ли нови приключения ме очакват тази вечер. Излизането от града до точката, до която и преди внезапно се отклонихме от главната магистрала, този път изглеждаше по-кратко. Този път изминахме по-малко разстояние преди колата да спре.

Първоначално не можех да видя нищо освен очертанията на няколко ниски хълма от дясната ми страна и доколкото можех да видя в тъмнината навсякъде около

нас теренът беше равен. Въпреки че се чувствах сигурен, че възнамеряваме да се срещнем отново с Разузнавача, не виждах нито следа от него, или пък някаква светлина или знак, който да разкрие неговото присъствие. Обаче моят спътник изглеждаше сигурен в посоката и повървахме известно време преди ниските хълмове внезапно да изчезнат. Там, в далечината можех да разпозная мека светлина. Очакванията ми се увеличаваха след като се отправихме към нея и след около половин миля познатите очертания на кораба – разузнавач станаха видими.

Но имаше нещо различно. Този беше доста по-голям от малкия кораб, който си спомнях. Този сигурно беше над 100 фута в диаметър, с по-големи отвори и доста по-плосък купол. (Сравнете илюстрация 2 с илюстрация 9 – редактор)

Една фигура стоеше срещу светлината на кораба и първоначално си помислих, че това е моят приятел от Венера, носейки същият пилотски костюм. Но този пилот се оказа непознат, красив мъж висок около 6 фута. Той се приближи няколко стъпки към нас и ни поздрави топло и сърдечно с обичайното ръкостискане. Нарекох го Зулу.

Чудех се дали тази огромна летяща чиния е марсиански кораб, когато пилотът ме поправи, казвайки: „Този кораб е от Сатурн и също идва от огромен носач или кораб–майка, също като този, в който вече си бил.“

Той се обърна и ни поведе към чакащия кораб, чиито врати вече бяха отворени. Аз го последвах, Фиркон бе зад мен.

Този кораб бе поне 4 пъти по-широк от кораба от Венера, и около 2 пъти по-висок – възможно е и повече. Вратата се затвори по същия тих начин зад Фиркон. Светлината в кораба незабавно се увеличи и тихото бучене започна след като машината почна да работи. Усетих леко теглене или друсане, недостатъчно да ме смути, и предположих, че сме напуснали Земята. Докато съзерцавах наоколо, опитвайки се да разгледам новата обстановка, пилотът ми обясни, че този кораб не само е по-голям от малкия Разузнавач, но се различава и в други аспекти. Като аналогия Зулу показва парче желязо, придържащо се към магнит. Рязко движение се усети в момента на отделяне.

Като погледнах наоколо, видях същата синкавобяла разсеяна светлина и същите стъклени полупрозрачни стени. От всяка страна имаше по един вход, всеки от които бе широк около 4 фута*, и изглежда обграждаха кораба. От външната стена на този вход, забелязах група от портали, видимо по-големи от онези в малкия кораб, и от това, което виждах имаше 4 такива групи, по една група на квадрат.

Напред, коридор с очевидно същата широчина, с високи стени, които достигаха до купола, се ширеше направо на около една трета от диаметъра на кораба. Отвъд него изглежда беше централната стая, в която можех да видя магнитното поле, минаващо през центъра на кораба.

Тогава пилотът ме попита дали искам да направя една обиколка на кораба по време на полета. Нямахше нужда да казвам, че искам! Водейки по пътя Зулу ме заведе в централната стая – удивителна гледка! Трудно е да опиша нещо толкова непознато и сложно след като го виждам за пръв път. Въпреки това ще направя всичко възможно да опитам.

По план корабът приличаше на колело. Четирите коридора бяха като четири спици водещи към централната стая, в която сега стояхме. Стените варираха от 20 до 30 фута** от пода до тавана. Те почти изцяло бяха покрити с осветени графики и таблици, над които линии и геометрични фигури изтъкаваха сложните модели в непрекъснато променящи се цветове, които ме бяха впечатлили в кораба от Венера. Красиви за гледане, те ме държаха очарован, въпреки че не можех да ги разбера.

* широчина – 1,20 м

** размер – от 6,10 до 9,10 м (бел.прев)

На половината път около кръглите стени имаше деликатен метален балкон, до който водеше стълба. Над стените бе самият полупрозрачен купол, в чийто горен край

бе огромният обектив на телескопа. Почти целият под беше зает от също толкова гигантски обективи почти два пъти по-широки от онзи в кораба от Венера. Около тях имаше 4 извити пейки, на които явно можеше да се седи и да се наблюдава космическото пространство и планетата отдолу. Но централното магнитно поле, разпростиращо се от купола до пода, заемаше почти цялата стая. Огромният тих сноп, преминаващ през двата големи обектива, притежаваше тайните, за които копнеехме – тайните на междупланетния полет.

Както вече посочих, корабът беше разделен на четири квадранта от 4 радиални коридора. Тези коридори водеха до централната стая през 4 отвора. Завивайки наляво сега ходехме по един от коридорите.

На половината от неговата дължина се натъкнахме на две големи арки, стоящи една срещу друга в стените на коридора. Пилотът ме поведе през арката от дясната ми страна в част от кораба, която описа като спалното място на екипажа. Целият този квадрант бе разделен по много интересен начин. Пред нас имаше около десетина малки лични стаи или кабини, където всеки член от екипажа имаше своето собствено, лично място за спане. Не влязох в нито едно от тях, но тъй като всички врати бяха отворени можех да видя колко отлично и стегнато бяха оборудвани – така че нашите вагонни инженери можеха само да завиждат!

Имаше някакъв вид стълба с дръжки, намираща се точно над спалните помещения. Това според мен бе единствената част от кораба, която имаше две палуби в един квадрант. Там горе имаше нещо като обща спалня и тоалетна, оборудвани с канапета и дълбоки и удобни столове, където членовете на екипажа могат да си почиват или да си говорят. Таванът на този апартамент бе оформен изцяло под наклона на полупрозрачния купол и ми напомни на мечтан солариум. Със сигурност това бе невероятен начин за разпускане, под огромния извит стъклен купол със звездите и Космоса отвъд.

Докато разглеждах всичко това се чудех колко ли са членовете на екипажа. „Обикновено 12 човека съставят нашия екипаж“ – каза Зулу – „но в момента има само двама мъже на борда, освен мен, тъй като повече не са необходими за кратко пътуване като това.“

След това се чудех дали всички членове на този екипаж са от Сатурн, след като корабът беше от там. Тази мисъл бе поправена, когато Зулу каза: „Въпреки че този кораб бе построен на Сатурн, никоя конкретна планета не го притежава. Вместо това, ние го споделяме. Съответно екипажът има членове от всички планети.“

„Както виждаш това е голям кораб и е направен за дълги пътувания. Той може да остане далеч от своя кораб – майка за седмица или повече без да се връща за презареждане, тъй като носи необходимото за тази цел оборудване. В случай на спешност допълнителна мощност за презареждане може да бъде излъчена директно през някоя летяща чиния от кораба – майка.“

Когато стояхме в коридора близо до спалните помещения, усетих слаба вибрация под краката си. Разбрах защо, когато Зулу обясни: „Повечето от машините са инсталирани директно под пода на този сектор. Там също така има и работилница, в която може да се влезе директно през спалните помещения.“ Поогледах се за врата, но не видях такава, което изобщо не ме изненада.

След като отново излязохме в коридора, погледнах през арката, която водеше към следващия квадрант. Видях мек пламък от цветни светлини и странни инструменти – самата контролна стая. Продължихме напред докато достигнем до външния кръгъл коридор.

Обърнахме се надясно и Зулу каза: „В тази стая е отделението, в което държим два малки дистанционно управлявани „записващи дискове“. Те биват изпращани, когато имаме работа за близко наблюдение. Изключително чувствителни инструменти, те предават намереното не само на Разузнавача, но и директно на кораба-майка, за да бъдат направени дубликати на записите. Единият дубликат отива към постоянните

регистри на една от планетите за нуждите на някой, на когото му трябва подобна информация. Тези малки дискове са допринесли много за нашите знания за условията на Земята, за цялата Слънчева система, дори и за системите отвъд.“

Ходейки по външния коридор, докато обиколката продължаваше, минахме през група от четири огромни портала, но не спряхме да ги разгледаме.

Когато пристигнахме в следващия радиален коридор, завихме надясно и започнахме да се връщаме към центъра на кораба между две твърдо изглеждащи стени от същия полупрозрачен материал. Тези стени бяха доста дебели и здрави и формираха структурна характеристика подобна на спиците на колело. Виждах, че стената от мое дясно явно бе задната стена на спалните помещения. И Зулу обясни, че отсрещната стена съдържа входа към едно дори по-голямо складово помещение, пълно с храна и други запаси за по-дълго пътуване.

Когато пилотът спомена думите „по-дълго пътуване“ – се зачудих дали този кораб може да пътува из планетите без помощта на кораб-носач. Той опроверга това, обяснявайки че Разузнавачите не са построени за пътуване из космическото пространство.

Още веднъж влязохме в централната стая с нейните мигащи, подвижни стенни графики. Заобиколихме централния обектив и се запътихме към третия радиален коридор – последният, който остана да разгледаме. Както и коридорът отсреща, този също имаше две огромни арки, извеждащи от средната му точка. Първоначално минахме през арката от лявата страна в една стая, която ми бе казано, че е тяхната кухня. Но аз никога нямаше да се сетя, защото това много малко напомняше на онова, което ние наричаме кухня. То приличаше по-скоро на почти гола стая с обикновени прости стени. Зулу ми каза, че тези стени са облицовани от пода до тавана с шкафове и други помещения, които както всички врати в този изумително конструиран кораб, бяха невидими, докато не се отворят. В тези шкафове се съхраняваше храната и всичко необходимо за нейната подготовка.

Малка стъклена врата бе сложена на стената, водейки към онова, което той каза, че е печка. Когато погледнах в нея видях, че няма никакви горелки. Зулу обясни: „Ние не готвим храната си по същия начин като вас. Нашата се приготвя бързо с помощта на лъчи или високи честоти, метод, с който вие на Земята в момента експериментирате. Въпреки това, ние предпочитаме по-голямата част от храната си в състоянието, в което е отгледана и живеем главно на вкусните плодове и зеленчуци, които отглеждаме на своите планети. По всички намерения и цели, ние сме онова, което вие наричате „вегетарианци“, но в случаи, в които нямаме друга достъпна храна, ние също ядем месо.“

По-късно осъзнах, че не съм видял нито мивка, нито боклук, нито водопроводни тръби, но тъй като не съм домакиня не забелязах тяхната липса през това време. Но несъмнено такива удобства имаше, вероятно също толкова мистериозни, както всичко друго, което видях. Също така не видях никакви столове, маси или пейки. Но без съмнение, каквото и да бе необходимо, то бе скрито между стените.

Излязохме от кухнята и влязохме в салон точно толкова красив и луксозен като този в носача от Венера, където бяха разпръснати няколко канапета и отделни столове от различни стилове. В удобна близост имаше и същия вид маси с прозрачна горна част. По тях имаше красиви малки орнаменти. Зулу каза, че членовете на екипажа стоят в продължение на много часове в тази стая по време на наблюдателните пътувания през атмосферата, на която планета изучават. Той също така обясни, че дори както земните хора, те играят много игри, на които напълно се наслаждават и с които също така забавляват гостите си.

Не видях никакви книги, вестници или четива от какъвто и да е вид, нито пък видях каквито и да е полици или рафтове, на които нещо от този сорт може да бъде съхранявано. Но не поставих под съмнения присъствието на такива неща.

Това, с което подът беше покрит в тази стая както и из целия кораб, бе жълто-сиво на цвят. Нямаше определен дизайн в него, въпреки че повърхността му изглеждаше много твърда и се усещаше като дебела гумена гъба, докато ходех по него.

Спряхме само за момент в този привлекателен салон. Връщайки се към централния коридор, продължихме към първия, през който бяхме влезли в кораба.

Въпреки че толкова много ми бе показано и обяснено в този удивителен кораб, не ми позволиха нищо повече освен бърз поглед в контролната стая, и не ми дадоха никакви обяснения във връзка с мощността, която контролираше механичното оборудване. Въпреки че знаех, че пътуват използвайки естествените сили в Космоса, превръщайки ги в задвижваща сила, не разбирах как и си признавам, че се надявах на тази информация.

Но с почти извинителна усмивка Зулу ми каза, че все още не могат напълно да се доверят на който и да е земен човек до такава степен, че да му разкрият някои определени неща. „Защото“ – каза той – „вие на Земята все още не сте се научили да контролирате своите емоции, което понякога ви кара да говорите преди да мислите. По този начин може да се стигне до неразумно предоставяне на информация на някой недостоеен ум, който би могъл да изопачи нейното използване.

Не можех да отрека, че това беше истина.

Пътуването ни през кораба беше доста кратко и обясненията се даваха по пътя. Въпреки това едва бяхме приключили обиколката си, когато Зулу съобщи: „Достигнахме нашия носач и сме готови да влезем.“

Въпреки, че не ми бяха казвали колко далеч бяхме, имах чувство на сигурност, че този носач беше доста по-далеч от Земята отколкото онзи от Венера. Нито пък можех да гледам навлизането на нашия кораб в по-големия, докато бяхме близо до центъра на Разузнавача, който нямаше изглед навън. Въпреки това по много начини чувствах прилика с предишното ми преживяване, въпреки че точно тук имаше разлика, която не можех да обясня.

Като наближихме вътрешността на чакащия кораб отново имах усещането сякаш падаме с асансьор, но не чувствах никакъв дисбаланс.

Когато корабът спря на своите релси и вратата се отвори към платформата както и при другия носач, там нямаше никой, който да ни посрещне и да прикачи скоба между фланеца и релсите, както бе направено на корабът от Венера за по-малкият Разузнавач.

Излизайки от този кораб и качвайки се на платформата на неговия носач, веднага забелязах, че този кораб е различен в почти всякакъв аспект от носачът от Венера. Чудех се какви ли приключения ме чакат тук, но със сигурност не чувствах никакъв страх. *(Вижте илюстрация 10 и сравнете с илюстрация 3 – редактор)*

Всъщност всяка следваща среща с тези хора от други светове служеше да премахне напълно страха, правейки го абсурден. През цялото време се чувствах изключително смирен за привилегията, с която ме удостоиха, да слушам мъдрите им думите и да посетя и да пътувам в красивите им кораби. Всичко, за което те ме бяха помолили, бе да предам техните знания на моите близки които и където и да са те. Това е което трябва да направя, оставяйки всеки човек сам да прецени дали да вярва или не, дали да се възползва от тази висша информация или да я захвърли настрани с присмех и скептицизъм.

КОРАБЪТ – МАЙКА ОТ САТУРН

Това, което ще се опитам да опиша е доста сложно. Повечето от механизмите, които видях след като се качих на борда на кораба-майка от Сатурн бяха изцяло нови за мен. Първоначално не можех напълно да разбера функциите им, но по-късно ми помогнаха да разбера някои от тях.

Платформата, до която спряхме, (аз я наричам платформа, но всъщност се оказва, че е магнитен асансьор, който е около 50 квадратни фута*) носеше хора и товари от дъното до върха на този гигантски кораб носач през огромна шахта – широка 200 или повече фута**. Магнитно поле издигаше пълната височина на тази шахта, преминавайки през центъра на асансьора, и както научих, осигуряваше мощността и средствата, нужни за неговото функциониране.

* площ – 4,64 м²

** широчина – 61 м (бел.прев.)

Това беше първото нещо – това и огромната шахта, извисяваща се нагоре, което ме поразиха на слизване от летящата чиния. Пред нас имаше нещо като мост със странични релси, който свързваше асансьорната платформа с палубата, където нашата летяща чиния беше спряла, а 50-футовата платформа не изпълваше изцяло широчината на шахтата. Това първоначално ме озадачи.

Докато двамата със Зулу ходехме, аз се обърнах и гледах около мен, заплених от величието и превъзходната конструкция на този грандиозен, колосален кораб. Обръщайки се назад можех да видя високо горе, отвъд купола на нашата летяща чиния, таванът на огромната стая, през която се бяхме спуснали. Голям набор от релси се наклонява нагоре и през тавана, продължавайки някъде из височината, където най-вероятно бяха въздушните камери. Можех да погледна директно през отвора на кораба-майка, през който току – що бяхме влезли.

Като достигнахме платформата Фиркон ми предложи да погледна през асансьорната шахта. Така и направих и видях още три етажа или нива на палуби нагоре, и още три надолу, правейки общо седем. На всяко ниво имаше мост или разширение на балкон, проектиран в шахтата, за да покрива правилно дупката между ръба на платформата и палубата. Тези разширения, както по-късно научих, могат да бъдат повдигани като подвижни мостове.

На дължина бяха равни на височината на палубата от пода до тавана, така че, когато бъдат повдигнати, те скриват входа на палубата, правейки гладка повърхност до шахтата, и напълно запечатвайки разстоянието от останалата част на кораба. Когато платформата на асансьора достигне до своята крайна цел, тази част от стената на шахтата пада надолу и се превръща в проектирания балкон. Когато това се случва, парапетите на асансьора се завъртат навън и формират парапетите на балкона. Когато асансьорът отново продължи тези парапети се прибират обратно от балкона и формират предпазните перила на асансьора.

Видях как работят тези перила точно след като напуснах Разузнавача. Веднага след като бяхме преминали балкона, и стъпихме на асансьора, страничните парапети се затвориха след нас, въпреки че нямаше да се изкачваме. Докато се оглеждах наоколо, опитвайки се да хвана всеки детайл, Зулу спря чрез малък контролен панел, който беше на около 4 фута* от пода на асансьора, вероятно за да предотврати случайно то качване на някой друг. Този панел беше дълъг около 30 инча** и някъде между 6 и 8 инча*** широк. На него имаше 6 бутона подредени в два реда за лесно опериране с краката. Всеки бутон бе маркиран, така че да показва своята цел.

* размер – 1,20 м

**** дължина – 76,2 см**

***** между 15,2 и 20,3 см (бел.прев.)**

Но нито можех да прочета, нито да разбера тези маркировки.

Зулу натисна единия от бутоните и парапетите от другата страна на платформата незабавно се плъзнаха навън и заеха нова позиция като защитни перила за разширението на балкона на далечната страна на шахтата, която сега бяхме достигнали. Едновременно с това в стената пред нас се отвори една украсена врата и с красиви пропорции, разкривайки още една невероятна гледка.

Сега бяхме в изискан салон, много подобен по обзавеждане и дизайн на онзи в носачът от Венера, въпреки че бе някак по-голям. Отново бе красиво осветен от същата мистериозна мека светлина без очевиден източник. Обаче вниманието ми бе незабавно привлечено от 6 жени и 6 мъже, които очевидно очакваха нашето пристигане. Те седяха заедно в група, разговаряйки помежду си. Когато влязохме те станяха и се усмигнаха. Един мъж и една жена дойдоха да ни поздравят, посрещнаха ме топло, въпреки че не ги бях срещал досега.

Жените бяха облечени в красиви фини рокли, направени от материал, който излъчваше почти живо качество. Всяка една имаше широк колан, очевидно част от самата дреха, декорирани със скъпоценни камъни, които блестяха с мекота и жизненост, които никога не бях виждал на нито един скъпоценен камък на Земята.

Тези колани със скъпоценни камъни бяха единствените бижута, които бях виждал на жените от другите светове. И докато се възхищавах на тези камъни, започнах да се чудя дали тяхното превъзходство над тези от Земята, техният необикновен блясък, не са в резултат от излъчването на тези, които ги носят – мисъл, която по-късно бе потвърдена от Фиркон.

Роклите на дамите имаха дълги широки ръкави, които се стесняваха около китките. Деколтетата им бяха изрязани в кръг. Въпреки че се различаваха по цвят в зависимост от вкуса на дамата, всички бяха в меки пастелни нюанси, които придаваха на цялата група нотка на хармоничен чар.

Във височина жените варираха от малко под 5 фута до около 5 фута, 8 инча*. Всички те бяха стройни и красиво оформени. Чертите им бяха деликатни, а лицата им имаха очарователни контури. Като цвят имаше от всеки тип лица – от много светли с бледорозов оттенък до меко, гладко мургави. Ушите им бяха малки, очите големи и много изразителни под красиво изписаните вежди. Устните на всички бяха средни по размер, естествено червени, вариращи в дълбочината на цвета в зависимост от тона на кожата.

*** височина – от 1,52 м до 1,72 м (бел.прев.)**

Косите на всички бяха с дължина до раменете, свободно пуснати, но очарователно подредени. Както мъжете, така и жените носеха сандали. Нито една от жените не изглеждаше да е на повече от 20-тина години. По-късно Фиркон ми каза, че възрастта им варира между от 30 до 200 години. Докато отпуснатите, реещи се рокли разкриваха перфектната симетрия на техните тела, когато по-късно се премениха в прилепнали по тялото униформи, красотата и грацията, с която всички те бяха оформени, стана напълно очевидна.

Мъжете носеха блестящи бели блузи, широко отворени на врата, с дълги широки ръкави, които се стесняваха на китките, някак подобни на тези, носени от мъжете на Земята през 18-ти век. Панталоните също бяха свободни, доста близки до нашия стил. Но материята имаше мекота и консистенция, която не приличаше на нищо, което бях виждал досега.

Височината на мъжете варираше от около 5 до 6 фута* и всички те бяха великолепно оформени, с пропорционално тегло. Също като жените, те бяха с различни кожи, но забелязах, че кожата на единия от тях определено бе това, което

ние наричаме меден цвят. Всички имаха спретнати, чисти коси, въпреки че се различаваха по дължина и прическа, до някаква степен, от тези на Земята. Никой от тях нямаше дълга коса като тази на Ортон, моят приятел от Венера от първата среща. Оттогава разбрах, че той има определена причина да носи косата си в този стил.

** височина – от 1,65 м до 1,83 м (бел.прев.)*

Чертите на мъжете, въпреки че бяха равномерно красиви, не бяха особено по различни от тези на земните мъже и съм сигурен, че всеки един от тях би могъл да дойде на Земята и да не бъде разпознат като човек, който не принадлежи там. Никой не изглеждаше по-голям от около 30 години, но това мое впечатление също бе поправено по-късно от Фиркон, който ми каза, че възрастта им варира от 40 до няколко стотин според нашата скала на Земята.

Веднага след като се поздравихме, бяхме поканени да седнем около огромна кръгла маса, на която имаше чаши, пълни с чиста течност. Като всичките, които бях виждал, и тази маса беше с прозрачна горна част, леко различна от какъвто и да е вид стъкло или пластмаса, познати на Земята. Тя нямаше покривка, нито пък бе гравирани, издълбана или декорирана по някакъв начин. Имаше неопишуема красота от самия материал, който не се нуждаеше от никакви орнаменти.

Столовете, наредени около масата, бяха в стил доста подобен на нашите столове за хранене. Имаше 15 стола, отговарящи на броя на присъстващите хора.

Когато се настанихме – аз между Зулу и Фиркон – бяхме поканени да си пийнем от течността в чашите. Въпреки че на външен вид бе ясна като нашата най-чиста вода, вкусът и бе подобен на натурален кайсиев сок – сладък и леко тежък, изключително вкусен.

Въпреки че методите, по които космическите пътешественици можеха да научат, който и да е език, говорим на Земята, ми бяха изцяло обяснени, това умение все още оставяше в мен елемент на изненада,

Дамата, която първа дойде да ни поздрави, когато влязохме, започна разговора, казвайки. „Този кораб е научна лаборатория. Ние пътуваме из Космоса с единствената цел да изучаваме постоянните промени, които се случват в него. Наблюдаваме живота и условията на многото планети, през които преминаваме, докато пътуваме из Космоса. Естествено, изучаването на различни езици е необходимост. Благодарение на изследванията, направени от кораби като нашите, космическото пътуване се е развило до сегашната си степен на безопасност. Някои от тези неща ти бяха обяснени на кораба от Венера, но там не ти бе показано как работят инструментите. На този кораб обаче ще видиш нашите инструменти в действие и ние ще ти обясним някои от техните функции, така че да придобиеш по-добра представа относно това как сме се научили да използваме природните сили.

Тя продължи, обяснявайки, че този кораб не принадлежи на нито една планета, а бе универсален кораб с екипаж, състоящ се от хора от много планети, и работещ за благосъстоянието и знанието на всички.

„На това специално пътуване“ – обясни тя – „три от жените са обитателки на планетата, която наричат Марс, а другите три са от Венера. Обикновено има също така и три жени от Сатурн, които поради определени причини не можаха да се присъединят към нас в днешното пътуване. Така че Сатурн е представен само от мъже. От време на време мъже и жени от Слънчевата система, дори отвъд нашите планети се присъединяват към този екипаж и към други кораби от същия тип. Във всеки случай членовете на екипажа са обучавани от нашите най-добри учени.

Сякаш почти никой не бе прекъсвал разговора между мен и Фиркон по-рано тази вечер, проблемите, изправени пред обитателите на Земята бяха обобщени тук на тази красива маса. Както обикновено липсата на осъждане или груби присъди от какъвто и да е вид беше забележима. Вместо това беше очевидно разбирането и състраданието към страдащите хора на Земята.

Една от дамите от Марс каза: „Вие земните хора не желаете да показвате такава жестокост един към друг. Това, както вече ти бе казано, е резултат от вашето невежество, което на свой ред ви прави слепи за законите на Вселената, от които всички ние сме част.“ cosmic-people.com

„Във вашите семейства говорите много за любовта, която чувствате един към друг. Тази голяма любов, която твърдите, че притежавате, сама по себе си изразява силата на притежание и ограничение над другия. Нищо не може да бъде по-противоречащо на любовта в нейното свободно състояние. Като позната и изразявана на другите светове, любовта не съдържа нищо от грешното притежание, което я изопачава на Земята.

„Ние разбираме любовта като излъчване от сърцето на божественото към всички същества и особено към хората под всички други възможни форми, без божество от никакъв тип. В реалността не е възможно да намериш добродетел в една форма, а да не намериш никакъв подобен в друга.“

„Също така, забележи изопачаването, което съществува на Земята, единствено защото земните хора не разбират нито себе си, нито Бог. Заради това невежество мъжете отиват към това, което наричате „война“ – за да убиват грубо хората от други нации, други цветове, друга религия, без да разбират какво всъщност правят. За нас от другите светове е трудно да разберем защо хората на Земята не могат да разберат, че взаимното унищожение не само, че не е решение на нито един проблем, но и може да причини допълнителни беди на Земята. Така е било винаги и ще продължава да бъде така. Сега, след като научните ви познания са изпреварили социалния и човешкия ви прогрес, пропастта помежду им трябва спешно и бързо да бъде запълнена. Хората на Земята знаят за ужасната сила, запечатана в бомбите, които създават, за да използват едни срещу други. И въпреки това вървят все по-близо до ръба на едно немислимо клане в световен мащаб. Това за нас е странно нелогично.“

„Да“ – съгласи се един от мъжете – „вашето държание доста често ни изглежда нелогично. Позволи ми да ти дам пример. Вие имате биологични бащи на Земята, нали така?“

„Да“, отговорих аз.

„Ако имаш двама сина, родени от собствената ти плът и кръв, както казвате вие, и ако по една или друга причина единият от синовете ти коленичи пред теб и те моли да благословиш намерението му да убие собствения си брат, който също е твой син, ще откликнеш ли на молбата му, просто защото твърди, че той е прави, а брат му греша?“

Отговорът ми естествено беше: „Разбира се, че не !“

„Да“ – посочи той – „точно това правите вие на Земята от векове насам. Всичко вие признавате Върховния Бог, според вашето разбиране, и говорите за братство на човечеството. Също така молите Всемогъщия Баща на всички неща да направи това, което вие самите не бихте направили. Защото, когато вие, хора, воювате един срещу друг, вие падате на колене с нечестиви молитви. Вие молите своя Бог да благослови усилията ви да постигнете победа над вашите братя, дори до степента на тяхното унищожение.“

„Ние, като ваши братя, живеещи в светове, различни от вашия собствен, гледаме безпристрастно разделените групи хора на вашата планета. Ние, които сме научили много по отношение на Божиите закони, действащи в цялата Вселена, не можем да различим какво ви задържа в това постоянно сътресение, и сме много тъжни, гледайки това, което се случва на вашата Земя. Ние, като братя на цялото човечество, искаме да помогнем на всички онези, които можем да достигнем, и които желаят помощта ни. Но никога няма да наложим насила нашия начин на живот на хората от вашата планета.“

„В действителност няма лоши, по своята същност, хора на Земята, нито никъде във Вселената. Ако, както много от вас смятат, вашият живот изглежда се състои от „Ад на Земята“, вие сами сте виновни за това. Вашата планета, също като всички останали, е сътворена от нашия Единствен Божествен Създател и е сама по себе си свещено място, каквито са и всички Негови творения. Ако цялото човечество внезапно бъде изтрито от лицето на Земята и заедно с него борбите и нещастията и мъката, които са донесли, като не са се научили как да живеят заедно, Земята би била красива. Но никога няма да бъде толкова красива както ако беше свят, в който всички хора живеят като братя в цялата Вселена.“

„Защото това, че един човек е непознат за друг, не му дава правото да игнорира, обижда или да убие този свой ближен.“

„Вие сте избрали един ден, на който всяка година почитате Братството на човечеството и говорите за Бащинството на Създателя. Но въпреки това, в пълна противоположност на действията, които би трябвало да последват от подобни декларации, вие разхищавате пари и усилия за по-бързи и по-широко разпространени начини за осакатяване на вашите земни събратя. Не изглежда ли любопитно да се молиш на Бог да благослови усилията ви за това грубо унищожение?“

„Ние чуваме тези молитви, идващи от храмовете ви, от правителствените ви лидери, от домовете ви и от бойните полета. Не виждате ли колко сте се отклонили от правия път? Защото всъщност вие молите вашия Божествен Баща да направи това, което вие самите не бихте направили за вашите деца. Не виждате ли колко лицемерни сте станали? И това е само една илюстрация от многото неща, които правите срещу вашия Божествен Баща.“

Докато живеете по този начин, настройвайки се едни срещу други, вашите мъки постоянно ще бъдат умножавани. Защото докато искате живота на своя брат, някой иска вашия. Това е значението на думите, някога казани от Исус от Назарет. Помни, че той е казал: „Постави меча си обратно на мястото му: всички, които посягат към меча, ще загинат от меча.“ Верността на тези думи е доказвана многократно през цялата история на човечеството на Земята.“

Когато той престана да говори, пред очите ми се появи картина на Земята и на проблемите на хората в нея и бях натъжен от своите близни и от самия себе си като землянин. Заедно с картината дойде също така и осъзнаването на това колко огромна е задачата да поправим тези условия. Тъй като много хора от целия свят са слепи и непробудни за каузите, стоящи зад тях. Само когато достатъчно хора осъзнаят какви са всъщност, и с цялата си същност желаят да се променят, отказвайки се от собствената си алчност и желание за възхвала един над друг, само тогава това ще може да се сбъдне.

Нито един човек, нито една нация, нито една част от света не могат поотделно да бъдат обвинявани за тези условия, нито пък, който и да е сегмент на цивилизацията, може да направи нещо, за да ги промени. Отговорността лежи върху всеки един човек – и кой може насила да промени другия? Робството, което е резултат от натрупаните през вековете неразбирателства, разделения, и лично желание за власт, е трудно да бъде разбито.

След като това осъзнаване ме обзе, аз бях завладян от смирена благодарност към нашия Божествен Баща, затова че е позволил на своите деца от други светове, които разбират нашите проблеми на Земята, да дойдат при нас и да протегнат ръка за помощ, с любов и състрадание към нас. Въпреки че те не могат да ни наложат да се променим или активно да се намесят в живота ни, те могат да помогнат на по-възприемчивите от нас да се стремим заедно към по-добър свят, вместо да воюваме един срещу друг, задълбочавайки разделението.

Осъзнах, че доста време трябва да мине преди да се случи подобна промяна, защото човечеството е свикнало да приема болката и мъката като нещо неизбежно и рядко се стреми да се отклонява от познатия път.

Забелязах, че в резултат на моите разсъждения дамите се изправиха от столовете си.

„Ние вече трябва да облечем пилотските си костюми“, обясни една очарователна брюнетка – „след което ще отидем до стаята с инструменти, където ще видиш много неща, за които досега си се чудел.“

Тяхното напускане ми даде възможността да огледам детайлите на този красив салон.

На стената, директно пред нас, имаше огромна карта на небосвода. Тя показваше 12-те планети от нашата система, с нейния център – Слънцето. Около нашата имаше и други системи с техните звезди и планети, показани по начин, който беше нов за мен. Из целия Космос, между планетите, имаше детайли от различни атмосферни условия, съществуващи в пространството, с които ние на Земята сме напълно незапознати. Казаха ми, че тези знания са изключително важни за безопасно пътуване из Космоса. Имаше много маркировки на тази таблица, които бях неспособен да разчета, но установих, че целта им е подобна на тази на нашите пътни карти, използвани от шофьорите на Земята за по-голямо удобство при пътуване. Това бе потвърдено от един от мъжете.

Отвъд тази таблица, на същата стена, но по-нататък в салона, имаше детайлна диаграма на този кораб и тя също бе маркирана със символи, които бяха напълно непознати за мен.

Другите стени бяха покрити с пейзажи на някои от планетите, които този кораб е посещавал. Това не бяха картини с рамки, висящи на стената, а по-скоро бяха като стенописи. Имаше такъв живот в тях, че чувствах физическо присъствие във всяка изобразена сцена. Това определено качество бе нещо, което бях забелязал във всички техни картини и портрети. Обяснението, което ми бе дадено, бе че каквото и да правят хората от Космоса, огромна част от тях отива в тяхната работа, и тя всъщност вибрира с тяхната жизнена сила и собственото им индивидуално излъчване.

Пейзажите много наподобяваха картини и снимки на земни сцени. Те изобразяваха планини, долини, малки бягащи поточета и океани.

Видях, че шестте жени се бяха върнали, облечени в техните пилотски костюми. Когато те влязоха, мъжете станаха от масата и един от тях каза. „Сега ще отидем в лабораторията.“

Вървахме заедно до асансьора, с който първоначално бяхме дошли. С нашето приближаване вратата тихо се отвори, въпреки че не видях никой да натиска бутон. Това може би бе подобно като устройство на нашите днешни фотоклетки.

И 15-тимата се качихме в асансьора и Зулу се зае с неговото управление. Видях го да отива до другия контролен панел в ъгъла, точно срещу онзи, който първоначално описах. Там той натисна един от бутоните и бавно и тихо започнахме да се спускаме надолу.

След като слязохме под нивото на Разузнавача, който все още беше там, където го бяхме оставили, забелязах широка стая от задната му страна, разпростираща се по този край на кораба. През центъра на това помещение и под прав ъгъл на асансьорната шахта имаше двойка релси. Върху тях имаше четири други кораба, идентично по размер и конструкция с този, който ни доведе от Земята. Това очевидно бе хангара за съхранение, където те стояха, докато огромният носач е в междупланетен полет. По външния ръб, малко под всяка релса имаше подиум, широк около 6 фута, със стена от външната страна.

Преминахме през други два балкона под онзи, по който бяхме влезли в салона, и си помислих, че всеки един от тях най-вероятно води към друга палуба в този гигантски носач. На третия балкон под този, който водеше до салона, асансьорът спря. Така,

гледайки нагоре от дъното на огромната шахта, можех да преброя 7-те палуби от тази страна на кораба.

Когато асансьорът гладко спря, парапетът се отвори. Докато слизахме надолу бях забелязал двойка парапети, продължаващи през долната предна част на кораба. Така те формираха кръстопът с перилата, по които нашият кораб бе влязъл, и осъзнах, че това са парапетите, по които ще пътува, когато напуснем носача, за да се върнем на Земята. Това показваше, че целият този сектор на кораба бе зает от пристигащи и заминаващи тунели, главната шахта и огромната палуба за съхранение на корабите. Някъде в същия сектор дали отвъд палубата за съхранение или граничещ с нея, вероятно имаше помещение за ремонт и работилница, а отвъд тях, отново в далечния край на кораба знаех, че има контролна стая и помещение за пилотите. Беше ми казано, че има по една във всеки край на този грандиозен кораб. От тази страна на кораба ме заведоха в една огромна стая, която се оказа, че е лабораторията.

ЛАБОРАТОРИЯТА

Никога преди не бях виждал подобна стая, оборудвана с най-невероятните уреди, които човек може да си представи. Тук имаше купища графики и панели за управление. Изглеждаше ми сякаш всеки един от тези странни инструменти, които виждах за пръв път, има своя собствена голяма конзола за управление. Шест от тях работеха, а шестимата, които ни придружиха от палубата веднага заеха местата си на другите шест. Въпреки това останаха още доста незаети. Забелязах, че на левите рамена на четирима от мъжете имаше някакъв вид емблеми.

Жената-пилот, която стоеше най-близо до мен каза: „Всеки от операторите на тези уреди са както вие ги наричате видни учени. Емблемите на рамената им означават, че те са от Сатурн.“

Както навсякъде другаде, така и тук графиките показват цветни светлини с много видове линии и фигури, без каквито и да било циферблати или уреди познати на Земята. Въпреки големият брой графики, които видях, те останаха неясни за мен.

„Това е мястото, където правим тестове на гъстотата на атмосферата от Земята“ - продължи жената-пилот – „или на всяка планета или тяло, което прихванем. Изучаваме внимателно комбинацията от елементи в атмосферата обграждаща всяко тяло, както и естествените комбинации в открития Космос. Въпреки че те са в постоянно състояние на промяна, има един модел на поведение съобразен със законите на вселената. Това позволява на дадени комбинации да останат за по-дълго отколкото други. Изследвайки процесите в Космоса, ние сме способни, освен другите неща, да уловим формирането на ново тяло в открития Космос и да определим неговата скорост и големина.“

Това беше невероятно преживяване за мен, с удоволствие можех да остана в стаята да гледам и да се опитвам да проумея как работят тези инструменти, някои от които доста приличат на нашите големи телевизори, което се надявах да ми подсказва какво разкриваха тези променящи се модели.

Но пилотът каза: „Сега ще отидем при друго нещо, за което си се чудел“.

Тя ме поведе през голямата лабораторна стая, Фиркон, Зулу и жените ни последваха. Тук започнахме да се изкачваме по наклонена рампа, която постепенно зае цялата ширина на кораба. Продължихме нагоре по друга рампа, която ни изведе до една голяма стая.

Изглеждаше сякаш чудесата нямат край. Всяка следваща крачка откриваше нови чудеса, докато не започнах да се страхувам, че няма да запомня и половината от тях. Но моите приятели ме увериха, че когато дойде времето за записване те ще ми помогнат да си припомня ясно картината на нощните събития в детайли. Съмнявам се, че някой е преживявал нощ изпълнена с толкова много изненади, красота и значително поучителни гледки, звуци и разговори.

Сега, за мое голямо удоволствие, видях 12 малки диска подредени в 2 реда на обратната страна на кораба. Веднага предположих, че това са регистриращи дискове или малки управлявани от разстояние устройства изпратени от корабите майка за близко наблюдение. Те бяха около 3 фута* в диаметър, направени от гладък, искрящ материал, оформени или като 2 плитки чинии или като тасове обърнати с главата надолу, прилепени, така че централната част да бъде около 5 инча** дебела. Разбрах още, че тези дискове могат да бъдат с различна големина. От 10 инча до 12 фута*** в диаметър в зависимост от това какво оборудване носят. Както вече казах те съдържат високо чувствителни апарати, които не просто направляват всеки една малка летяща чиния по идеалната траектория на полет, но и изпращат обратно към кораба майка информация за всякакъв вид вибрации в зоната на проучване.

* размер – 91 см

** дебелина – 12,7 см

*** размер – 25 см до 3,65 м (бел.прев.)

Вибрациите покриват голямо поле от вълни, отнасящи се до звуци, радио, светлина и дори мисловни вълни. Всяка от тези вълни може да бъде предадена към по-големия кораб за запис и анализ. Техническо погледнато, най-вероятно, тези малки дискове бяха най-доброто постижение на междупланетарното инженерство, което бях видял досега. В допълнение към изброените функции те биха могли да се разпаднат ако излязат от контрол или при опасност от падане на Земята. Това разпадане може да бъде бързо чрез експлозия или в следствие на бавен постепенен процес. Тези летящи чудеса бяха наредени на широка маса на всяка страна от стаята почиващи в нещо като бразда. В стената зад всеки от дисковете имаше отвор достатъчно голям за всеки един от тях да премине. Но по времето, когато бях там те бяха всички затворени.

Едва извърнах поглед от тях, за да разгледам наоколо. Забелязах, че релсите на изхода на тунела на Скаут дойдоха през тавана в далечния край на камерата продължавайки надолу през пода. Отново се вгледах в дисковете, забелязах един дълъг контролен панел вграден в горната част на масите, които ги държат.

Когато влязохме в стаята не се виждаха никакви седалки, но след като шестте жени заеха своите места пред контролните панели малки столове, приличащи на табуретки, се издигнаха тихомълком от пода, може би благодарение на налягане предизвикано от педал.

Тези контролни панели се различаваха малко от тези, които бях виждал и не мога да бъда сигурен дали малките бутони бяха вградени или дали бяха управлявани чрез набор от ключове като орган. Седнали, жените работеха много бързо, пръстите им се стрелкаха над инструментите захранвайки чакащите дискове с летателна информация и инструкции. Спомням си, че оприличих работата на шестте жени на пантомима, тих концерт. Беше много впечатляващо да се види как след приемането на цялата нужна информация една от вратите се отваря и дискът плавно се плъзга през отвора, преминавайки през въздушни ключалки преди да се изстреля на мисия в открития Космос.

Зулу остана с мен и Фиркон, и когато го попитах къде са отишли дисковете той отговори: „Нека се върнем в лабораторията, където можем да проследим полета им на панелите“.

Докато се връщахме, той спомена, че корабът-майка е поел в нова посока, която обаче не уточни. Нито бях забелязал, че се движим, нито бях чул никакви по-особени звуци.

Обратно в лабораторията, всички вършеха своята работа на инструментите пред тях. Забелязах на един от екраните някакви линии, които изчезваха и се появяваха отново в нови формации. Тези линии след това бяха заместени от точки и дълги черти, които бързо формираха различни геометрични форми. В същото време други екрани показваха различни цветове на променящи се интензитета, някои проблясващи, други като вълни. Върху тях се формираха фигури от време на време. Те също се променяха като размер и форма. Всичко това беше като една мистерия.

„Тези мъже отчитат какво се случва върху екраните посредством техните инструменти“ – обясни пилотът от Сатурн – „всичко това ще бъде направено като образователни записи.“

Любопитството ме подтикна да попитам какво е получено от двата диска, които видяхме да напускат кораба.

„Тези дискове в момента се намират над ненаселена точка от Земята и записват звуци излъчвани от нея. Това се вижда на екраните показващи линиите, точките и чертите. Другите машини приемат тази информация и я преобразуват, създавайки картини показващи значението на сигнала и звуците“ обясни пилота.

Личеше си, че нищо не съм разбрал затова Зулу продължи с обяснението: Всяко нещо във Вселената има свой модел. Например, когато изговаряме думата „къща“, създаваме различни картини в съзнанието си. Много неща, както и човешките емоции, се регистрират по същия начин.

„Чрез употребата на тези машини дори успяваме да разберем какво си мислят хората и дали са добронамерени към нас. Ако има лоши или заплашителни думи, или дори мисли, те ще бъдат показани по такъв начин, че нашите записващи устройства да ги уловят правилно. По същия този начин разбираме и кои сред вас са приятелски настроени. Всичко във Вселената се движи от „вибрации“ или както ги наричате вие на Земята „честоти“. Чрез тях ние изучаваме езиците на другите светове.“

Докато ми обяснявах аз гледах екраните с променящите се модели. Всичко това изглеждаше сравнително лесно и се чудех защо нашите учени на Земята не са достигнали до тези технологии още преди време. Още докато си го помислих, без да казвам и дума, моят придружител отговори: „Вие сте ги достигнали до някаква степен. Тези наши технологии не са много по-различни от вашите ленти и други начини за записване. Принципът е същият, ние само сме ги доразвили. Вместо да спираме със събиране заедно на много честоти за възпроизвеждане на звука сам по себе си, сега можем да го преведем във форма на картина. Вие правите същото под формата на това забавление, което наричате телевизия. Но и в това сте ограничени заради ограничените ви знания.“

По време на тези обяснения, ние съзнателно гледахме към множеството екрани. Щом приключи той предложи да отидем до стаята с дисковете, за да видим завръщането на малките пратеници.

Точно влизахме в стаята, когато същите два отвора, приличащи повече на илюминатори на стената на кораба се отвориха, за да приемат завръщащите се дискове. Те се настаниха толкова плавно сякаш бяха поставени от невидима ръка.

Нямах време да реагирам на поредните чудеса, които се случваха пред мен когато Зулу каза: „Гледай! Други дискове ще бъдат изпратени – този път с друга цел. Все още сме във вашата атмосфера, когато тези дискове напуснат ние ще се върнем в лабораторията, където ще ти покажем как работят.“

Докато гледах допирането на дисковете вратите зад тях бързо се затвориха. По-надолу по линията две други врати се отвориха, по една от всяка страна на стаята. През цялото това време жените продължаваха да играят пъргаво и тихо скерцо върху своите панели с инструменти.

След като новата двойка дискове напуснаха кораба ние тримата се завърнахме в голямата лаборатория. Забелязах за пръв път 2 нови работещи екрана. Те бяха разделени на части. Зулу обясни: „Те показват многото атмосферни състояния“. В една част от екрана можех да наблюдавам движението на въздуха, докато скоростта и постоянството са отчитани посредством други инструменти чрез движението на сигналите по екрана. Електрическото напрежение или магнитната сила на атмосферата изглеждаше сякаш се движи в обратната посока и можеше да бъде наблюдавано в друга част от екрана, докато неговия товар (доколкото разбрах лек или тежък) се измерваше и записваше. В трета част много от газовете, съставляващи атмосферата бяха разделени и тук можех да видя случващите се бързи смени от комбинации. Различните интензитети на атмосферното налягане и много други състояния, за които нашите учени съвсем не знаят, бяха забележително интересни за гледане. Докато всичко това е представяно на екраните, то се регистрира от други инструменти за постоянно записване и бъдещи изследвания на жителите на другите светове.

Стори ми се, че е само след няколко минути дисковете отново се прибраха в кораба и ми съобщиха, че те съдържат проби от нашата атмосфера. Те ще бъдат извлечени и изучени по-късно.

„Благодарение на дискове като тези“ – ми каза Зулу – „получихме информация за формиране на аномални условия в края на вашата атмосфера – условия, развиващи се с всяка атомна или водородна бомба експлодирала на Земята. И откакто тези инструменти са в употреба, те ни казват какво можем да очакваме, придвижвайки се из Космоса.“

Както си седяхме и разговаряхме в лабораторията пилотът ми заостри вниманието към един определен екран и ми каза: „Виж там, визуална картина на това което наричате „космически дебри“. Те са сега получени от два от дисковете.“

Беше впечатляващо да се види поведението на тези малки частици материя на екрана. Имаше постоянна въртеливо движение. Понякога фината материя изглежда, че се кондензира в подобие на солидно тяло, само за да изчезне и да стане практически невидима. Понякога тези тела стават толкова разредени и фини, че изглеждат като преобразувани в чист газ. По някакъв начин това ми напомни на малките облаци, които изведнъж се появяват в откритото небе, може би за да станат по-големи и бързо изчезват в нищото. Това беше най-добрата аналогия, за която успях да се сетя на активността, на която бях станал свидетел на екраните.

Все пак, с всяко формиране на тяло от частици, определено количество енергия в действителност изглеждаше сякаш получава видима, солидна форма, след това отново се разсейваха чрез нещо като експлозия или мигновено разпадане, лесно забележимо на екраните. Други инструменти записваха интензитета и състава. Понякога тези сраствания са формирани с голям интензитет и последващата „експлозия“ е много силна. Друг път те са много слаби и едва доловими. Но този цикъл е непрекъснат: вихрова енергия, втвърдяване, разпадане, вечно движение на материята и фината материя вечно търсеща комбинация или взаимодействие с други частици в Космоса. Използвам думата „енергия“ понеже не мога да измисля по-добро за това, което наблюдавах. Изглеждаше, че притежава огромна сила и забелязах, че когато се събираше във формата на лист или облак тя смущаваше всичко наоколо в Космоса.

Вярвам, че всъщност видях тази сила, която обхваща целия Космос, от която планетите, слънцето и галактиките са образувани; същата сила която подпомага и поддържа цялата активност и живот в цялата вселена.

Колкото повече осъзнавах това и изглеждаше, че не можех да направя нищо освен да приема част от тези невероятни последици. Зулу усещайки вътрешното ми смущение се усмихна утвърдително и каза: „Да. Това е същата сила която тласка нашия кораб през Вселената.“

Известно време гледах към екраните, чудейки се какво наблюдавам. След това придружаващият ме ми обърна внимание отново към дисковете. „Тези малки „чинийки“ често се движат из Космоса, понякога и ниско над Земята. Светят през нощта. Летейки над Земята, те отчитат различните вълни, които се излъчват от тялото на планетата – вълни, които като всичко останало имат постоянно движение с продължителни промени в дължината и интензитета. Когато е възможно тези комплекси и изключително чувствителни дребни машини се връщат до по-висшите кораби, но понякога поради една или друга причина връзката се прекъсва и те излизат от контрол и се разбиват на земята. При такива случаи влизат в действие спешните процедури. От всяка страна на кораба-майка, точно под изстрелващите дискове портове има магнитен лъчев проектор. Когато някой диск излезе извън контрол, проектира се лъч, който да му причини разпадане. Това са някои от мистериозните експлозии, които се случват във вашето небе и не може да бъдат отнесени към артилерията, самолетите или електрически бури. От друга страна ако диск излезе от контрол в близост до земната повърхност, където експлозия може да нанесе някакви поражения, му се позволява да падне на земята и по-малко количество лъчи бъдат изпратени към него. Вместо да го взриви това кара метала да се разпадне на бавни етапи. Първо се размеква, след това се превръща в нещо като желе, после течност и най-накрая се превръща в свободно

състояние като газ, не оставящ нищо след себе си. Този процес не причинява щети на никого и нищо стига да не бъде докосван по време на разпадане. Единственото, което може да се случи е ако случайно някой гледа или докосва диска в момента, в който е излъчен лъча.

Когато човекът от Сатурн описа лъча си помислих колко добро устройство за защита би бил ако нещо или някой нападне техните кораби.

Получавайки моите мисли той отговори: „Да, напълно е възможно да използваме тези машини срещу хора или всякакви форми включително и планети. Но никога не сме ги използвали за това, нито ще го използваме ако го направим няма да сме по-добри от вас – хората на Земята.“

Нашата защита, както много пъти е било демонстрирано, когато сме били преследвани от самолети от Земята, е способността да се измъкнем по-бързо, отколкото вашите очи могат да възприемат. Освен това може да повишим честотата на активираната зона от кораба до точка, при която се постига невидимост. Ако изключим нашите предпазни мерки, напълно е възможно някой от вашите самолети да се вреже в наш кораб без да го вижда. Ако разрешим да се доближите толкова близо, когато се ударите ще усетите, че нашият кораб е толкова солиден сякаш функционира на по-ниска честота. Ефектът ще бъде унищожителен за вас, докато за нас няма да има каквито и да е поражения.

„От всичко казано, оставам с впечатление, че от време на време нещо може да се случи дори и с вашите високотехнологични кораби“ – казах му аз.

Той отговори: „Да, в такива случаи ако сме в открития Космос, можем да изоставим кораба ако не е възможно да бъде спасен. Когато това се наложи, корабът се разпада и се превръща в естествените съставни елементи на Космоса. Всеки голям кораб е оборудван с друг по-малък кораб, зареден с достатъчни запаси и всички необходими технологии, с който да се свърже с други кораби в Космоса или дори с планета. Но ако такъв инцидент се случи в близост до планета, ще се разбием както го правят вашите самолети.“

Тогава внезапно ми дойде въпросът: „И всички на кораба умират?“

„Да“ – отговори той – „но нашето разбиране за смъртта не е толкова ужасно както вашето. Всеки от нас е отъждествява себе си с интелигентност, а не с тяло. Така че чрез прераждане получаваме ново тяло.“

„Също така, заради нашите разбирания, ние никога не можем унищожим нарочно тяло, в което е изразена интелигентността. Затова ако предизвикаме смърт без да искаме, чрез инцидент, не се подвеждаме под отговорност, защото не е било наша цел.“

Докато си говорехме инструментите продължиха работа. Докато гледах проблясващите екрани, зачудих се дали няма още машини и инструменти, които още не съм видял.

Въпреки, че тези мисли бяха само в съзнанието ми Зулу отговори: „Да, има още много в една друга голяма стая между стаята с дискове и отделението за пилота, които се използват само, когато правим междупланетен полет“.

По време на тези посещения из помещенията на кораба напълно изгубих представа за времето. Не знаех дали все още сме в земната атмосфера или се движим в Космоса, защото въпреки че наблюдавах екраните, не можех да разчитам какво показват, за разлика от останалите. Тогава пилотът от Сатурн каза: „Не сме много далеч от вашата Луна“.

Тази забележка ме развълнува и се зачудих дали няма да кацнем там.

„Не, не и този път. Но искаме да видите за себе си какво сте предполагали за нея. Луната има въздух, вижда се на инструментите, защото вече сме достатъчно близо, за да се регистрира. Въздухът по принцип не е пречка пред наблюдаването на друго тяло, както сме чували понякога на Земята. От вашата планета не се виждат

плътните облаци над Луната, вашите учени са ги наблюдавали понякога и го наричат „слабо движение на въздуха“ – особено в гънките на долините, които наричат „кратери“. Всъщност това, което виждат е сянката на тези облаци.

Страната на Луната, която виждате вие от Земята няма как да ви покаже истинските облаци, които рядко са тежки. Но отвъд пръстена на Луната, над зоната, която може да бъде наречена умерената зона, ще видиш благодарение на нашите инструменти, че има по-тежки облаци, които се формират, движат и изчезват, много подобно на тези над Земята.

„Страната на Луната, която виждате от вашата планета е доста сходна с пустинните райони на Земята. Горещо е, както вашите учени правилно твърдят, но температурата не е чак толкова висока както си мислят. Страната, която не виждате е по-студена, но не чак толкова колкото предполагате. Странно е, че хората на Земята приемат всички твърдения на тези, които са смятани за знаещи без да поставят под съмнение ограничеността на тяхното знание.

„Има един красив участък около центъра на Луната, където растителност, дървета и животни съществуват, заедно с хора, които живеят удобно. Дори вие земните хора бихте могли да живеете в тази част от Луната, човешкото тяло е най-адаптивната машина във Вселената.“

„Много пъти вие земните хора сте постигали неща, които са били смятани за „невъзможни“. Нищо в съзнанието на човек е истински невъзможно за постигане. Но да се върнем на Луната, всяко тяло в Космоса, независимо дали е горещо или студено, има нещо като атмосфера, както я наричат вие, или газове, които позволяват на тези неща да се случат. И все пак вашите учени, докато поддържат теорията за липса на атмосфера на Луната признават, че тя е и гореща и студена! Луната няма толкова атмосфера като Земята, нито колкото на нашата планета, защото е по-малка и от двете. Въпреки това атмосфера има.“

„Може би мога да илюстрирам каквото искам да кажа, за да ти стане по-ясно“ – продължи човекът от Сатурн – „на Земята има малък остров наскред океана. Докъде си поглед стига няма друга суша, но въпреки това хора могат да живеят на него, както го правят на по-големите участъци, които наричат „континенти“. Телата в Космоса са като островите. Някои са големи, други малки, но всички са заобиколени и подпомагани от една и съща сила, която им дава живот.“

„Много от вашите учени са изразявали мнението, че Луната е мъртво тяло. Ако това беше вярно и Луната беше мъртва, по вашите разбирания за тази дума, тя отдавна щеше да изчезне от Космоса чрез разпадане. Не! Тя е много жива и подпомага живота включително и на хората. Ние имаме огромна лаборатория точно под пръстена на Луната, извън това, което може да видите от нея, в по-умерената и студена част.“

Попитах го дали корабът ще мине достатъчно близо до наш сателит, за да го видя с очите си.

Той се усмихна и каза: „Няма да бъде нужно. Ела и виж – с този инструмент можем да приближим Луната до много близко разстояние, така че да можеш да виждаш ясно сякаш ходиш по нея“.

Попитах го на какво разстояние сме от Луната и той отговори: „Около 40 хиляди мили“.

** разстояние – 64 374 км (бел.прев.)*

Много се надявах да заобиколим Луната и да успее да видя какво има от другата страна в тази по-умерена зона, за която ми споменаха. В същото време осъзнах, че там може да има неща, които те не искат да виждам. Потвърждението от пилота дойде бързо.

„Трябва да те тестваме за информацията, която вече ти дадохме преди да ти разкрием някои неща. Ние осъзнаваме, по всяка вероятност по-добре от теб, какви са

слабостите на хората, дори на тези, които искат да правят добро. Трябва да внимаваме да не допринесем за унищожението на Земята.“

Докато инструмента за наблюдаване на Луната отблизо бяха настройван, се изумих от това, колкото сме грешали в схващанията си за нея, най-близкият ни съсед. Много от кратерите всъщност бяха огромни долини, оградени от назъбени планини формирани от някакво предишно разместване вътре в тялото на Луната.

Виждах ясни индикации, че на страната, която виждаме от Земята някога е имало много вода. Зулу каза: „Така е все още от другата страна на Луната, заедно с много скрита вода под планините от тази страна“. Тогава той ми показва на едни склонове от заобикалящите кратерите планини следи от течаща вода.

Наистина някои от кратерите бяха формирани от разбиването на метеорити в повърхността, но при тези случаи кратерите имаха ясно изразени, с формата на фуния, дъна. И докато изучавах увеличената повърхност на Луната върху екрана пред мен, забелязах дълбоки прорези в повърхността, които няма как да бъдат получени от друг начин освен от силно речно течение. На някои места все още имаше малко растителност. Част от повърхността изглеждаше фина и покрита с прах, а други части се състояха от по-големи частици подобни на едър пясък или фин чакъл. Видях как някакво малко животно прибяга през участъка, който наблюдавах. Успях да видя, че е на 4 крака и покрито с козина, но скоростта му беше прекалено голяма, за да го идентифицирам. Малко неща ми изглеждаха странни понеже в продължение на години мислих и говорих за тези неща по същия начин.

Човекът от Сатурн изглежда беше запознат с това и заяви, че отчасти заради това са решили да ми дадат да погледна отблизо. Обеща ми също така, че в по-късен етап ще ми покажат и другата част на Луната. „Това също няма да е много по-различно от това, което си си представял“ – обясни той.

След това обещание екранът, показващ Луната стана целия бял, въпреки че другите продължаваха да работят.

Зулу отново ме поведе към стаята с дисковете, но преди да стигнем дамите излязоха, за да ни посрещнат. Шестимата мъже, които слязоха с нас в асансьора станаха от своите седалки в момента, когато пилотът от Сатурн ни предложи да се върнем на палубата.

ДРУГ ВЕЛИК УЧИТЕЛ

Отново на красивата и спокойна палуба забелязах, че чашите на кръглата маса са били отново напълнени. Един човек, по моя преценка в края на 30-те или началото на 40-те си години, очакваше нашето идване. Щом влязохме в стаята, той стана от стола. Без да се представя, поздравът му към мен бе какъвто беше и към всички останали, които със сигурност е познавал отпреди. От моя страна изглеждаше, като че в стаята има един човек, който не бе непознат за мен и към когото веднага изпитах някаква дълбока привързаност и близост. Няма спор, че моите читатели някога са имали подобно преживяване. Неговото присъствие добави неизмеримо чувство на хармония и разбиране между всички събрали се в стаята.

С лек жест той ни подкани да заемем местата си около масата. Един стол бе добавен точно срещу мен, на който седна той. Отново Фиркон и Зулу седнаха от двете ми страни. След подканяне от учителя, който влезе в ролята на домакин, всеки вдигна чашата си и тихо отпи. Изглеждаше, че всички го чакат да проговори. Дълбоките му тъмни очи блестяха сякаш щастливи от живота, но знаех, че са способни да вникнат във всяка моя мисъл. Знаех, че каквото и да намери щеше да го разбере и няма да ме съди.

Той беше добре сложен човек, със здраво тяло. Нямаше никакви сиви косми в много чистата си коса, която беше много плътна и сресана назад под формата на естествени вълни, започващи от високото му чело. Впитото му лице беше покосяващо красиво, създавайки впечатлението за безкрайното му извайване от духа, който го обитаваше.

Неговият поглед, изпълнен с доброта премина бързо от човек на човек. След това гласът му, мек и трептящ, се обърна към мен.

„Много сме щастливи, че можем да ти покажем една малка част от Вселената на нашия Създател. Знаем за твоя интерес в тази насока, интерес отнел голяма част от живота ти на Земята. Сега, със собствените си очи, ти успя да уловиш, чрез нашите инструменти, много неща, които отдавна си подозирал в съзнанието си. Това преживяване трябва да ти даде голяма увереност и помощ в обясняването на законите на Вселената на хората от твоя свят.

Синко, никога не преставай да показваш на хората, че всички сме братя и сестри, независимо къде са родени или къде са избрали да живеят. Националността и цвета на кожата са случайност, защото тялото е само едно временно убежище. Те се променят в вечността на времето. В безкрайния процес на целия живот, всеки в крайна сметка ще узнае всички състояния.

В необятния простор на безкрайността има много форми. В това вече си се убедил по време на двете си посещения на нашите кораби, далеч отвъд границите на вашата атмосфера. Формите варират по големина от изключително малки прахови частици, невидими за човешкото око, до най-големите планети и слънцата, които са безброй. Всички те са окъпани в морето на Едната Сила, подпомагана от Единия Живот.

Във вашия свят вие сте дали имена на многото форми, които сте виждали – човек, животно, растение и така нататък. Имената обаче са човешки разбирания, но в безкрайното море от имена, както ги използвате са безсмислени. Безкрайната Интелигентност не може да се именува Самата Тя, напълно е завършена. И всички форми са били, и винаги ще бъдат, обитавайки Цялото.

Сред многото форми на живот тази, която наричате „човек“, заявявате, че е единствената истинска форма на интелигентност на Земята. Все пак това не е така. Няма нещо във вашия свят или в цялата необятна Вселена, което да не показва

някаква интелигентност в някаква степен. Божественият Създател на всички форми се изразява чрез Сътворението; то е Негово проявление, мисъл-изразяване на Неговата интелигентност.

Като човек ти си нито повече, нито по-малко от това. Самият живот, чрез който всяка форма е поддържана и интелигентността, която изразява самата себе си чрез нея, е Божествен израз.

Земни човеко, за голяма част, незнаещи това, намират много недостатъци в много неща извън своето лично аз, не осъзнавайки, че всяка форма изразява своя замисъл и прави услуга, за която е била направена.

Няма форма, която да е способна да съди друга, тъй като всички форми са служители на Едно Най-Висше. Никой не знае всичко, което може да бъде познато, понеже никой не знае всичко, което има. Това се знае единствено от Всезнаещия. Но всички форми, служещи доброволно, им нараства разбирането за източника, от който те получават тяхната мъдрост: същата жизнена сила, чрез която съществуват.

В цялото понятие, всички проявления на всички форми са като красиви цветя в просторна градина, където много цветове и много видове цъфтят заедно в хармония. Всяко цветче чувства самото себе си чрез проявление на друго. Ниските гледат към високите. Високите гледат надолу към ниските. Разнообразните цветове са наслада за всички. Начинът на растеж запълва техния интерес и засилва желанието за изявяване. Наблюдавайки развиващата се красота, която лежи вътре спяща, независимо дали за ден или за век, замисълът постепенно се превръща в проявление – в цвят, в аромат, така сладък за всички останали. Всеки се прославя в службата, отдавана на другите и на свой ред получава от всички останали. В това огромно поле на красотата всички са даващи и получаващи, съдините, чрез които тече мелодия от Най-Висшия.

Така някои служат в подножието на трона, докато други над него и на всички около него. Всеки се съчетава с всеки друг, изразявайки единствено радост, заради привилегията да служи. По същия начин човешкият израз, който познаваш като човек, трябваше да се научи да живее още в началото на своето заселване на този свят. Но при този урок, този израз се провали. Ако човекът не се бе провалил, Вашата Земя щеше да бъде градина на радостта, градина на безспирно желание да служи. Но човекът, чрез своето неразбиране, разруши хармонията на битието си на вашата Земя. Той живее във вражда със съседа си, разумът му е разделен от объркване. Никого не е познавал мира, нито виждал истинската красота. Независимо колкото се гордее със своите материални постижения, той все още живее като една изгубена душа. И кой е този човек, който обитава такава тъмнина? Той е смъртният, който не е успял да служи на Безсмъртния ! Това е той, който говори за „Пътя“, но не търси начин да върви по него. Това е той, който се страхува от всички неща, отвъд разбиранията на ограничения си разум. Това е той, който е отрекъл глада на своя дух.

И страхът, с който човек буквално се е слял, остава като пазач срещу целия живот, срещу всички неща. Ако този страх излезе от собствената си сянка, той ще престане да го има. Това е, което държи човека затворник до края неговата смъртна страна.

Наистина, днес човек обитава Земята под постоянен страх и ужас от това, което нарича смърт – края на смъртния му живот – сам в пустошта на своята лична тъмнина. Все пак човек сам е причинил опустошението, което толкова горчиво ненавижда, само защото не е успял да изпълнява службата, тъй както естествено е изпълнявана от по-скромните, заобикалящи го форми. Вместо това, човек продължава да унищожава другите проявления на живот, за да може да оцелява. Той не е успял да разбере богатството, което те могат да му дарят, ако им позволиш да служат, тъй както са предназначени да служат.

Уви, човешкият сценарий за Земята наистина е неплоден. Семената, които сее с малкото си разбиране дават горчив плод. Той остава прикован към собственото си

безразличие, повтаряйки грешките си през вековете, все още надявайки се да намери това, за което сърцето му копнее и за което душата му плаче.

Той се страхува да не би да бъде изместен от своето място – Земната основа, която е изградил за себе си – може да му бъде отнета от някой друг и той да остане без нищо. Затова той продължава да охранява това, което не е вечно, но е в процес на промяна и рушене, очите му са слепи за това, което се случва. Той е хвърлил в затвора в себе си светлината, която е можело да го напътства по пътя към Вечното Единство, радост, която всички други вървели по този път, всъщност са станали. Това са служещите, синове и дъщери на Единия Баща, във всички светове. Бащата, Създателят на това красиво поле от многото форми, многото цветове, многото нюанси, многото висини и многото дълбочини – многото удоволствия, които играят и се изразяват ден и нощ, едната песен от небесна хармония, към която всички можем да се присъединим.“

Докато той говореше, образи от неговите думи преминаха ясно и бързо пред мен и забързаха моето разбирането за тежкото положение на човека на Земята. Като той спря да говори, никой не помръдна. Нито аз пожелах да наруша тишината.

Като образите спряха да преминават през моя ум, учителят се изправи от своя стол, обръщайки се и заобиколи масата идвайки към мен. Тогава всички станаха и останаха прави, запазвайки тишина.

Великият учител докосна леко ръката ми и цялото ми същество бе изпълнено със смирена благодарност заради това, което ми беше дал. С удоволствие бих останал в присъствието му завинаги, но от предишен опит знаех, че това няма да стане.

„Синко, не се обезкуражавай ако срещнеш подигравки и недоверие на твоята Земята. С разбирането, което ти дадохме, ще узнаеш защо не може да бъде иначе. Кажи на братята и сестрите си какво си научил. Много от тях са с отворени сърца и умове и броят им ще нараства.

Скаутът чака и нашите братя ще те придружат обратно до Земята. Сега след като сме били заедно по този начин, ще можеш още по-лесно по всяко време да направиш контакт чрез своя ум с нашия. Винаги помни, че Космосът не е бариера.“

Думите му ме изпълниха с удовлетворение, което премахна цялата празнота. След като си взе сбогом с мен, той се обърна и напусна стаята. След миг, Фиркон и Зулу ми помахаха. Казах сбогом на новите си приятели и когато врата на палубата се отвори, ние преминахме през асансьорната платформа и влязохме в чакащия кораб.

Бавно се спуснахме, плъзгайки се тихо надолу по релсите, навън от този гигантски изследователски кораб-носач. Като се плъзнахме по посока на Земята, аз хвърлих поглед назад към огромния кораб, който чакаше в Космоса завръщането на малкия кораб. Учудих се колко ли е голям наистина...

Въпреки че мислите ми останаха неизказани, Зулу ми отговори: „Както вие го изчислявате, във ваши цифри, трябва да бъде около 3 000 фута* в диаметър и нещо като 35 000 фута** на дължина. Това не са точни цифри, но достатъчно близки“.

* размер – 914 м

** размер – 10,7 км (бел.прев.)

Като че ли изминаха само секунди преди да се отвори вратата на Скаута и ние се завърнахме на Земята. Сбогувахме се в Скаута, но пилотът не излезе навън с нас.

Двамата с марсианеца отидохме до мястото, където бяхме оставили колата няколко часа по-рано и потеглихме към хотела. Хвърлих поглед назад и видях Скаута да изчезва бързо от поглед, далеч нагоре в нашата атмосфера.

Както предния път, бяхме мълчаливи по време на пътуването обратно към хотела. Имах толкова неща, за които да мисля и никакво желание да говоря. Спомням си, че въздухът запази свежестта на ранната утрин и първите лъчи на слънцето току що навлизаха. Така бях погълнат от спомените за думите на учителя, че не обърнах внимание на пейзажа, покрай който минахме.

Когато колата пристигна пред хотела, Фиркон докосна ръката ми както го прави обикновено, казвайки: „Ще се видим отново.“

Знаех, че ще го сторим и въпреки че бях в тялото си обратно на Земята, в съзнанието си бях едновременно на Земята и с моите приятели от други светове, пътуващи в Космоса. Беше чудесно да знам, че не сме разделени и че никога отново няма да бъдем разделени! Тази нощ, едно осъзнаване, което е лежало спящо в мен по време на цялото това пътуване на живота, внезапно бе разцъфнало в едно пробуждане, както цветята в градината, които ми бяха описани от мъдрия учител. Радостта в сърцето ми от осъзнаването на това беше като мелодия на нелепост, добре преливаща се, без отделяне или разделяне. И се надявах и се молех да може да бъде разкрит начин, как да мога да споделя това осъзнаване с другите на Земята.

Върнах се в моята стаята в хотела, но не, за да спя. Преживяванията ми от нощта така ме бяха подсилили и въодушевили, че се почувствах като нов човек, умът ми беше буден и бдителен с дълбоки мисли по-блестящ и по-пъргав от всякога ! Сърцето ми пееше от радост, а тялото ми беше така освежено, сякаш след дълга почивка. Имаше много неща за свършване този ден, а утре трябва да се върна у дома в планината, но отсега нататък аз ще изживявам всеки момент както дойде, така както най-добре мога, завършен в своята цялост, служейки на Едната Интелигенция, тъй както човек е замислен да го стори, и за която цел той беше създаден.

РАЗГОВОРЪТ В КАФЕНЕТО

В началото на септември започнах да имам чувството, че скоро отново ще видя приятелите си от Космоса. Често през хубавите летни вечери гледах как корабите им се движат през атмосферата ни, но явно нуждата от лични срещи не беше назряла.

С всеки изминал ден чувствах все по-силна неотложна нужда отново да се върна в града. На 8-ми септември, една приятелка, която прекарваше времето си с нас в Паломар Гарден ме покани да отида с нея до Лос Анджелис. Аз приех и около 4 часа вечерта пристигнахме в града. Регистрирах се в обичайния хотел, придружих пиколото до моята стая, освежих се малко и се върнах в лобито.

За моя огромна изненада и удоволствие, там ме чакаха широко усмихнати Фиркон и Раму !

След като си разменихме поздрави, попитах ги дали бързат. Все едно знаейки моите мисли, Раму отговори: „Ни най-малко. Тук сме, за да отговорим на всякакви въпроси, които ти дойдат наум – най-доброто, на което сме способни“ – добави той, усмихвайки се.

Предложих да отидем до малкия ресторант, където можем да похапнем и да поговорим без да ни притесняват. Както си вървахме казах: „Предполагам, че сте съвсем наясно с главното нещо, което ме притеснява.“

Фиркон се усмихна и каза: „Навярно се чудиш дали отговорите на тези умствени въпроси, които изстреля в Космоса това лято, наистина са се върнали при теб без да се преплетат?“

„Точно!“ – откликнах с въздишка от облекчение.

Заради ранния час, ресторантът беше почти празен. Седнахме в едно сепаре в далечния край и поръчахме сандвичи и кафе. Обясних на сервитьорката, че сме дошли по-скоро с цел да обсъждаме малък бизнес на удобно място, отколкото да ядем. Тя ни подкани сърдечно да се чувстваме като у дома си, сервира ни бързо и се върна, за да продължи разговора си с касиера.

„Ами какво стана с командира във Флорида?“ – попитах аз – „и докладите, че някакъв вид пламък е бил насочен към него от Чинията?“

„Никога!“ – отговори категорично Фиркон. „Ние не правим такива неща. Това, което наистина се случи е, че човекът беше изплашен. Не искайки да го разкрие избягвайки оттам, той започна да удря по кораба с неговото мачете, без да знае какво всъщност прави. Както и да е, той се е приближи твърде близо до енергията, която задвижва Скаута и се изгори.“

„За да бъде малко по-ясно“ – продължи той – „знаеш, че едно въже само по себе си не изгаря, и все пак ще причини изгаряне, когато е издърпано прекалено бързо през ръцете. По същия начин, енергията излъчвана от Скаута премина през тялото на този човек много бързо, причинявайки на тялото, даващо съпротивление, изгаряне.“

„Ти имаше подобно преживяване“ – припомни ми Раму – „при първата ти среща с Ортон, когато ръката ти бе захваната от енергията, пулсираща под Скаута. Всъщност не бе изгорен, но си загубил равновесие и си паднал под фланеца. Ортон те спаси като те издърпа обратно“.

Тогава попитах колко истина има в репортажите на Бруш Крийк.

„Тези наблюдения са истински“ – отговори Фиркон – „въпреки че летателният апарат и хората не са част от нашата група. Имало е множество такива наблюдения и лични срещи между индивиди различни от вас, някои преди и някои след първия ти

контакт. Такива са се случвали в почти всяка нация по света. Твоят опит, обаче, беше първият докладван по начин, че да достигне голям брой хора.

Такива контакти са били правени в продължение на години и направени записи от тях, които никога не бяха пуснати, малцина хора се осмелиха да разкажат за техния опит, поради недоверчивостта на техните близки.“

Той добави много просто: „Ние не се наслаждаваме на потайността, с която трябва да правим такива срещи. Много по-добре да бяхме добредошли да идваме и да си отиваме, и да посещаваме ваши хора, както правим с тези от други светове. Но докато нашите посещения не са разбрани и следователно направени опасни за нас и за корабите ни, ние ще трябва да продължим със сегашната предпазливост.“

Попитах за информация, какво наистина се бе случило, когато капитан Мантел срещна смъртта си.

Раму обясни, искреността му бе очевидна. „Това беше инцидент, за който дълбоко съжаляваме. Корабът, който преследваше беше от големите. Членове от екипажа бяха забелязали Капитан Мантел да приближава кораба и са знаеха, че интересът му е искрен, а не враждебен. Те намалиха скоростта на летателния си апарат и се опитаха да се свържат с него чрез неговите уреди. Те напълно знаеха за енергията, която излъчва корабът им и мислеха, че това ще спре приближаването му без да го нарани. Но като той се приближи, крилото на самолета му се вряза в тази енергия, предизвиквайки всмукване, което погълна целия самолет, причинявайки мигновено разпадане, както на самолета, така и на тялото на пилота.

„Това разпадане“ – продължи Раму – „се случва чрез магнитна радиация, която разделя молекулите, които държат материята заедно, напълно размествайки тяхната позиция. Ако самолетът му беше с обла форма или форма на пура, този инцидент нямаше да се случи. Неговият самолет имаше несъответстваща форма.

Крилата са издадени навън от корпуса на самолета и крилото беше причината за злополуката. Фюзелажът не би предизвикал достатъчно засмукване, за да натика вътре самолета, но веднъж щом крилото бе захванато от енергията, останалата част от самолета бе всмукана толкова бързо, че бе надробена на частици-отломки, падащи на Земята, с някои парчета напълно преобразувани в прахови частици.

„От друга страна, ние можем да се приближаваме до корабите си без такива последствия, заради конструкцията на корабите ни, която им позволява да изравняват силите“ – продължи той.

„Намерението на кораба беше само да намали скоростта и да направи опит да комуникира с него. Не бяхме осъзнали, че неговият самолет не може да се докосне до нашата енергия и да стои под нея. Ще загубите много, много мъже, летящи с този вид летателен апарат, и най-вече вашите реактивни самолети, за тях има опасност не само от радиуса на енергията ни, но те могат да навлязат в естествени магнетични потоци, които биха ги изкривили и унищожили. Има твърде много издадени точки от корпуса на самолетите ви, щом веднъж енергията достигне една от тях, самолетът е обречен.“

Това изчерпа въпросите ми свързани с установените контакти през лятото, които ми приковаха вниманието. „Вие потвърдихте моите впечатления във всеки един случай“ – казах на придружаващите ме. angeli-raja.eu

„Предполагам, че можем да ти отговорим предварително на въпроси, които тепърва ще задаваш“ – предложи Фиркон. „Както са ти казвали и преди, планетите и системите са постоянно в процес на оформяне или в процес на разпадане. Система от планети е доста сходна с всякаква друга форма – нужен е определен период от време, за да се достигне върха на проявлението, след това започва период на отслабване и разпадане. Много преди нашата система да е дори започнала да се формира, е имало безброй системи от планети, на които е имало човешки същества като вас.“

„След това, както и днес, е имало междупланетно пътуване в системите и между системите. Целта на подобни пътувания е била каквато е и нашата днес – да изучим

случващото се в Космоса във всички фази. Затова, когато се забележи образуването на нова планета в дадена система, тя е изследвана и наблюдавана отблизо от множество пътешественици от много светове.“

„Когато се открие достатъчно развита се планета, за да може да приеме човешко заселване – всички планети достигат това състояние, рано или късно – пътешествениците обявяват публично този факт пред другите светове и световите от други системи. Търсят се желаещи, които искат да отидат и да развият този нов свят. Огромни кораби отнасят тези желаещи заедно с всичката им нужна екипировка на борда до новата планета. От време на време се предприемат пътувания, които да донесат още допълнително оборудване. Хората са отнасяни обратно на техните родни планети за посещения. По този начин са отворени нови канали за изразяване, и едновременно, нов свят обитаван от човечеството.“

Земята беше най-бавно развиващата се планета, до степен, в която да е способна да поддържа човешки живот. Първите жители на Земята бяха докарани там от други планети. Не мина дълго време преди нещо неочаквано да се случи в атмосферата, заобикаляща Земята, и преселените хора да осъзнаят, че няколко века условията на живот на това кълбо, няма да бъдат благоприятни. В резултат на това, първите жители на Земята, с малки изключения, събраха всичките си принадлежности в космически кораби и напуснаха към други светове. Малцината, които избраха да останат, бяха си позволили да се влошават посред изящната красота и изобилие на този нов свят и не видяха нищо различно. Постепенно, те се задоволиха с живеенето в естествени пещери и в края на краищата се загубиха в анализите на времето.

„На вашата Земя няма сведения за най-ранните жители освен в митологията на една от вашите раси, в която паметта на тази първа цивилизация е съхранена в това, което те наричат бог Тритон, наречен на първоначалната раса на Тритерия“.

„Скоро след заминаването на космическите пионери, множество естествени промени се случиха на земната повърхност. Някои земи бяха погълнати в дълбините на моретата, докато други се издигнаха. Тогава светът беше отново готов за човешко население. Но този път, заради господстващите условия в околната атмосфера, нямаше доброволци. Други състояния, които гледахме с интерес, наблюдавайки формирането и развитието на планетата Земя, беше формирането на една единствена Луна като неин спътник. Според природните закони, това би довело до небалансирано състояние, освен ако в бъдеще не се образува друга луна, за да допълни малкия придружител на един растящ свят.“

В този момент Раму бе прекъснат, тъй като сервитьорката дойде, за да напълни чашите ни с горещо кафе. Когато се отдалечи Фиркон каза: „Човекът е странно създание! И това е вярно независимо къде във Вселената. Въпреки че човешката раса предпочита да живее в мир и хармония с всички други същества, тук-там ще има някой с нарастващо его и агресивност, който ще мечтае да поеме силата и контрола над другите. Това може да се случи дори в нашите светове, въпреки учението, което ни приканва хората да живеят в съгласие с божествените закони.“

„Да“ – каза Раму – „и въпреки че виждаме към какво водят тези нагласи, в съгласие с универсалните закони, ние не можем да вържем тези хора по никакъв начин. Затова преди векове, по време на среща между мъдрите учители от много планети бе решено такива егоистични индивиди да бъдат отпратени към планети, способни да приютят човешки живот. В такива случаи, най-слабо развитата планета от дадена система бе избрана за изгнание на тези нарушители.“

„Поради споменатите причини, Земята в нашата система бе избрана от всички планети, вътре и извън системата, за нов дом на тези хора. Тези изгнаници бяха, както ги наричат тук, „раздорници“. Ние не можехме нито да ги унищожим, нито да ги затворим, тъй като това е в противоречие с универсалните закони. Но тъй като всички тези хора бяха арогантни по естество, сметнахме, тъй като никой нищо не би дал за

другия, в крайна сметка ще бъдат принудени да изработят собствената си хармония. Това са истинските корени на вашите „12 племена“ на Земята.“

„И така те бяха събрани в кораби от множеството планети и превозени на Земята, без каквито и да са екипировка или улеснения, каквито се дават на доброволците. Били са обучени в техните собствени светове да познават почвата, минералите, атмосферата и много други неща от физическа необходимост. Тук на този нов свят, те трябва да използват тяхното знание и да започнат с нищо друго, освен предлаганото от самата природа. Това беше целта да ги накараме да работят и да изразят своите таланти, с надеждата да ги доведем обратно в лоното на всички, които вършат волята на Създателя.“

„Това са „паднали ангели“ от вашата Библията – човешките същества, които паднаха от по-висшето състояние на живота и посяха първичните семената за условията, които виждате да съществуват във вашия свят.“

„Дълъг период след довеждането на тези хора на Земята, наши хора от много светове често ги посещаваха, помагайки им и напътствайки ги, доколкото те биха позволили. Но те бяха надменна и непокорна група, и не приветстваха помощта, която им предложихме. Въпреки всичко, след първоначалните сблъсъци, за дълго време те успяха да живеят достатъчно добре един с друг. По това време Земята беше „Градината на Еден“, тъй като всичко беше изобилно и природата беше щедра с нейните дарове от храна и необходими неща за живот.“

„Радвайки се на новия свят, тези новодошли започнаха да живеят в мир и щастие помежду си, което се посрещна със задоволство на другите планети. Тогава, както го разказва Библията ви, човек отхапа от плода на „дървото на познанието за добро и зло“ и настъпиха разделения, където преди не ги е имало. Алчност и чувство за притежаване отново избуя между хората и те се обърнаха един срещу друг.“

„С напредване на времето, населението се увеличи, от първоначалните племена излъчиха самоиздигнали се хора, които започнаха да разграничават няколкото раси. Всеки изискваше управлението на всички хора, заявявайки, че идва от много по-напреднала планета от всички останали планети, и поради това има правото на управляващата власт.“

„Ние продължихме да посещаваме своите греховни братя, винаги надявайки се да им помогнем да се побратимят. С минаване на времето обаче, самоиздигналите се владетели ставаха все по-силни, а нашите усилия от все по-малка полза. Разделението продължи и нарасна, достигайки най-накрая до изграждането на това, което наричате „нации“.“

„Изграждането на нации раздели брат от брата и вече човечеството не живееше според Божия закон. В резултат на това разделение, възникнаха много начини за почитане. Но дори тогава, ние продължихме да изпращаме други с надеждата да помагат на нашите братя на Земята. Тези мъже бяха известни като „месиите“ и тяхната мисия беше да помагат на своите земни братя да се завърнат към тяхното първоначално разбиране. Във всеки случай малцина последователи се събираха около мъдреците, но те винаги биваха унищожени от тези, на които бяха дошли да служат. Чудил си се защо Земята е най-нисшата планета в нашата система във Вселена, на която всички ние сме жители. Сега ти казах.“

„Хората от всички светове, които са били развити от мъже и жени доброволци за такава служба отидоха уверено напред. Те са живели, както Безкрайният Създател възнамери Неговите деца да живеят. Те са пораснали и са се развили, изпълнявайки волята на Отца. И всеки път, когато група доброволци напуска своя собствен свят, за да предприеме пътуване към нов свят, след като Божествената Ръка я е приготвила за заселване при хората, те всъщност навлизат в ново училище на опитността, където те придобиват все по-голямо разбиране на една цяла Вселена. Чрез това те се нагласят за съзнателно напредване към по-висши и по-висши състояния на изразяване и служене.“

„Трудът, както го познавате на Земята, не участва в живота им, щом веднъж жителите на коя да е планета работят според волята на техния Създател, природните сили, на свой ред, започват да им служат.“

„На Земята имате точно обратното. Затова, чрез самоиздигане и изопачаване на естествения закон, човек обръща природните сили срещу себе си. Човек, водещ война срещу човека е един от най-очевидните примери за това, тъй като той насочва разрушително енергиите, предназначени от неговия Създател за негово благоденствие.“

„И това е основната разлика между жителите на Земята и народите от други планети. Земният човек неведнъж достигна определени върхове, само, за да навлезе в друго ниво на разрушение, което, чрез злоупотреба на природните сили, е унищожило всичко, което е постигнал.“

„Тук и там, индивиди се издигнаха над мнозинството на вашия свят, откакто е оставено на всеки един човек да реши да ускорява или да забавя собственото си развитие. Само когато земните хора се учат от собствените си грешки, които те считат за тяхна сила е наистина слабост, когато е изправена срещу Все-Божествената Интелигентност, и че тяхната „мъдрост“ е всъщност объркване спрямо Все-Знанието, щом като бъдат готови да се завърнат към лоното.“

„Между другото, ние постоянно сме на щрек да получаваме зов за каквато и да е помощ, която наистина могат да пожелаят хора от Земята, та нали те все още са наши братя.“

„Никога ли не се обезкуражавате“ – попитах – „в лицето на такова поразително неравенство?“

Фиркон каза: „Ние не познаваме нищо, на което вие му казвате обезкуражаване. Това е отрицателна дума. Преди дълго време, ние научихме силата на вярата и надеждата, и никога да не се отказваме. Целта изгубена вчера, може да бъде спечелена утре. Това не означава, че ние вярваме на себе се, че сме се развили до пълна степен. Далеч сме от това. Имаме цяла вечност да пропътуваме все още. Но на нашите светове, ние повече нямаме болести или бедност, както ги познавате; нито престъпления, както ги познавате. Ние зачитаме човека като най-висшето изображение на Божество, консумацията на всички по-нисши форми. Щом като нараним коя да е форма с вредно намерение, ние знаем, че принуждаваме тази форма да се извърне от естественото си предназначение и да ни нарани. Можеш да разбереш, защо Създателят ни е оставил да отработим нашите собствени проблеми. Когато не се подчиняваме на Неговите закони, те свидетелстват срещу нас. Вие говорите за сатана все едно е отделен враг. Но единствено противопоставяйки се на Божествения принцип човек може да създаде нехармонични условия, които вие сте дали като преимущество на сатаната, и които вие самите е необходимо да поправите. Тогава ще откриете, че сатаната става ангел на Светлината, както ви казва вашето Свето писание. Всяко нарушение на закона трябва да бъде поправено от нарушителя.“

След като Фиркон направи пауза, устата на Раму се изви в леката, сериозна усмивка, така типична, казвайки: „Слънцето не управлява Земята, нито Земята управлява Слънцето, нито звездите се управляват една друга. Всички са управлявани от Отца. Тук, от самата природа, човек започва да се учи“. Поради някаква причина, това извика в разума тема, над която дълго размишлявах. „По отношение на това, което наричаме смърт и раждане“ – попитах аз – „необходимо ли е да носим спомените от единия живот в следващия?“ Раму отговори: „Това е възможно в разнообразни степени на съзнанието. Вечният човек не забравя нищо. Но паметта от научените неща в предишното тяло, рядко се проявяват като нещо повече от инстинктивно знание за, или привличане към, някои познати неща. В неговия съзнателен разум, земният човек има малко разбиране, защо това е така. Когато такива наклонности се проявяват в по-малка степен, вие ги назовавате таланти или дарби. Когато присъстват до много

забележителна степен, и особено, когато присъстват в детството, вие наричате такива хора феномени.“

„Вашата планета работи, каквото вие бихте могли да наречете, на ниска честота. Като резултат, растежът и развитието на формата на живот – и особено тази на човека – е бавно, изискващо много време между раждането и зрелостта. Когато хората се раждат на Земята, те остават на безпомощно бебешко ниво далеч по-дълъг период, отколкото на други планети. До времето, когато те стават мъже и жени, каквато и да е памет, дошла с тях при раждането, е добре заровена под бъркотията от погрешни разбирания, с които, по време на всички тези ранни години, те са били напълнени.“

„Независимо от природния закон, силите на човешките мисловни способности са много ограничени. Новодошлият е зарит от традициите и конвенциите на минали векове, и положителната памет за предишна опитност е затъпкана. Такава първородна памет понякога проблясва, от каквото вие наричате подсъзнание, в съзнателния разум, през някой неочаквано отворен канал. Това може да бъде предизвикано от първата среща с човек, който имате чувство, че познавате, или при гледката на място, което никога не е било посетено в този живот, но с което изглежда, че имате автентични асоциации и спомени.“ „Всички такива опитности са озадачаващи за повечето земни хора. И все пак такива спомени обикновено са истински спомени и обяснението е много просто.“

„На другите планети, ние не налагаме такива прегради на новороденото дете. Напротив, всичко е направено, за да бъде оставено свободно. Ние осъзнаваме, че всяко човешко изразяване е малко по-различно от всяко друго, и че индивидуалния заден план от опитности служи като основа за събъждането на тази определена съдба.“ „Честотата, под която планетата функционира, може да бъде установена от жителите, които я населяват. Поради по-високата честота на нашите планети, тези родени помежду ни не са предмет на бавните периоди на развитие от бебешка възраст до зрялост както на вашата. При нас, средният период на развитие от раждане през юношество е две години, сравнено с вашите осемнадесет или повече.“

„Вие на Земята използвате термина „Законът за Трансмиграция“ в погрешен смисъл. Това, което наистина означава е, че когато индивид на вашата Земя се е издигнал над безразличието на своите братя в по-висше разбиране за живота, позволено е прераждане на друга планета. Той ще дойде с ярък спомен за неговия опит на Земята. Преобладаващо ще бъде неговото понятие за основните закони, които управляват всичкия живот.

Спомени от всекидневните му навици, неговото взаимоотношение със семейството му и с колеги, макар и все още ясни, ще заемат второ място. Той ще осъзнае, че няма липсващо звено между два етапа на живот, ами продължителност на развитие, подредена от многото имена и разделения, които го объркаха на Земята.“

„Въпреки че изкачването от ранна детска възраст до зрялост изисква толкова дълъг период на вашата Земя, възрастта и влошаването идват бързо. Това се дължи на старите традиции и конвенции, които продължават да бъдат изразявани в индивида. Истинското знание, без значение от преди колко време е било придобито, лесно се предава нататък. Но бремето и бедите на човечеството, повторени отново и отново, запомнени през вековете, тежат непоносимо върху духа на човека.“ „Както сте видели, ние не остаряваме на външен вид, нито на чувства. Това е защото ние носим нататък с нас във всеки нов ден изобилието от добре научени уроци, изхвърляйки всичко, което се е оказало безплодно. Оставяйки винаги новото и свежото да се изрази чрез нас, ние ставаме тази младост.“

„Точно както мечтата, която има един скулптор, когато вземе глина в ръцете си, когато той е приключил, ще определи формата, която глината ще изрази, така е с човешкото тяло. Човек е скулптор на самия себе си, работейки с материали, предоставени от неговия Създател. Това е разбирането на човека за самия себе си във Вселената, което ще извая неговото тяло и ще насити неговите черти с красота или с грозота.“

„Във вашия свят вие си представяте Божественото като възрастно и все пак вечно. Това е огромно противоречие, вечността не познава никаква възраст.“

„Поради безкрайната дейност, протичаща в дълбините и по повърхността на вашите океани, те преживяват във времето. Но изкуствено езеро, в което дейността спира, започва да му личи възрастта чрез маса от чужди частици, които бавно карат чистите му някога води да помътнеят. Появила се е стагнация, както я наричате.“

„Телесните болест и разлагане произлизат от същия процес. Понеже вие не сте се научили да живеете според естествения закон, настъпва лична стагнация. От време на време, дори във вашия свят, един индивид може да достигне голяма възраст по вашите стандарти и все да създава впечатление за младост. Това се дължи на способност да се запазват качествата на мозъчната дейност, интерес и ентузиазъм над средното равнище.“

Аз си спомних за малцина такива хора, които съм познавал и кимнах със съгласие. „Вие наистина сте напреднали далеч преди нас,“ – казах аз. „Дори до такава точка ли, че вашия напредък никога не е прекъсван?“

Това накара Фиркон да се усмихне. „Далеч от това! Но когато правим грешки, те ни служат като уроци за нашето бъдещо поведение, отколкото нещо за скриване или да се опитваме да го оправдаем. Освен това, когато е изследвана някоя нова територия, било то физическа или на разума, ние приемаме някои грешки като неизбежни. За вас, онова, което наричате провал е срамно и често излага индивидите или групи на присмеха и неодобрението на другите. Това е първичен фактор за завързване на земните хора към старите привички, когато имат куража, или техните близки имат достатъчно толерантност, те биха опитали нови начини. На нашите светове, никой човек, който искрено се опитва, е считано някога за провал, без значение от резултатите. Човек научи нещо. Въпреки неговия видим провал, той може много да допринесе за своя ближен. Смелостта и начинанието го доведоха до опитване на един нов път, който ако се окаже погрешен, не е нужно отново да бъде извървян от другите. Самият той е страдал доброволно, и ние, неговите братя, го хвалим.“

Щом като Фиркон спря да говори и погледна към Раму, аз знаех, че този плодотворен разговор е към края си. Не бе нужно нищо да се казва като станавме от сепарето на ресторанта. Оправихме сметката и отново бяхме навън на улицата.

Този път Фиркон и Раму не ме съпроводиха обратно до хотела. „Много съм благодарен“ – казах като се разделяхме един с друг, като думите прозвучаха неадекватно за собствените ми уши.

Поостанах за момент, гледайки ги как си отиват, после се обърнах в обратна посока към моя хотел.

ОТНОВО, ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ

Не дълго след нашия разговор в кафенето, отново следвайки някаква следа, се озовах на пътя за Лос Анджелис. Карайки, през целия път бях изпълнен с едно радостно усещане, което ми напомни за вълнението, което изпитвах като дете точно преди Коледа.

Умствените комуникации с приятелите ми от други планети ставаха все по-определени с времето. Например сега знаех, че тази среща няма да бъде ограничена само до ресторанта на земята, а те ще ме вземат отново на някой от техните кораби.

В това щастливо настроение, познатата красота на планините, през които карахме по време на първата част от пътуването, изглеждаше сякаш се увеличава и става величава. И долините покрити със златно жълто в естественото си състояние или искрящо зелено, където са култивирани, ме изпълниха с любов към нашата Земя. Разбира се, ако човечеството можеше само да се научи да погледне с други очи на нея, нямаше да има място за горчивина и съперничество.

Времето мина по-бързо при това пътуване. Регистрирах се в хотела, отидох набързо до стаята си, после се завърнах в лобито.

Въпреки, че часовникът над масата показваше едва 5 и малко следобяд и не бях гладен, почувствах силното желание да отида сега да си взема нещо за ядене в малкия ресторант, после да се върна да чакам моите приятели. Направих точно това и когато, почти в 6 часа, тъкмо влизах отново в хотела, когато Раму ме пресрещна.

Поздравих го с удоволствие и го попитах, дали съм го накарал да ме чака.

„Изобщо не“ – каза той – „Знаех кога да те очаквам.“

Понтиака беше паркиран до тротоара на ъгъла. Като влязохме попитах за Фиркон.

„Той няма възможност да дойде с нас този път“ – рече Раму – „и ме помоли да ти кажа, че съжалява, че ще пропусне да те види.“

Радостното настроение и очакване остана с мен по време на цялото дълго пътуване от Лос Анджелис нататък. От време на време разменяхме по някоя дума, но като цяло не говорехме много.

Накрая се отклонихме от магистралата и се озовахме на тесен път, който може би следвахме половин час. Търсейки в тъмнината да зърна Скаута, най-накрая видях мъждукаща светлина в далечината. Като очертанията станаха ясни, знаех от размерите им, че това трябва да бъде Скаут от Сатурн, или подобен кораб.

Беше същият кораб и Зулу беше там, за да ни поздрави. Пътуването до рееция се кораб-майка приключи бързо. „Това...?“ – започнах аз, а Зулу се усмихна и кимна – „Сатурнският кораб, на който ти беше преди?“ – „Да“. Процедурата по кацането бе извършена точно както при предишното посещение. Зулу ме поведе в посока към големия салон, но спря за момент и каза: „Самият Учител ни помоли да те доведем тук тази вечер. Цялото посещение ще бъде разговор с него.“ Ако въобще беше възможно радостта ми да стане по-голяма, точно това се случи, чувайки това.

На влизане бях поразен отново от красотата на тази стая и хармонията, с която бе изпълнена. Всички, с които се бях срещнал преди, бяха там и нямаше непознати освен две красиви жени, които си приличаха толкова, че да бъдат близначки. Предположих, преди да ми се представят, че това са жени от Сатурн. На десните ръкави на дамските им блузи, около рамената имаше същите знаци, които бях виждал на ризите на мъжете от Сатурн при последното ми посещение. След като моите приятели ме приветстваха, размених поздрави с двете красиви непознати. Имаше разлики както в личностите им, така и в облеклото спрямо тези на другите жени. Тъй като останаха на място близо до мен, имах възможността да ги огледам подробно.

Двете жени имаха много тъмнокафяви коси и очи, и гъсти извити мигли. Цветът на кожата им беше почти обезпокояващо блед, с розов цвят по бузите, устните плътни и червени. Двете изглеждаха по-живи в сравнение с останалите жени. Аз вярвам обаче, че това нямаше нищо общо с факта, че бяха от Сатурн, но по-скоро от чертите на собствени им личности.

Те носеха светлосини блузи, с дълги ръкави, свити плътни в китките. Тези блузи приличаха повече на някакъв вид къси якета и завършваха около врата с тясна извита яка. Полите им бяха от същия цвят и материал. Последният изглеждаше от много лека материя и от доста различна тъкан, от която и да бях виждал. Дългите поли имаха широки колани и с дължина до глезена, като на другите жени. Носеха също светлобежови сандали на малките си крака.

Не видях учителя и предположих, че причината всички да остават прави е очакването на неговото влизане.

„Има само малка активност от страна на вашите военновъздушни сили тази нощ,“ – каза Раму – „и корабът сега се издига. Най-вероятно ще останем във въздуха на около 90 000 фута* от Земята.“

** разстояние – 27 432 м (бел.прев.)*

Излишно е да казвам, че нито усетих, нито бях усетил някакво движение изобщо.

В този момент учителят влезе и всички се обърнаха към него.

Като очите ни се срещнаха, той се усмихна и продължи да върви, докдето масата беше заобиколена с ниски столове с подлакътници, покрити с привлекателно тапициран материал, изглеждайки нещо като матова коприна.

Раму ме поведе, а учителят даде знак да заема мястото вдясно от него. Една от жените от Сатурн седна от другата ми страна и докато другите сядаха по местата си, имах използвах възможност да я попитам, какво означава тази емблема. Тя се извърна внимателно, така че да мога да разгледам добре емблемата на рамото ѝ и каза: „Тя означава, че Сатурн е Съдилището на тази система“. Въпреки че не разбрах какво точно тя имаше предвид със „съдилище“, тя не обясни нищо повече. Композицията съставляваше сфера, заобградена от пръстен (много подобно на планетите с пръстени, както се изглеждат през нашите телескопи), а вътре в сферата имаше балансирани везни.

Изказвайки ѝ благодарности, облегнах се на стола си и не можех да повярвам, че нещо може да бъде толкова удобно. Дори нашите въздушни възглавници не даваха такава опора както този стол. Учителят започна да говори. „Синко, ако някои от нещата, които ти кажа ти се струват повтарящи се, това е, защото те са важни за твоето разбиране и може би пътно обяснение ще ти помогне да ги запомниш.“

Радвах се да чуя, че той каза това, понеже дори с телепатичната помощ, която ми беше обещана, все още се тревожех от страх, че може да не запомня всичко.

„Голяма заблуда, която е нараснала сред хората на Земята“ – каза учителят – „е обичаят да се разделя на много части нещо, което не бива никога да бъде разделяно. Имате множество разделения на форми и учения, много силно харесване и нехаресване, всички те служат само, за да допринесат към състоянието на заблуда на вашата планета.“

„Ние в другите светове нямаме такива разделения, но осъзнаваме връзката и взаимозависимостта на всички неща. Знам, че усети дълбоко силата и блясъка на нашето виждане за Божественото на стената пред теб. Пазейки винаги картината пред очите ни и запомнена в сърцата ни, ние никога не забравяме, че всички форми в Него имат своето битие.“

„Той е даващият на това, което наричате „живот“ на хората. Той също така дава живот чрез нас на творенията ни, в които Той ни е дал наставления какво да бъде

създадено. Това е Той, който знае как минералите и елементите трябва да бъдат комбинирани – не само да ни служат, но също и на Вселената, дори по-добре отколкото като са използвани чрез опита на една форма, за да бъдат пригодени за по-висша форма. Ние на Венера, и на другите планети, в разнообразни степени на еволюция, признаваме минералите и елементите като същността на вечно активното Божествено проявление, с непоколебима новост. И следователно монотонността, както я познавате на Земята, не може никога да бъде.“

„Затова както творението на един Божествен Създател на цялата Вселена е уважавано от нас, така и творението на човек, който направлява природните сили по различните канали на служене също е уважавано и почитано. На свой ред природните сили стават желаещи да служат все по-добре, също могат да се издигнат на по-висок стандарт на служене.... служене, което никога няма да спре, то е безкрайно.“

„Като пример, който би разбрал това по-лесно – парчето желязо, което откриваш сред минералите на вашата Земя, служи по един определен канал. Чрез импрегниране на желязото със сила, която наричате „електричество“, то се променя от предишното служене в друг вид служене, наречено „магнитно“. То е било заредено със сила на привличане, която не е имало преди. Това се има предвид под елементи и минерали развиващи се за по-добро служене. Отначало то беше просто минералът желязо; след това достигна по-висше състояние на служене, при което имаше способност да привлича, което не можеше да прави в първоначалното състояние. И така нататък, и така нататък, това желязо може да еволюира към все по-висше служене на Създателя.“

„Вие сте направили същото, добавяйки онова, което няма истински живот или интелигентност. Нека да ти посоча нещо присъщо в съществото на човек, чрез което ние живеем на планетата Венера, докато вие не го правите, макар тези принципи да се отнасят както до вашия, така и до други светове.“

„Вие твърдите, че сте същество направено от 5 сетива и изброявате други – шесто, седмо и т.н. Вие се стремите да развиете тези произволно измислени сетива вместо да разберете и развиете тези, които съществуват. Заявявайки, че има сили на ясновидство, прозрение, телепатия или допълнителни сетивни възприятия, вие следователно разделяте една цяла фаза на проявлението в най-малко 4 различни класификации. И в резултат на това, истинските ви самоличности са станали объркани и изгубени.“

„Нека да го разясня малко. На първо място ти си продукт на минерали и природни сили, които наричате природа. На второ място, като интелигентно проявление на тази форма, ти си продукт на твоя Божествен Създател. Минералната част и частта на природните сили от вас е надарена с 4 възможности или сетива, чрез които се изразява това, което наричате физическо проявление. Интелигентността или божествеността се изразяват чрез всяка клетка на цялата форма, която сте нарекли физическа.“

„Четири сетива, за които току-що споменах са зрение, слух, вкус и обоняние. Забележи, че не споменах сетивото, което на Земята наричате „допир“. Защото допирът е интелигентността, която предхожда всички останали.“

„Нека го обясня по този начин. Никой, в който и да е свят, не може да създаде форма като вашата или да я накара да живее като вас. Това може да бъде направено единствено от Създателя на Вселената. Следователно, трябва да признаете, че когато зачеването се извършва в дадена форма, майката не знае какво трябва да се направи за перфектното създаване на друго тяло. Така зародишът израства до цялостно проявление, докато най-накрая се роди в, както го наричате, физическия свят.“

„Когато се роди, тази завършена форма има очи, уши, уста и нос. Очите виждат, ушите чуват звуци за пръв път, носът помирихва и небцето вкухва за първи път. Те всички са създадени като части от тялото. Тялото за пръв път е свидетел на

физическия свят, както и тези 4 средства за изразяване на тялото. Въпреки това майката на тази нова форма не знаеше как е построена.“

„Но осезанието, което аз пропуснах в групата на сетивата, ѝ беше познато. Докато този малък индивид все още е бил в процеса на изграждане в тялото на майката, ако е бил упражнен натиск върху тялото на майката, тялото отвлъчало също е било предупредено за натиска. И забележи разделението между двамата, когато тялото се ражда е било готово да направи промяна в майката, майката нито е контролирала, нито ръководела това действие, което разделя, в случая, усета в две различни реакции – на майката и на детето. Това доказва, че всеки от тях действа в полето на усещане или чувство на независимост от другия. Така те обграждат тяло с тяло. Друго доказващо, че така наречените „докосване“ и „чувство“ се изразяват в полето на интелигентността е, че знаят какво и кога да направят. Изглежда, че това е „знаещият“.“

„Когато вземем това под внимание с цел анализ, чувството на допир е смятано за главно или в действителност душата на тялото – част от цялостната интелигентност. Това е чувство – и чувството, както го познавате, е състояние на будност, или съзнателно съзнание както ние го познаваме.“

„И така, когато това съзнание напусне тялото от минерали и земя, наречено човек, очите, ушите, вкусът и мирисът престават да функционират. Когато тялото премине в безсъзнание, то не разпознава никакво докосване. С други думи можеш да удриш това тяло и не би имало усет, наречен чувство или че е докоснато.“

„От друга страна, ако някой загуби очи, слух, вкус или мирис, но задържи чувството за допир, което е съзнателно, то той е по-малко или повече жив и разумът му функционира. И когато тялото е ударено с нещо, то усеща този допир или болката, не както в предишното състояние.“

„По този начин е лесно да се види, че истинският разум на тялото, наречено „човек“ е този, с който е било толкова злоупотребено и неправилно определен, усетът познат ви като докосване, който е душата или живота на това тяло. Човешкото тяло – същото важи и за всички останали форми – всъщност е изградено за служба, която неговите минерали и природни сили ще му отдадат чрез четирите главни физически средства за изразяване. Докато петият, докосването, е универсален, който дава усет за другите четири. Веднъж щом това чувство за докосване напусне, другите четири нямат никаква сила на усет или функциониране.“

„Когато човек осъзнае този факт, тогава той се открива изпод маската. И когато това е направено, ограниченият затвор, в който е живял толкова време изчезва като дим и той става жител на Вселената. Като такъв, той вижда закона в действие във всяка една форма, независимо каква е формата и включително самата планета, на която той живее. Тогава човек познава самия себе си! И правейки това, той познава всички неща. Познава също своя Създател както никога не Го е познавал преди, което е Универсалният или Божествена Интелигентност.“

„Чрез това разпознаване или разбиране, минералният човек се издига до състояние на единство с Отца, където Отец и Син стават едно. Веднъж щом земният човек научи това и го осъзнае, не само да го знае в разума си, но да го изживява както ние сме направили, той ще изпита същата радост в живота както ние изпитахме на другите планети.“

„Както казва вашата Библия, блудният син се е завърнал у дома, отказвайки се от своите физически минерални пустоти и правейки ги по-скоро да му служат за службата на неговия Отец, отколкото той да им служи.“

„Разбира се, синко, ти познаваш този закон и се опитвал да живееш според него и да го преподаваш от години. Нито е нов за теб, нито е някакво оригинално наше учение. Това е универсален закон, който всички хора трябва да знаят и да живеят според него, ако се надяват да се насладят на Божественото наследство като синове на Отца. Трябва да отпечаташ, по възможно най-добрия начин, разбирането в разума

на братята си от Земята, че самопознанието е първото необходимо нещо. И първите въпроси:“

„Кой съм аз? Чрез какви способности мога да се изразя, за да се завърна към единството, от което съм изпаднал?“

„Припомни им, че човек няма какво да добави. Той трябва единствено да изрази това, което вече е в него. Но той трябва да се научи да разбира какво притежава и да изживее това разбиране. Изживяването е важното. Веднъж като е постигнато това, бедите на земния човек скоро ще изчезнат. Тогава тези природни сили, които са използвани в правенето на четирите сетива на зрението, слуха, вкуса и мириса, ще започнат да се развиват натам, където ще станат по-чувствителни инструменти, не само да служат, в каквото вие наричате физически свят, но също в служба на универсалното.“

„Друг факт, който земните хора трябва да осъзнаят е, че „универсалното“ включва физическото в себе си, а не извън него. Всичко, което се случва във Вселената се случва още и в Божествената или Върховна Интелигентност – не извън нея.

Затова ние сме така загрижени за вашия свят и живота ви, тъй както за нашия собствен, всички ние сме в едно и също царство на Висшата Интелигентност. „Ние научихме и живяхме така през всичките тези стотици и хиляди години. Благодарение на това разбиране ние не можем да се нараним с намерение за нараняване, както го правите вие на Земята. Тъй като знаем, че би трябвало да живеем с това, което сме изопачили, понеже всичко е във всеки един от нас.“

„Веднъж като разумът на физическия човек се издигне до такова ниво на разбиране, че не вижда нищо като грозно или неприятно, ами вижда всичко в процеса на отиване към святостта на красота и извисяване. Следвайки този закон, земните хора, ще видят и ще разберат как всичко работи от ниското към високото, което е универсалният замисъл, а не от високото към ниското. Така силата се изразява от високото дори върху ниското, че ниското може да притежава сила да се издигне към високото. Има вечно смесване, но не и разделение. Знаейки този закон, жителите на нашите планети са го използвали за тяхното развитие и чрез употребата му са израснали до признаване на неувяхващия живот и ролята на всяко едно нещо в него.“

Картината на пренаселеност, така характерна за някои страни на Земята, веднага премина през главата ми. Без никакво задавяне, този невероятно мъдър човек отговори на моята мисъл.

„Не, синко. При нас няма пренаселване и такова никога не ни заплашва, както се случва при хората от Земята. Затова ние не се заселваме без обмисляне или план като вас. Има естествен закон за баланса, по който се ръководим. Освен това, тези, които са достигнали високо ниво на знание на една планета могат, ако го изберат, да потърсят начини за прераждане на друга планета. Идвайки към края те имат 2 избора. Могат да предприемат тази промяна чрез прераждане или директно да бъдат отведени от кораб, все още в същото тяло. Това се е случвало много пъти, дори на Земята. Мнозинството са напреднали от Земята към друга планета чрез прераждане. Други, макар и малко, са били взети директно както ви казва вашата Библия.“

„Смъртта се случва на други планети както на Земята. Но ние не я наричаме смърт, и ние не скърбим за тези, които са напуснали, както вие на Земята. Ние знаем, че това напускане означава само промяна от едно състояние или място в друго. Осъзнаваме, че не е повече от изместване от една къща в друга.“

„Не можем да вземем нашите къщи с нас, когато се местим от едно място на друго. Нито можем да вземем тялото, което е къщата, от един свят към друг след смъртта. Материалът на вашите земни тела принадлежи на Земята, и трябва да остане там, за да поддържа вашия свят. Но когато се премествате от Земята на друга планета, онзи свят ще ви даде назаем от неговите материали, за да построите къща според нуждите и условията, които съществуват там.“

„Понятието на земния човек за Вселената е много малко. Той не може да си представи Вселена без граници. Все пак използва думата вечност. Вечност, според собствената дефиниция на човека, означава без начало и без край. Тогава колко е необятна Вселената? Толкова необятна, колкото вечността.“

„Така че човек не е временно проявление. Той е вечно проявление. И тези от нас, които са научили тази истина, живеят в непрекъснато настояще, то винаги е настоящето.“

„Ние от Венера се обличаме много подобно на вас, и правим много неща по подобен начин. Няма голяма разлика между нашата форма и вашата, или в дрехите за тази форма. Голямата разлика се намира в нашето разбиране за това, кои сме ние.“

„Тъй като ние сме се научили, че животът е всеобхватен и че ние сме този живот, знаем, че не можем да нараним нищо без да нараним самите себе си. И животът, за да бъде вечно живот, трябва да остане в първично състояние на своето битие, и да изрази това, трябва да бъде винаги нов.“

„Следователно, както казах, монотонността никога не я преживяваме. Всеки един миг, който преминава е весел.“

„И няма значение каква работа имаме за вършене. Ако това, което наричате труд има нужда да се свърши, ние го правим изцяло с радост и любов в нашето същество. И на планетата ни, всеки ден донася своя дял от неща за свършване, точно както на вашата. Всеки човек и всяка форма са еднакво уважавани за услугите, които вършат. Нито една не е отсъдена като негодна. Няма разлика за вида услуга, която е предприета, дори да бъде каквото наричате черна работа или не. За всички услуги еднакво се изказва благодарност.“ „На хората на Земята беше даден този закон, бе донесен тук от тези, които знаеха за него и които едно време го практикуваха на други планети. Беше изразен в построяването на храма на Соломон. Наемането на труд в лозята, където всички еднакво им е заплатено до стотинка в края на деня, както разказваше Исус, вашият Месия, бе потвърждение на равностойната почит към служенето.“ Като великият учител направи пауза и прокара ръката си малко на челото си, аз осъзнах, че съм слушал с такъв устрем, че не бях помръднал. Раздвижвайки тялото си в различна позиция, аз го изчаках да продължи да говори.

„Макар въздухът на всички планети да се различава малко, противно на сегашните вярвания на вашите учени, земният човек може да отиде навсякъде във Вселената без му се причини неудобство. Наистина, това ще бъде неговото естествено наследство, щом веднъж достигне разбиране за самия себе си и осъзнае великата приспособимост на неговата форма.“

Отново той направи пауза и леко изви главата си като в медитация преди да продължи. „Ние сме се развили до степен на съзнателно възприятие, което не ни позволява да седим в коя да е група от хора без мисълта за благословия. Самото им присъствие сред нас е благословия, защото ние не ги виждаме само като хора, но като Божествената Интелигентност в живо състояние чрез форма, позната като човек. Нашето съзнание е същото към всяка форма извън човека.“

„Ние виждаме Божественото Съзнание, изразяващо се чрез растежа на всяка и всички форми, от най-малката до най-голямата. Научили сме се, че нищо, нито една форма изобщо не може да бъде каквото е, без живота проникващ през нея, или който я поддържа. И животът, който признаваме е Най-Висшата Божествена Интелигентност.“

„Не минава нито миг, дори по време на сън, през който да не осъзнаваме това Божествено Присъствие.“

„Това е истинското предназначение на формата „човек“ ... за което той беше създаден. Докато всички други форми дават изражение в тяхното особено поле на служене, неговата е развита форма от минерали и природни сили, способни да се изразяват до най-висша степен на Божествена Интелигентност.“

„Ние не сме на щрек един срещу друг, нито ламтим за нещо принадлежащо на други. Ние всички сме равни участници за благата на нашите планети.“

Аз ясно разбрах всичко, което този велик учител от други светове казва, но един въпрос навлезе в ума ми. Запитах се как те виждат убиването за храна, ако те убиват, или дори консумирането на плодове и зеленчуци, тъй като тези също живеяха в тяхна собствена форма на изразяване. И както винаги отговорът дойде без да говоря.

„Няма нищо нелогично в това, синко. Когато ядеш листо от маруля, то става част от теб, нали? Като резултат, оттогава то започва да преживява неща в теб. Така това, което си направил всъщност е да видоизмениш една форма в своята собствена форма. Ако не беше такъв случаят, листото от марулята би узряло, после би дало семена, за да продължи своя собствен вид отново, и това би било целият негов опит. Но служейки на теб, то се е издигнало към по-висше служене чрез теб.“

„В този принцип също навлиза повод. Ако поводът ти е да разрушаваш или да нараняваш или да експлоатираш, тогава той е погрешен. Но ако твоят повод съдържа службата, която можеш да отдадеш на друга форма, издигайки я на твоя стандарт, чрез теб, тогава той е правилен. Ти наистина видоизменяш минерал от едно състояние в друго, което може все повече да служи. Правейки това, ти действаш според закона за растежа и развитието, от край време наричано „еволюция“ във вашия свят. Това е законът на вашия Създател.“

„Хората от вашия свят правят от формата – разграждане – не осъзнавайки закона за издигането, защото те са започнали да мислят, че формата е всичкото, което съществува. Но формата е само канал, през който животът или интелигентността се изразяват. Всеобхватна Интелигентност не може да се изрази чрез листо от маруля. Така че листото от маруля трябва да бъде видоизменено чрез постепенни етапи в по-висша форма, чрез която да изрази по-висша служба. Това е начинът, по който е наградена.“

„Когато този закон е напълно приет и изживян от вашите земни хора, тъй както е бил приет и изживян от жители на други планети и системи, атмосферните условия на Земята ще бъдат облекчени. Тогава всяка форма ще издава от себе си радостни излъчвания, които ще наситят въздуха, в който ще живеее човечеството.“

„Вие искате да знаете чрез какъв метод сме се развили на нивото, на което живеем сега. Това са основните закони, по които живеем, и по които земните хора също могат да се развиват, ако изберат да ги приемат и да ги изживяват.“

„Когато земните хора научат, че те не са тялото или къщата, но едва обитателят на тялото или къщата, те могат да построят домове навсякъде, където пожелаят, те също ще станат господари на природните сили вместо да бъдат управлявани от тях.“

„Докато вие от Земята сте достигнали знание за управление на определени природни сили до определени точки, злоупотребата с вашето знание е широко разпространена, и природните сили се обръщат, за да ви разрушат, както много други цивилизации на вашата Земя са били разрушени в миналото.“

„Това е нивото, на което намираме земните хора днес. Ние можем все пак да продължим да помагаме, където и да се появи възможност, но е трудно да се достигне достатъчен брой разуми, така малко развити като тези на земните хора.“

Учителят замълча за момент. Тогава той каза: „Това не е първият път, когато си доведен на нашите кораби, нито ще бъде последният. Ти можеш да бъдеш сигурен, че ние от другите светове от време на време ще ти донасяме истина, която можеш да предадеш на своите другари от Земята. Ние ще ти кажем за физическия живот на други светове, тъй както за това, на което му казвате духовни или религиозни истини, макар че ние не правим такъв вид разделение. Има един живот. Този живот е всеобхващащ, и докато хората от Земята осъзнаят, че не могат да служат на или да живеят два живота, ами само един, те непрекъснато ще се противопоставят един на друг. Това е една главна истина, която трябва да бъде научена от всички земни хора преди животът на вашия свят да може да съответства на живота на други планети.“

„И сега, синко, е време да се завърнеш на Земята. Това, което научи може да има огромна стойност за хората на вашата планета. Говори им чрез изречени думи и

чрез написани думи. Не се страхувай да не би да забравиш някоя, която ти е била казана. Докато говориш или пишеш, с първата мисъл непрекъснат поток от спомени ще стигне до теб.“

В този красив кораб от друг свят имаше мир. Урокът от нощта беше дълбок по разбиране и значение. Някак си аз знаех, че всички са чули същия урок, може би много пъти в живота си. Но изглеждаше, че този е любимият им, все едно казвайки отново, нещо се отвори във всеки слушател и той разшири собственото си разбиране.

Отново си пожелах да няма нужда да се връщам на Земята, ами да можех да остана с тези мили приятели и пътешествам с тях към други светове. Но мъдрецът каза: „Синко, все още има много да бъде направено на вашата Земя. Хората са гладни и трябва да бъдат нахранени. Ти ще се завърнеш и ще споделиш с тях тази храна на духа, с която няма да загинат в мрака на безразличието, което е преобладавало на вашата Земя през толкова много поколения.“

На обратния път изглеждаше, че все още чувам думите на учителя да попадат с леко настояване в моето съзнание в тишината, която остана ненарушена нито от Раму, нито от Зулу, нито от мен. himmels-engel.de

Същото беше по време на карането на кола обратно към града. Смътно си спомням как си вземам довиждане с пилота на Скаута, но не мисля, че разменихме някакви думи.

Когато Раму спря на входа на хотела, аз бавно слязох на тротоара. Тогава се обърнах, без да ми е ясно какво исках да кажа. Макар Раму вероятно да знаеше какво ми е, той тихо изчака, с разбиране в очите и сериозна усмивка на устните си.

Тогава внезапно ми дойде. „Умственото съобщение, което получих този път“ – казах – „изглеждаше много по-ясно ... изглеждаше, че по-сигурно зная какво ще се случи, когато тръгнах за Лос Анжелис. Учителя, той самият, свърза ли се с мен умствено този път?“

„Да“ – каза Раму – „свърза се“. И това е много отговорно за разлика от друго, макар своята собствена възможност да получаващ нараства.“

„Но извисяването на духа, което почувствах“ – продължих аз, неуспявайки в усилието да го изразя. „Сигурен съм, че това би трябвало да е дошло при мен чрез учителя.“

„Да“ – каза отново Раму – „той е едно от най-развитите същества, все още функциониращо в нашата система. Само да си в присъствието му означава да израстваш в любов и разбиране. Ние всички сме щастливци.“

Сбогувахме се и аз отидох в хотела.

Както винаги след такива срещи, няхах никакво желание да спя. Този път дори не погледнах, за да видя колко е часът. Зная, че останах дълго време на прозореца, гледайки нагоре, не надолу. Имах странното усещане на разделение в самия себе си, което бях изпитвал преди, само че този път нямаше никаква тъга в него. Вярвам, че може да съм изрекъл мислите си на глас. „То е едно. Всичко е едно. Там и тук и навсякъде. Няма никакво разделение. ...“

ДНИТЕ НА ТЕРАСИТЕ НА ПАЛОМАР

През следващите няколко месеца имаме още няколко контакта. Те бяха както на кораби, така и с хора от други планети, които работят анонимно сред нас.

Паломарските градини бяха продадени и ние се преместихме няколкостотин метра нагоре в планината. „Летящи чинии се приземиха“ беше съобщение в Англия през септември 1953 г., а американската версия дойде през октомври.

Имаше много да бъде направено по тази земя. Беше обрасла с дъбови дървета, но и почвата беше камениста. Говорехме с копнеж за знанията, които са имали хората преди векове, когато са били способни да вдигнат огромни каменни плочи сякаш са били пера. Египтяните, които са построили пирамидите знаели тази тайна, както и тези, които са преместили големите средновековни статуи на Великденските острови. Но ние трябваше да разчитаме на булдозерите да ни пробият път през земята и скалите.

Нашата малка група изживя много стимулиращи вечерни часове, планирайки простите сгради, които искаме да построим тук, не просто да се грижим за нас самите, но и да настаним повишаващия се брой хора, които идват да ни видят тук. Предполагаме, че купувачите на Паломарските градини ще продължат да ги разглеждат като ресторант и скромна къща за гости, понеже нямаше друг начин за настаняване на мили разстояние. Но поради някаква причина те ги затвориха. И въпреки, че нямаше персонал, ние решихме, че трябва да поднесем на нашите посетители храна, като награда за учтивостта, която са проявили, идвайки да ни видят.

Успяхме да построим кухня, издълбавайки планината. Оказа се, че терасата е много трудна работа, но с помощта на няколко мускулести млади мъже отделили ни време, най-накрая се справихме. Усилията ни бяха щедро възнаградени. Част от терасата е засенчена от великолепни дъбове и ние можем да погледнем към върховете на планината, издигащи се един зад друг в меки пастелни цветове до последния, който се прелива в небето. Обзаведохме това място със столове, пейки и маси за пикник и купихме малка скара на дървени въглища.

Отначало живеехме възможно най-добре в 2 дървени къщи на едни приятели, на място точно до нашето. Използвахме кухнята си и за офис и спалня за един от нас, за място за срещи, когато времето ни теглеше навътре. Но нямаше нито течаща вода, нито електричество. В долната част на планината ромолеше чист поток под земята. Изпомпвахме я до повърхността и направихме малък басейн със сифон така че водата да бъде винаги свежа. Носехме я в кофи.

Знаехме, че въпреки нашите мечти и нуждата на различни неща, не можехме просто да продължим и да построим нужното ни преди да имаме парите да платим за тях. Въпреки, че нашето пребиваване би изглеждало неудобно и примитивно за повечето хора, както и тежко, ние бяхме щастливи с това, което имаме. Всеки малък принос към комфорта ни и облекчаването на дневните ни задачи означаваха повече, отколкото ако ги бяхме получили лесно и наготово.

Беше чудесен ден, когато научихме, че можем да построим малка сграда, която да има една немалка стая, където да говорим с посетители при неподходящо за дискусии на открито време и по-малка стая за офис.

Научихме това от един честен, и на когото можехме да се доверим, предприемач от град на около 25 мили* разстояние. Кухненското помещение го построихме изцяло сами, заедно с нашите приятели, някои от които ми бяха ученици в изучаването на универсалните закони в продължение на години. Тази първа постройка винаги ще значи много за мен заради приятелството и лоялността, които я направиха постижима.

* разстояние – около 40 км (бел.прев.)

Сега имаме истински предприемач! Той се оказа много добър човек и се заинтересува от моята работа. Малката къща беше построена набързо. Имаше достатъчно време да я обзаведем атрактивно и комфортно. Имаше и 2 умивални с душ между тях! Въпреки че нямаше електричество няколко седмици преди да напиша това, водата се движеше през помпите и какво значение има, че беше студена и само на тънка струйка! Дългото чакане за електричество, което да ни дава топлина и превърна нашите свещи и керосинов лампи демоде, бе голямо удоволствие и си струваше чакането.

Докато се трудохме за създаването на нашия сегашен комфорт успяхме да подкрепим и запазим животинския свят както го сварихме. Това бяха 2 кучета и 6 котки, да не споменавам и честите посещения на нашия приятел скункса. Тези много оклеветявани животни са склонни да бъдат социални и симпатични, когато не са антагонизирани и те знаят кои са им приятели, когато ги видят. Те пият мляко от купичките на котките и споделят месото на кучетата, понякога съпроводено с протест от някои животни. Понякога, когато някое от кучетата реши да направи проблем от това и се втурне към натрапника, лаейки силно, господин Скункс просто се оттегля на планинския склон с грация и скорост, и вдигната нагоре опашка.

Между лекторските ми ангажименти, които ме отведоха в Средния Запад, Ню Йорк и Канада аз работех в помещенията с целия си капацитет, спирайки само, за да говорим с приятелите и многото идващи да ме видят чужденци. Въпреки че имаме насрочени лекции на Източния Бряг и Англия, докато бях в Канада се изморих много и загубих гласа си. Лекциите бяха много скоро една след друга и изглеждаше, че съм неспособен да разбера как да запазя силата си, докато дискутирам теми толкова близки до сърцето ми. Освен това, много от моите слушатели после искаха да задават въпроси. Някакси не можех да взема под внимание това, което по принцип приемах за добър съвет, относно напускането на лекция преди тази градушка от въпроси да започне. Като резултат не можех да говоря повече и докторът ми нареди да отменя ангажиментите си на Изток и в Англия и пълна почивка за поне 6 месеца.

Това предписание беше голямо разочарование за мен по обясними причини, но бях длъжен да го спазвам. Скоро след като се върнах в обичаните ми планини, възвърнах гласа си и го използвах, когато идваха посетители.

Предполагам, че съм изглеждал неприятно за тези, които се опитаха да ме накарат да се държа подобаващо. Може би аз просто не мога. Във всеки случай, каквото и да харча за себе си знам, че това, което получавам е много повече.

През юни 1954 г. Дезмънд Лесли, когото трябваше да срещна за първи път в Ню Йорк, за да осъществим една програма, дойде в Паломар. Това беше голямо удоволствие. Надарен с много интересен ум и страхотно чувство за хумор той добави много към нашата малка група, не само защото сподели нашите интереси, но и се присъедини към безвремето, което ни обзема, когато си почиваме от сериозните проблеми тук.

Въпреки че очакваше да остане само месец, Дезмънд остана с нас до края на август. Чакам с нетърпение да го видя отново през следващата година, когато ще отида да изпълня отменените си задачи. Като цяло, срещите с приятели от други светове, увеличаващия се брой приятели в този свят, целебната работа навън и вписването на различни неща в тази книга направиха дните ми много смислени и щастливи. Понякога дори си почивах, когато приятели ми започваха да ме гледат по укоризнен начин.

Скоро научихме, че предназначение на къщата ще стане по-сериозно. Точно преди пристигането на Дезмънд, за да осигурим спалня, поставихме разделител в центъра на голямата стая, планирана за форуми и лекции. Така, един от нас, все пак спеше в старата колиба – а друг имаше легло в кухнята. Така новите ангажименти ни оставиха с половин зала за лекции, в която спях, една нормална спалня и офис с походно легло. Чувствахме се наистина устроени, не след дълго трансформирахме

една палатка в удобно за спане място като я издигнахме над земята на основа от шперплат. По този начин изкарахме леглото от кухнята.

Все още сме ангажирани с изпомпването на вода от резервоарите (с малка женска помощ) и сме много горди от резултата. Предишната струйка в умивалниците сега е силна струя и направихме истински малък басейн под един дъб и засадихме цветя около очертанията му с камъни. Тази сутрин взехме един циментов Купидон и жерав от къщата и ги сложихме в басейна. Изглеждат много доволни.

Работим здраво, но сме щастливи. Планините са винаги пред очите ни, никога монотонни в красотата на пременяваща се зора или светлината на залязващото слънце. Прекрасни са на свечеряване, независимо дали са докоснати от лунната светлина или тъмнеят срещу звездите на небето.

Често виждаме летящи чинии, преминаващи над нас. Всъщност, в последните седмици, космическите кораби са били забелязани от много хора над съседните градове. Радваме се, че те са над нас и в небето над Земята. Надяваме се, че в недалечно бъдеще всички народи в нашият свят ще видят и ще знаят какво са те, и се надяваме, че тези, чиито думи биха били убедителни, които знаят, но са се пазели в тайна, ще говорят, в интерес на човечеството.

ПРОЩАЛНИЯТ БАНКЕТ И СБОГУВАНЕТО

Последният контакт се осъществи на 23-ти август 1954 г. Дезмънд Лесли бе в Лос Анджелис по това време, за да изпълни един лекторски ангажимент. Той знаеше, че аз ще имам такъв контакт и бе изключително разтревожен дали ще може да дойде с мен. Докато аз се надявах на това, Братята, поради причини, които не ни обясниха, не можеха да приемат молбата ми. Поглеждайки назад мисля, че е било, защото природата на някои от нещата, които ми бяха показани този път, не бяха направени за някой, който не е имал предишни контакти. Моите приятели Фиркон и Раму ме посрещнаха както обикновено. По пътя към кораба Фиркон каза: „Трябва да ти кажа, че срещата ни тази вечер ще бъде сбогуване за теб и за нас. След като те върнем обратно в хотела ще се върнем към кораба, който ще ни отнесе до носача и ще се приберем отново в родните си планети. Мисията ни на Земята е изпълнена.“

Огромна тъга нахлу в мен.

Раму каза бързо: „Но ти ни губиш само в нашата телесна форма. Не забравяй, че все още можем да комуникираме умствено, където и да сме.“ Успокоих се, доколкото можах от тази мисъл, но за момента бе недостатъчно. Тогава Фиркон каза, гласът му бе пълен с разбиране: „Ти си наш приятел и цялото космическо пространство, което ще се разпростира между нас, никога няма да може да промени това.“ Чувствах се засрамен от емоциите си. И въпреки че не можах изцяло да се отърся от тях, успях да се издигна над емоциите до някаква степен. Започнах да се чудя дали и други хора, живеещи временно на Земята, нямат за задача да се срещнат с мен в бъдеще. Но на този неизречен въпрос нито един от двамата не ме удостои с отговор. Останах с чувството, че това може би наистина бе сбогуване, поне за известно време, не само с двамата приятели, с които пътувах, но и с бъдещи екскурзии в Космоса.

Тази емоция, както мисля, че може да бъде представена, изпълни всички нови и невероятни неща, които щях да видя тази вечер, с трогателност, която увеличи моята дълбока признателност. Това, добавено към благодарността, която вече изпитвах, доведе до пълнота в сърцето ми, която е трудно да изразя с думи.

Доколкото досега съм описвал детайлно пътуването си със същия този Разузнавач, ще потвърдя само, че Ортон ни чакаше в кръжация, малко над земята, кораб, готов за незабавно тръгване. На това пътуване ние дори не седнахме. Разделих вниманието си между променящите се графики и Ортон на контролните панели. Когато навлязохме в носача от Венера, този път бях освободен от каквото и да е неприятно усещане в стомаха ми. Ние достигнахме до платформата и спряхме отново, както и при първото ни пътуване. Същият човек беше там да прикрепи клампата към кораба, за да се презареди, но този път той ни последва надолу по стълбите към салона.

При влизането незабавно се сблъсках с много тържествена обстановка. Присъстваха много други хора, които не бях виждал никога преди. Бях очарован, когато видях Илмът и Кална, които дойдоха да ме приветстват топло. „Някои каза ли ти за изненадата, която имаме за теб тази вечер?“ – попита Кална и без да чака отговор продължи ентузиазирано – „Едно определено обещание, което ти бе дадено, ще бъде изпълнено!“

Докато Кална говореше, Илмът ми даде чаша вкусен плодов сок. Забелязах, че и двете момичета бяха облечени в пилотски униформи и бях сигурен, че това означаваше пътуване в Космоса.

Имаше много мъже и осем жени без Кална и Илмът. Другите жени бяха облечени в същия вид очарователни рокли, каквито и те двете носеха, когато за пръв път ги срещнах. Мъжете бяха с удобни блузи и панталони. Отново, всички те, носеха сандали.

Въпреки че нямаше никакво представяне, то всъщност не беше и нужно, защото всички ме поздравиха като приятели, а някои от тях дори се обръщаха към мен по име. Когато приветствията приключиха, чух тиха музика за фон, която малко напомняше на тази, която ние наричаме ориенталска.

Въпреки че и Раму имаше чаша със сок, забелязах, че другите ми приятели не се присъединиха към нас. Това бе обяснено, когато Илмът каза: „Трябва да отидем към нашите постове сега, за да продължим с изненадата.“ – спомена Кална. „Този път Раму ще остане с теб.“

Когато Ортон и Кална напуснаха в една посока, Фиркон и Илмът тръгнаха към противоположната посока на кораба. Раму и аз отпихме от питиетата си, стоейки за момент в тишина. Бях щастлив да бъда част от топлината и радостта, които изпълваха тази стая. Това ми помогна да оставя на заден план тъгата за сметка на веселбата, която предстоеше тази вечер.

Няколко групички играеха игри, които бяха странни за мен и Раму, забелязвайки интереса ми, предложи да се разходим наоколо за поглед отблизо.

Четириима от мъжете седяха около малка маса и играеха игра с карти. Те бяха доста по-различни от нашите, въпреки че бяха с почти същите размери. Нямаше числа на тях, но всичките знаци означаваха и показваха нещо. Погледнах дали има по две еднакви, но, доколкото можех да видя, нямаше.

Друга група мъже търкаляха малки цветни топки по една гладка дъска. Познах, че те бяха заредени с някакъв вид магнитни свойства, тъй като нямаше вдлъбнатини по дъската, но въпреки това те не се движеха свободно. Някои от тях изглежда се привличаха, отблъсквайки останалите.

Друга игра, някакси, напомняше на нашия тенис на маса с изключение на това, че в тяхната игра имаше едновременно две топки, за което, очевидно, се изискваха доста големи умения. Жените изглеждаха доста добри в това.

Бях изумен от липсата на говорене на висок глас, смях или друг вид разсейване. Очевидно, всеки се забавляваше без да бъде шумен, както често се случва на Земята. Нито пък изглеждаше някой от тях да приема играта на сериозно, както много от нас правят.

Атмосферата беше весела и отпускаща. Често играчите поглеждаха към нас с приятелски усмивки. Някои от тях ни говореха и отново бях изумен да чуя тези хора да говорят толкова свободно на моя език. След известно време Раму предложи: „Искаш ли да отидем в контролната стая? Има някои неща, които искам да ти покажа, и съм сигурен, че ще ти бъде интересно.“

С питиета все още в ръцете ни, с удоволствие го последвах до огромната стая с много таблици, графики и инструменти, които бях видял на първото си посещение в този кораб.

Като влязохме, Раму изглежда натисна някакъв бутон, защото видях две много малки седалки да се издигат от пода сякаш с магия. В същото време, точно пред тях, видях нашата Луна да се появява в центъра на огромен екран. Бях изумен от това, колко близо изглежда и изобщо не изглеждаше като изобразена на снимка на този екран, а бе с дълбочината на космическото пространство навсякъде около нея. Значи това е била изненадата! За момент помислих, че всъщност ще кацнем на нея.

Раму каза: „В момента гледаш познатата за вас част на Луната, но ние не кацаме там. Картината се отразява на екрана от един от телескопите, който не работеше първият път, когато ти беше с нас. Гледай внимателно докато приближаваме повърхността и ще забележиш значителна активност. В безбройните огромни кратери, които виждате от Земята, ще забележиш много големи хангари, които вие не виждате. Забележи също така и че теренът тук е доста подобен на вашите пустини.“

„Ние сме построили тези хангари в такъв мащаб, че да може и други кораби, много по-големи от този, да могат лесно да влизат. Също така в тези хангари има жилищни помещения за работниците и техните семейства, обзаведени много комфортно. Вода в изобилие се източва от планините, също както и вие на Земята правите, за да облагородите пустинните си зони.“

„Когато кораб влезе в тези хангари, се прилага процес на дехерметизиране на пътниците. Това изисква около 24 часа. Ако това не бъде направено, хората ще изпитат огромно неудобство да стъпят на Луната. Подобен процес все още не е възможен за земните хора. Те разбират твърде малко от функциите на тялото и неговия контрол. Всъщност, човешките дробове са способни да се приспособят както към много ниско, така и към много високо налягане, ако дефлацията или инфлацията се правят достатъчно бързо. Ако се забавят, в резултат на това ще настъпи смърт.“

Аз с удоволствие бих се подложил на необходимата дефлация за привилегията да кацна на Луната. Нямах нищо, което да изисква моето незабавно завръщане на Земята.

Със съчувствена усмивка Раму каза: „Много неща сме подготвили за теб, освен това ще ти покажем и другата страна на вашия сателит преди да те върнем на Земята. Наблюдавай внимателно сега, тъй като приближаваме повърхността на Луната. Забележи тези облачни образувания. При определени благоприятни условия някои, от време на време, получават плътност. Това, което вие виждате от Земята чрез телескопите си са техните сенки.“

„Сега приближаваме страната, която никога не се вижда от Земята. Погледни повърхността точно под нас. Виж, има планини в този сектор. Дори можеш да видиш сняг по върховете на по-високите от тях и големи дървета по по-ниските склонове. От тази страна на Луната има няколко планински езера и реки. Реките се вливат в една много голяма водна площ.“

„Сега можеш да видиш няколко общности, различни по размер, както в долините, така и по планинските склонове. Предпочитанията на хората тук, както и навсякъде другаде, варират в зависимост от живота на една или друга височина. И тук, както и навсякъде, естествените дейности за поддържане на живота са много подобни на онези, открити от човечеството.“

„Ако имаме време да кацнем“ – продължи Раму – „и след това да попътуваме наоколо, ще можеш лично да се срещнеш с някои от тези хора. Но според това, което знаем за повърхността на Луната, начина, по който я виждаш сега, е доста по-практичен.“

Осъзнах истинността на това, което виждах беше като един добре оразмерен град, сглобен на екрана пред нас. Всъщност изглеждаше сякаш се носим над покривите и можех да видя хората, ходещи по чистите, тесни улички. Имаше по-гъсто застроен централен сектор, който допуснах, че може би беше търговски район, въпреки че не бе пренаселен с хора. Не забелязах да има каквито и да е паркирани по улиците коли, въпреки че видях няколко превозни средства да се движат точно над улиците, тъй като, както изглежда, нямаха колела. На размер бяха сравнително като нашите автобуси, различаващи се един от друг в почти същата степен.

Раму обясни: „Много малко хора имат техни собствени превозни средства, но пък по-голямата част разчитат на обществения транспорт, който в момента виждаш“.

В края на града, извън него, имаше сравнително голям изчистен сектор с огромна сграда от едната страна. Приличаше на хангар и Раму потвърди това, казвайки: „Трябва да построим няколко хангара близо до градовете за удобство при кацане на средствата, с които снабдяваме населението тук – всичко, което им е необходимо и е невъзможно да бъде получено в тази местност. В замяна на това те ни снабдяват с определени минерали, намерени на Луната. „Докато наблюдавах, изглежда сякаш градът започна внезапно да се оттегля и Раму ми каза, че се връщаме обратно в пространството между Луната и Земята. „Имаш ли някакви въпроси преди да

се върнем към салона?“ – попита той. Не можех да се сетя за такива, затова поклатих глава. „В такъв случай“ – каза той с блестящи очи – „по-добре да тръгваме към салона. Подготвяме банкет, за да отпразнуваме завръщането вкъщи на мен и Фиркон.“

Отново се почувствах засрамен от емоцията, която се покачи в мен при напомнянето за предстоящото празнуване, и я преодолях, поставяйки се мислено на тяхното място. Нямаше ли и аз да бъда щастлив при техните обстоятелства? Щях да бъда, със сигурност!

„Сълзите, които може да пролея ще бъдат заради мен самия“ – казах аз, стремейки се към светлината – „За вас – аз се радвам!“

Ортон и Кална ни срещнаха на вратата и влязохме в салона заедно. Видях, че голямата маса от едната страна на стаята вече бе сервирана. Някои от жените, които до преди малко играеха игри, сега слагаха финалните щрихи.

Когато Фиркон и Илмът влязоха през далечната врата, Кална се присъедини към приятелката си и двете момичета излязоха заедно от стаята. След няколко минути се завърнаха, сменили своите пилотски костюми с очарователни феерични рокли.

Красива покривка в златни и жълти мотиви покриваше масата, изтъкана в цветна палитра, без определен образец. Местата бяха разположени по пълната дължина на масата и от двете страни. Приборите на масата изглеждаха някак различни по изработка от нашите, по-скоро подобрени. Изглежда, бяха направени, от различни метални комбинации, красиво апликирани. Имаше един стол начело на масата и преброих 14 от всяка страна. Когато Кална и Илмът отново се присъединиха към нас, бяхме помолени да седнем. Все още имаше само осем присъстващи жени, а мъжете наброяваха 21 с мен включително.

Раму седна от дясната страна на учителя, а Фиркон – от лявата. Илмът беше между мен и Раму, а Кална – отсреща между Фиркон и Ортон. След като всички бяха седнали учителят се изправи и за минути в стаята настъпи благоговейна тишина. Тогава, говорейки меко и отчетливо, великият учител каза тези думи:

„Благодарим на Безкрайния за това богатство, което имаме тук сега. Нека на всеки един в Твоето обширно царство бъде осигурено по равно от това. Нека тази храна да заздравя нашите тела, така че да служат на Божествения дух, който ги обитава по начин, удовлетворяващи Него – Създателя на целия живот.“

След като той каза тази красива молитва, всички отново запазиха за момент тишина.

Тогава, преди да заеме отново мястото си, учителят каза: „Събрали сме се тук тази вечер, за да отпразнуваме, с огромна радост, успешното изпълнение на мисията на Земята, изпълнена от двама от нашите присъстващи тук братя. Фиркон и Раму се справиха добре. Ние споделяме тяхното щастие като награда за усилията им, което им позволява да се завърнат на родните си планети.“

Кристално чисти бокали, съдържащи бледа златиста течност, стояха на масата пред всеки гост. Когато учителят приключи с речта си, той вдигна чашата си, казвайки: „Да пием за това да бъдем благословени ние и нашите близки навсякъде.“

Като повдигнах бокала до устните си, усетих най-приятния аромат и бавно отпих от съдържанието му много бавно, за да не загубя нищо от този букет. Не изглеждаше да е от опиянително естество, но може би, като повечето вина, може да има лош ефект ако се прекали с употребата.

Когато вдигнахме чашите си в чест на Раму и Фиркон, тиха музика, идваща от някакъв невидим източник, изпълни стаята. Не беше като никоя музика, която бях чувал досега, и изглежда сякаш през цялото ми тяло вибрираше странна и красива мелодия, с много малко звуци, наподобяващи музика от Земята.

Тъй като това бе първият път, в който бях привилегирован да вечерям с хората от други светове, бях естествено любопитен да науча до каква степен тяхната храна прилича на нашата.

Във всеки край на масата, както и в средата, имаше красиви купи, пълни с плодове. Едните от тях изглеждаха точно като огромни румени ябълки, всяка една от тях с дръжка. Предчувствах свежия им сок, приемайки тази, която ми предложиха. Но, когато отхапах от него, разбрах, че този плод имаше консистенция на твърда зряла праскова, а вкусът бе по-скоро смесица между череша и ябълка. Вътрешността съдържаше едно огромно семе, което приличаше на голямо семе от ябълка.

Друг плод напомняше на огромна малина и на външен вид, и на вкус. Най-малката от тези малини беше поне четири пъти колкото нашата най-голяма.

На различни разстояния, върху масата бяха поставяни огромни, приличащи на стомни, съдове, съдържащи разнообразие от плодови сокове и други напитки. Това обясняваше няколкото бокали с различни размери пред всяко едно място. Второто питие, което пробвах, имаше вкус на чист малинов сок.

Храната бе сервирана от двете жени, които бяха седнали в двата края на дългата маса. Първоначално донесоха ястие със задушени зеленчуци от масата, която стоеше до отсрещната стена. Едните изглеждаха като обикновени моркови, но консистенцията им не бе толкова твърда и вкусът им бе по-скоро сладък. Вторият зеленчук изглеждаше като познатия картоф. Те, въпреки че бяха обелени, бяха сервирани в натуралната си форма. Имаха лек жълт оттенък и въпреки липсата на груби растителни влакна, на вкус бяха като зеленчук. Друг зеленчук, който опитах, имаше листата и цвета на магданоз и мек вкус на лимон.

Имаше и много други зеленчуци, които не опитах. Тъй като и не ям много по природа, тази вечер емоциите ми бяха толкова разделени, че почти няха никакъв апетит. Напразно се опитвах да изкарам от мислите си целта на това празненство. Фиркон и Раму, моите добри приятели, щяха да си тръгнат към далечните си домове...

Аз обаче приех едно малко парче от един доста твърд и много черен хляб и парче от нещо, което първоначално мислех за месо. Хлябът имаше златиста кора и имаше вкус сякаш бе направен предимно от ядки, въпреки че, според мен, се усещаше също така и вкус на зърно. Докато дъвчех кафеникавото парче „месо“ и наум сравнявах вкуса му с добре приготвено говеждо, Кална ме извика отсреща.

„Това е изсушен корен от растение от Венера“ – обясни тя. „На Венера ние готвим пресните растения и тогава стават дори по-вкусни, но по време на пътуванията ни ги носим в изсушената им форма. Те са изключително хранителни, тъй като съдържат всички протеини, които се съдържат и в месото, и по-лесно се възприемат от човешкото тяло. Едно парче от този корен, както е сервиран тук, е равностойно на един килограм от вашите пържоли. Също така става и отлична подправка за други храни.“

За завършек на храненето бе сервирана огромна торта. Въпреки че приличаше на това, което ние наричаме ангелска храна, когато я разрезаха видях, че няма тази някак еластична консистенция на торта. Също така, въпреки че бе предимно бяла, имаше жълти ивици навсякъде. Блатът бе много тънък и буквално се топеше в устата. Имаше леко сладък вкус, въпреки че, когато жълтото бе отделено от бялото вкусът стана труден за определяне. Като цяло беше вкусна.

Докато наблюдавах останалите около масата и слушах веселия им разговор, никой не ядеше много от изобилната храна, както често се случва на банкетите на Земята. Въпреки това всички изглежда се забавляваха.

След края на храненето жените и няколко мъже станаха от местата си и отсервираха чиниите. По чудния начин, с който вече бях запознат, от една стена зад масата се отвориха огромни врати, водейки към кухнята. Всичко беше занесено в тази стая. След миг гостите се върнаха по местата си и вратите зад тях се затвориха.

Сега музикалният фон спря след като един от мъжете стана от мястото си. Без акомпанимент, той започна да пее песен на родния си език. Въпреки че не разбирах думите, аз слушах омаян красотата на неговия глас.

Когато той приключи, Илмът каза: „Това беше песен за сбогуване и благословия към Братята, които се завръщат у дома.“ Музиката отново се пусна от невидимия си източник, по-силна от преди, с по-раздвижен ритъм.

Защо това се случи намери своето обяснение, когато две от жените се изправиха, и като отидоха до свободното пространство встрани от масата, започнаха да се движат в красив ритъм с музиката. По-късно ми казаха, че този танц символизира силата на Вселената.

Докато наблюдавах, осъзнах, че човек трябва да има двойни стави и гъвкавостта на дете, за да успее да го възпроизведе. Беше наистина невероятно да гледам всяко едно движение и позиция на техните тела, рисуващи едно след друго многото настроения на природата, от покоя на тихите води до най-ужасните бури в Космоса.

Невъзможно е да опиша подобен ритъм, но беше едновременно удивително и дълбоко объркващо да гледам. Младите танцьорки бяха изключително очарователни и техните костюми изглежда променяха цветовете си, когато се движеха, въпреки че не видях светлини да играят върху тях. Думата грация в нейната превъзходна степен е недостатъчна да опише това невероятно изпълнение.

Когато танцът приключи и измина малко време, учителят проговори на Ортон, който бе дошъл до мен. „Сега“ – каза той – „бихме искали да ти покажем пейзажи от нашата планета Венера. Пейзажи, които ще бъдат предавани директно от мястото към този кораб.“

Бях очарован от възможността за подобна беседа, описваща пътешествието и се чудех на кой екран ще се появи. Но екран нямаше. Пред изумения ми поглед, всички светлини избледняха, първият пейзаж бе спуснат да виси в пространството на стаята!

Ортон изглежда се радваше на удивлението ми и обясни: „Имаме определен тип прожектор, който може да изпраща и да получава сигнали от което и да е желано разстояние. Точката, в която се спират, служи като невидим екран, където картината е концентрирана с цвят и пълно триизмерно качество.“

Пейзажът, който гледах, изглеждаше сякаш наистина е „там“ и бе изключително трудно да повярвам, че все още се намирам на кораба. Виждах невероятни планини, някои от тях с бели върхове, покрити със сняг, други – доста неплодородни и скалисти, не особено по-различни от тези на Земята. Някои от тях бяха гъсто залесени и видях вода да тече на поточета и малки водопади надолу по планината.

Ортон се наведе към мен, за да ми прошепне: „Имаме много езера и седем океана, като всички от тях са свързани с плавателни канали, естествени и изкуствени.“

Показаха ми няколко града от Венера, и малки и големи. Всички те ме накараха да се почувствам сякаш съм бил пренесен в невероятна вълшебна страна. Структурите бяха красиви, без монотонни линии. Много от тях имаха куполи, излъчващи призматични цветове, които създаваха впечатление за съживяваща сила.

„В тъмнината на нощта“ – Ортон каза тихо – „цветовете спират и куполите започват да светят с мека, жълтеникава светлина.“

Всички градове следваха един и същ кръгъл или овален образец и нито един от тях по никакъв начин не изглеждаше пренаселен. Между тези концентрирани общности имаше и много спокойна необитаема територия.

Хората, които видях по улиците на тези градове изглежда си вършеха работата по почти същия начин както и на Земята, с изключение на липсващото постоянно бързане и тревога, които се забелязват при нас. Дрехите също бяха подобни, очевидно всеки човек избира дрехите си по свой собствен вкус, но следвайки общия стил. Бих казал, че най-високият човек, когото видях беше около 6 фута, средният възрастен човек – около 5 фута, и най-ниският – не повече от 3 фута. Последният обаче може би беше дете. Не можех да бъда сигурен, тъй като на никого от тях не му личеше възрастта както на нас. Знам, че със сигурност видях няколко деца, доста по-малки от тази определена форма. Съответстващи на нашите автомобили, за удобство при пътуването от едно място до друго, видях превозни средства, приличащи на кораба –

майка, но в умален вид. Те изглежда се плъзгаха точно над повърхността, както правеха онези „автобуси“, които видях на Луната. Тези транспортни средства бяха различни по големина, както са и нашите коли, и някои от тях бяха отворени отгоре.

Чудех се как се движеха те, което отново доведе Ортон близо до ухото ми, и той обясни: „Чрез средствата на точно същата енергия, чрез която работят и нашите космически кораби.“

Улиците бяха добре устроени и разположени и бяха красиво обградени с цветни бордюри.

След това ми бе показан плаж на брега на едно езеро. Пясъкът беше много бял и ситен. Дълги, ниски вълни се рееха почти хипнотизиращо. Имаше много хора на плажа и във водата. Чудех се какъв вид материал е използван за техните бански костюми тъй като не изглеждаха мокри след като се потопят във водата.

Кална, която дойде да седне до мен, ми изясни това. „Материалът не само, че е напълно непромокаем, но също така и има способността да отблъсква вредните слънчеви лъчи. Също както и на Земята“ – продължи тя – „тези лъчи са по-силни, когато се отразяват във водата, отколкото в почвата.“

Сега ми бе показан тропическия сектор на Венера. Бях изумен да забележа, че като цяло много от дърветата някакси напомняха на нашата плачеща върба, тъй като листата падаха с някакъв каскаден ефект. Цветът, обаче, както и детайлите на листата бяха доста различни.

Както можете да си представите, бях изключително заинтригуван да видя животинския свят, който обитаваше тези непрекъснато сменящи се пейзажи. На плажа забелязах малко куче с къса козина. Навсякъде другаде виждах птици, различни по цвят и големина, малко по-различни от нашите на Земята. Една от тях изглеждаше точно като нашето диво канарче. Видях коне и крави в провинцията, малко по-малки от тези на Земята, но все пак доста бяха доста подобни на тях. Изглежда това се отнасяше за целия животински свят на Венера.

Цветята също доста напомняха на тези, които растат на Земята. Бих казал, че основната разлика между животинския и растителния свят в сравнение с нашите е в оцветяването и в устройството на живата структура. Кална ми каза, че това се дължи на постоянната влага на тяхната планета.

„Както си научил досега“ – каза Кална – „нашите хора рядко виждат звездите, както вие на Земята. Ние узнаваме за красотите на небето отвъд нашия небосклон само от нашите пътувания и проучвания.“

Накрая ми показа картина на една много красива жена, заедно с нейния съпруг и техните 18 деца, всичките от които бяха напълно пораснали. Въпреки това родителите създаваха впечатлението на млада двойка в началото на тридесетте си години.

С това обиколката приключи и аз бях подканен да задавам въпроси. Първо попитах какъв ефект, ако изобщо има такъв, оказват заоблачаването върху Венера и нейните обитатели.

Ортон отговори: „Спомагайки за живота спрямо законите на Вселената, нашата атмосфера е допринасящ фактор към средна продължителност на живот от хиляда години. Когато Земята също имаше такава атмосфера, възрастта на хората от вашата планета беше доста по-голяма в сравнение със сега.“

„Облачното образуване около нашата планета играе ролята на пречистваща система, отслабваща унищожителните лъчи, които иначе ще навлязат в атмосферата. Бих искал да привлека вниманието ти към запис, съдържащ се във вашето собствено Свето писание. Ако го разучиш внимателно ще забележиш, че продължителността на живот на Земята започва да намалява, когато облачното образуване става по-малко и хората за пръв път виждат звездите в Космоса.“

„Може би ще ти е интересно да научиш, че дори в момента се случва едно постепенно накланяне на Земята. Ако, както може да се случи във всеки един момент,

трябва да се осъществи пълен наклон, за да изпълни своя цикъл, голяма част от земните пластове, разположени под вода, ще се издигнат. След известно време тази, напоена с вода, почва ще бъде в процес на изпарение, което още веднъж ще причини постоянно облачно образуване или „небесна твърд“ около вашата Земя. В този случай продължителността на живот отново ще се увеличи и ако хората на вашата планета се научат да живеят според законите на Създателя, вие също ще може да достигнете до хиляда години в едно тяло.“

„Това накланяне на вашата Земя е една от причините да я наблюдаваме постоянно, защото нейната връзка с другите планети в нашата галактика е много важна. Един драстичен наклон на една планета до някаква степен ще повлияе на всички останали и със сигурност ще причини изменение в пътя, по който пътуваме в Космоса.

„Със сигурност някое насила предизвикано накланяме може да причини огромна катастрофа на нашата Земя, нали така?“ – попитах аз.

„Това несъмнено ще се случи“ – отвърна той – „и въпреки че законите, които управляват взаимоотношението между човека и света, в който живее, няма да бъдат разбрани на този етап от земните хора, искам да подчертая, че греховния път, който те следват така последователно, всъщност е причината за невежеството им относно нестабилността на Земята. През годините е имало много знаци и поличби, които вашите хора са пренебрегвали. Много от тях са записани във вашето Свето писание като пророчества. Но вашите хора не им обърнаха внимание. И въпреки че много от тях вече са се сбъднали, урокът все още не е научен. Не е мъдро да ставаш независим от Създателя на всичко. Човечеството трябва да бъде направлявано от ръката, която му е дала живота.“

„Ако човекът иска да живее без катастрофи, той трябва да гледа на своите близки както на себе си, като на свое отражение. Желанието на Създателя не е човечеството да се обърне срещу себе си с жестокост и безсмислено клане.“

„Знам“ – казах аз – „че навлизаме в някакъв вид нов цикъл. Някои от моите братя на Земята го наричат Златната епоха, други ерата на Водолея. Можете ли да ми изясните това?“

„На нашата планета ние не назоваваме промените по този начин, за нас е просто прогрес. Но за да отговорим на въпроса, така че да разбереш, бихме казали, че приближавате Космическата ера, колкото и малко да разбирате това. Вие вече сте имали своята Златна епоха, боготворейки златото повече от Бог. А ерата на Водолея, както я наричате, може да бъде само една и в нея Земята ви измъчва с прекалено много, или недостатъчно вода. Вие вече сте преминали и през двете такива условия. Назоваването на периодите на промяна по този начин е част от блокирането на вашето разбиране. Земните хора трябва да се научат да прогресират в ритъм с тези природни промени, а не да им се покоряват.“

„Как“ – попитах аз, „бихте дефинирали Космическата ера?“

„Всъщност, по-скоро, бихме го нарекли Космическо разбиране. Това е първият път във вашата цивилизация, в който, в широкия смисъл на думата, вие осъзнавате вероятността за съществуване на други населени светове, освен вашия. Появявайки се с нашите космически кораби, както правим в момента в небето във вашия свят, дори и тези, които не вярват, нямат голям избор. За пръв път в историята на човечеството на вашата планета, има неопровержимо доказателство, че животът в нея не съществува по някаква налудничава случайност, както дори и някои от вашите най-велики астрономи са твърдели. Човечеството съществува във вашия свят, защото тази планета е едно от многото творения на Бог, и всички те – предмет на неговите Божествени закони.“

„Нашите кораби извършват подвизи във вашето небе, които нито един от Земяните самолети, на която и да е нация не би могъл да направи. Вашите учени знаят това. Вашите правителства знаят това. Пилотите на вашите самолети навсякъде по вашия свят са ни виждали и са се чудели. Хиляди земни хора са гледали нагоре и са били изумени. Хиляди други навсякъде в момента гледат и се надяват да ни зърнат.“

„Всичко това е било предсказано от вашите предшественици. Те казват във вашите писмени пророчества, че целият свят ще бъде обезпокоен и знаците ще бъдат следните: Божии синове ще идват от Рая на Земята да спасят хората. Условието на вашия свят днес са ви поставили под сянката на смъртта. Целият ви свят е притеснен. И тъй като името, което имате за космическото пространство е „Рай“ и тъй като ние също сме синове и дъщери на Бог, не може ли да се каже, че дори сега, древното пророчество е изпълнено?“

„Също така е предсказано, че когато моментът настъпи, тъмните раси на вашия свят ще се надигнат, искайки правото на равно уважение и по-голяма свобода, които толкова дълго са им отказвани от вас, светлокожите. Не се ли сбъдва и това предсказание в момента на Земята?“

„Виждаш, че знаем историята на вашия свят много добре. Концепцията „Ние сме пазители на нашите братя“ се отнася за всички човешки същества, навсякъде. С тази роля ние идваме при вас и казваме: „Нека Върховното Създание на Вселената бъде напътстващата дума за вашия свят и вашите неприятности изчезнат както тъмнината пред светлината“. Какво би бил човек без дъха на живота? И кой му го е дал? Може ли да бъде намерен навсякъде в полза на всички? Земяните хора трябва да знаят, че Бог не е на някакво далечно разстояние, а винаги е близо, навсякъде, дори и в самия човек.“

Ортон спря да говори и за момент аз седнах с наведена глава, размишлявайки над думите му. Бавно осъзнавах навлизането на една топлина в духа ми. Поглеждайки нагоре, видях от лицата на всички наоколо, че това, което бях почувствал бе благословия, идваща от всички тях към мен.

Тогава учителят се изправи и се приближи към мен. Като станах, останалите също го направиха.

„Синко“ – каза той, поглеждайки дълбоко в очите ми – „много от това, което нашият брат ти каза, е в конфликт с много от нещата, които вашите хора са научени да смятат за истина. Това, само по себе си, не е от значение, тъй като това, което е научено вчера, служи само като трамплин към по-голямата истина, която можем да научим утре. Това е законът на прогреса. Веднъж тръгнеш ли в правилната посока, не можеш да се объркаш. Жизненоважно е винаги хората да работят заедно и да полагат заедно усилия, с отворени съзнания, винаги наясно, че никога не може да се знае абсолютно всичко. Съществува непогрешимо ръководство, определящо дали пътят е правилния. Това е много просто. Ако резултатите от вашите мисли и действия са зли, тогава пътя, който следвате, води надалеч от светлината на Божието лице. Ако добри неща ви следват по пътя, по който вървите, тогава вашият живот, животът на вашите деца и на техните деца ще бъде радостен. Благословени, несломени от болести и препирни, ще бъде вашето вечно наследство.“

Той докосна ръката ми за сбогом и напусна стаята с тишина, трептяща с думите, които бе казал.

Дълго гледах лицата на моите приятели, запечатвайки всяко едно в паметта си. Никой не се сбогува на глас, но всеки един от тях вдигна ръката си, и аз вдигнах моята. Тогава позволих на Ортон да ме отведе по пътя от носача обратно към малкия Разузнавач.

Фиркон и Раму ме придружиха обратно до града. Не си говорехме нищо.

Когато се върнахме обратно в хотела, и дойде времето да се разделя с тези скъпи приятели, ме погълна едно чувство на огромна горчивина. Разменихме си ръкостискания и Раму тихо каза: „Нека Божията благословия бъде с теб.“

Оставих ги и се качих в моята самотна стая.

НЕОЧАКВАНИЯТ ПОСЛЕПИС

25-ти април 1955 г.

Още докато печатарската преса преминаваше по страниците на тази книга се случи събитие с такава важност, че го записвам тук и сега и се втурвам към издателите си да го включат.

Целият ден вчера, 24-ти април, обичайният брой неделни посетители в дома ми в Терасите на Паломар, изпълниха часовете от сутринта до здрач. Като се срещнах и разговарях с тях, бях все по-ясно предупреждаван психически за приближаваща среща с Братята. Беше късно, когато последната двойка си тръгна, и отидох в стаята си, опитвайки се неуспешно да заспя. След около час поривът да стана и да отида в града бе толкова силен, че знаех, че трябва незабавно да тръгна.

По време на дългото пътуване до града се чудех дали на молбата, която отправих по време на последната ни среща, щеше да бъде отговорено. Бях питал дали ще ми позволят да направя няколко снимки в космическия кораб, за да мога да представя повече убедителни доказателства за тези, които се съмняват и за тези, които вярват. Въпреки впечатлението, което имах, че това може би няма да бъде толкова лесно за постигане, както си мислех, един от Братята направи коментар, който знаех, че е истина. „Дори и да успеем“ – посочи той – „съмнявам се, че това ще убеди утвърдените скептици поради причината, че Земяните хора все още имат така погрешната концепция за другите планети и условията, съществуващи там.“

Въпреки това аз позволих на надеждата ми да расте ...

Отидох на обичайното място и бях посрещнат от човек, на който бях представен на една от предишните срещи, дошъл да замени един от Братята, който се е завърнал на родната си планета. Без да се бавим отидохме до пустинното място, където ни чакаше кораб, идентичен с този от първата ми среща. Като влизахме в малкия кораб погледнах часовника си и видях, че беше точно 2 и 30 ч. сутринта. След като ме поздрави, пилотът ме попита дали си нося фотоапарата. Аз си го носех всъщност! Беше един малък Полароид, който скоро си бях купил. Той никога не беше виждал такъв и ме помоли да му обясня как работи.

„Тази среща е планирана специално, за да изпълни твоите надежди за снимките, за които говореше на последната ни среща.“ – каза той – „Не можем да гарантираме със сигурност нищо, което ще ти се изясни в последствие, но можем да опитаме да ти направим снимка в нашия кораб. Това би било достатъчно просто ако можехме да използваме нашия собствен начин за фотографизиране, но това няма да ти послужи за твоите цели. Нашите камери и филми са напълно електромагнитни, а вие на Земята нямате оборудване, което да успее да възпроизведе подобни снимки. Така че трябва да използваме вашите и да видим какво ще се получи.“

Бях толкова погълнат да му обяснявам как работи камерата, че изобщо не забелязах дали се движим, докато човекът, който ме посрещна, извика: „Пристигнахме!“

Поглеждайки нагоре видях, че вратата на кораба се отваря. Тогава, за моя изненада, видях, че сме се приземили на върха на малък кораб-майка. „Малък“ – защото не беше толкова огромен, колкото някой от онези, в които някога съм бил. Отворът, през който обикновено по-малкият кораб влизаше в носача беше напълно видим, но моят приятел слезе от Разузнавача и ми кимна да го последвам. Ходехме по повърхността на носача и преминахме през огромния отвор към един по-малък, който се отвори, когато приближихме. Това беше още една изненада, защото няхах идея

дали в другите носачи е имало подобни отвори. Оказа се, че това е асансьор и бях изключително радостен да видя Ортон, стоящ на платформата. След като той ме покани аз пристъпих към него. Мъжът, който ме бе довел до носача се върна към Разузнавача и неговия спътник, при който си бях оставил фотоапарата.

Този асансьор беше подобен на онзи от огромния кораб на Сатурн, описан в осма глава. Слязохме почти до средата на кораба, където един ред с портали бе напълно видим по цялата дължина и от двете страни на кораба. Тук асансьорът спря и ние слязохме. Ортон обясни, че той ще стои пред единия портал, а аз пред другия до него, докато мъжете се опитват да ни снимат от Разузнавача, който сега се бе преместил малко по-далеч.

Забелязах, че порталите на този носач бяха двойни, с около 6 фута между вътрешното и външното стъкло. Ние стояхме зад вътрешните прозорци и не можех да спра да се чудя, как ще успеят да направят добри снимки с моя малък фотоапарат през това стъкло!

Изключително трудно е да прецениш размера и разстоянието в Космоса, нямайки нищо, с което да ги сравниш, но ми изглеждаше сякаш Разузнавачът кръжеше на около 100 фута* от кораба-майка. От топовидния си връх (вижте снимка №1) той хвърляше лъчи от ярка светлина върху по-големия кораб. Понякога тези лъчи бяха много интензивни а понякога не чак толкова. Както показват снимките, те експериментираха с нужното количество светлина, за да успеят да покажат кораба-майка и същевременно да проникнат през порталите, хващайки мен и Ортон зад тях.

** разстояние – 30,5 м (бел.прев.)*

Докато това се случваше, радиацията и от Разузнавача и от кораба-майка бе сведена до минимум. По-късно научих, че мъжете са били длъжни да сложат някакъв вид филтър над фотоапарата и обектива, за да запазят филма от магнитното влияние на кораба. Това беше първият експеримент и както ясно се показва на снимките бяха пробвани различни разстояния и интензитет на светлината.

В този момент, трябва да призная, че не спирах да критикувам себе си затова, че в забързаното си тръгване за града забравих да взема допълнителен филм. Това се оказа сериозна пречка за Братята, оставяйки им доста малка възможност за опити и грешки в метода, който бяха принудени да използват. Докато мъжете работеха с фотоапарата ми, те внимателно изучаваха резултатите. Вероятно в близкото бъдеще те може да успеят да направят приспособление от един или друг вид, което да възпроизвежда по-детайлни картини.

Измина известно време преди сигнал от Разузнавача да посочи, че те се връщат към носача. Наблюдавах асансьора докато се движеше нагоре към върха на кораба. Капакът се отвори и той се върна отново до нашето ниво, заедно с пилота на Разузнавача, който носеше фотоапарата ми в ръцете си. Той се присъедини към нас и каза, че въпреки че смятат снимките за лоши, те все пак са постигнали някакъв успех и също така са запазили последните две пози, за да се опитат да заснемат вътрешността на този носач.

Бидейки доста добре подготвен да очаквам лоши резултати, аз бях приятно изненадан от това, което ми показаха.

Докато и тримата вървахме към предната част на кораба, видях една стена да се плъзга настрани, за да открие отвор, който много ми напомняше на тунел. Отвъд него имаше малка стая с двама пилоти, седнали на управлението.

Поради това, че краят на кораба беше прозрачен, и заради светещите таблици в него, вътре имаше много светлина и надеждите ми да направя добра снимка бяха големи. Всички светлини в стаята, в която стояхме бяха изключени, оставяйки я почти изцяло тъмна. Но тези два опита се провалиха поради по-голямата магнитна сила в носача в сравнение с тази в Разузнавача.

Едно нещо беше доказано. Без да има някаква, недоразвита все още, филтърна система за нашата лента, е невъзможно да бъдат направени ясни снимки в космическите кораби. Когато попитах дали един по-добър фотоапарат, с по-хубав обектив, би свършил по-успешна работа, ми казаха, че не може да има значително подобрение заради вида на лентата, който е използван.

Когато бяха направени тези последни две снимки, светлините в кораба се включиха отново. Тогава и тримата се върнахме към асансьора и продължихме към върха на кораба. Когато капакът се отвори видях Разузнавача, отново поставен на своя носач. Ортон докосна ръката ми за сбогом и двамата с пилота се запътихме към чакащия кораб. Когато влязохме, вратата тихо се затвори зад нас и ние веднага тръгнахме.

Невъзможно е да определя колко далеч в Космоса сме били, но цялото време от напускането на Земята до завръщането ни беше малко повече от 2 часа и половина.

Завръщайки се на Земята, аз и моят приятел оставихме пилота и се запътихме към мястото, където беше паркирана колата. Беше малко преди 7 сутринта, когато моят спътник ме остави пред входа на дома ми. Въпреки че го поканих да остане за кафе и закуска, той ми благодари и отказа обяснявайки, че не трябва да закъснява с работата, която е поел за времето, в което е на Земята.

В заключение нека да кажа, че напълно осъзнавам многото опити, които ще бъдат направени, за да се поставят под съмнение тези снимки. Това не ме притеснява. Всеки човек е свободен да вярва или да не вярва на твърденията, подкрепени от снимките, които са показани в тази книга. Но нека всеки човек осъзнае, че неговото лично заключение по никакъв начин не променя факта за тяхната истинност. За да се потвърди това е необходимо само да се обърнат страниците на историята на почти без значение коя дата или година. В масовата ни концепция за земното съзнание винаги е било по-лесно да се подиграваме на новите неща, вместо да приемем факта за своите ограничени познания за чудесата, очакващи да бъдат открити в безкрайната Вселена, която обитаваме.

На Братята от други светове, човешки същества като нас, съм благодарен за това, което ми показаха и на което ме научиха. На моите братя от този свят аз преразказвам това, знаейки, че много от тях са готови. Както винаги скептиците ще трябва да почакаат за това, което дори и за тях ще бъде неопровержимо доказателство, че Космосът е обитаван от хора от други планети, далеч по-напреднали от нашата.

Биографична скица

Роден в Полша, на 17 април 1891 г., Джордж Адамски все още няма и 2 години, когато родителите му емигрират в САЩ и се установяват в Дюнкерк, Ню Йорк. Фонът на неговото детство е почти същият като на всяко едно от децата от емигрантски семейства, с една основна разлика. Родителите му притежават необикновен и дълбок религиозен подход към чудесата на сътворението, проявяващи се в многото аспекти на природата. Следователно, въпреки че момчето ходи официално на училище за кратко, жизнена част от неговото обучение продължава чрез частните уроци на родителите му. Малкият Джордж пораста с уважение и почит към всички фази на природата.

В подобен свят момчето усещало, че би било лесно хората да живеят в хармония. Много рано той започва да търси причината, поради която изглежда невъзможно да го направят. Много рано той започва да осъзнава, че докато мимолетните закони, създадени от човека се диктуват от географията, променящите се нужди и традиции, понякога от малко повече от специалните интереси на властващите, законите на природата са неизменни. Според него изглежда сякаш уроците, намерени в страниците на историята, не са научени. За него изглежда сякаш хората от тази Земя, индивидуално и колективно, все още вървят по старите пътища, които могат да доведат единствено до повторение на същите стари бедствия. Това е всеобхватна тема за младия Адамски. Той знае, че въпреки ограниченията, които го заобикалят, продължителното търсене в живота му ще бъде да научи всичко възможно по този въпрос. Каквото и знание да постигне, той се надява да послужи на човечеството си по някакъв макар и малък начин.

За щастие момчето не остава огорчено от обстоятелствата, поради които неговите родители нямат възможност да платят за образованието, достойно за неговите амбиции и будно съзнание. Точно обратното – той доброволно търси работа, за да помогне за покриване на разходите на голямото семейство. Неговият университет е животът, със своите вълнуващи уроци, където и с когото и да се озовава.

През 1913 г. Адамски влиза в армията, където служи в 13-та Кавалерия на Мексиканската граница, и получава почетно освобождаване от отговорност през 1919 г. Междувременно на Коледа през 1917 г. се жени за Мери Ей. Шимберски.

Петте години на Адамски в армията му служат за подсилване на копнежа му към израстване в разбирането и мъдростта, с които може да бъде полезен на човечеството. Но осъзнавайки, че ученикът все още не е готов да бъде учител, дълги години той пътува из страната, изкарвайки прехраната си с всяка една работа, която му се предлага. Това е един добър начин да изучи проблемите и неудовлетворението, които не са чужди на нито един човек. Неговото обаче не е мрачна мисия, преследвана на всяка цена. Комбинацията от търпение, състрадание и веселие в порасналия Адамски дори и тогава са били качествата, които привличат увереността на неговите колеги у него.

Още преди да стане на 40 години Адамски прекратява скитането и се установява в Лагуна Бийч, Калифорния. Това е първият му истински дом и тук през 30-те години, той посвещава цялото си време на изучаването на законите на природата. Неговите ученици скоро наброяват стотина, из цяла Южна Калифорния искат да чуят лекциите му, неговите беседи са излъчвани по радио станциите KFOX в Лонг Бийч и KMPC в Лос Анджелис.

Един от неговите ученици му подарява 6-инчов Нютонов отразяващ телескоп и Адамски прекарва доста време, изучавайки небето. Той и учениците му правят безброй снимки с домашно направени приспособления. По време на този период Адамски

прави първата си снимка на космически кораб, въпреки че по това време той все още не знае какво е това. Снимката е предоставена на няколко астрономи. Нито един от тях не успява да я идентифицира. Обектът е прекалено далеч в Космоса, за да могат да се видят детайли. Направени са няколко предположения, нито едно от които не се счита за задоволително.

През 1940 г., предвиждайки война в открито море, Адамски и няколко негови ученици, на които обстоятелствата позволяват, се преместват от Лагуна Бийч и се установяват на място по пътя за планината Паломар, наречено Валеј Център. Тук те се трудят усърдно за създаването на малък земеделски проект, което се надявали, че ще успее да ги поддържа известно време. Когато Америка влиза във войната, Адамски използва своето местоположение, за да се пази от бомбардировки.

През 1944 г. ранчото във Валеј Център е продадено. Адамски и малката група, останала с него през годините на войната, се преместват по южния склон на планината Паломар, 6 мили* по-надолу от хребета на планината, и на 11 мили** от най-големия телескоп в света, по това време незавършен. Тук те намират необитаема земя и построяват върху нея жилищни помещения. Също така издигат и малка сграда, която да послужи като кафене за минувачите, притежавана и разработена от госпожа Алис К. Уелс, една от учениците на Адамски. Всеки член на групата участва в ръчния труд, необходим за това, и тъй като по това време все още са в сила тежки ограничения по отношение на материалите, всичко, което е на разположение трябвало да бъде използвано по някакъв начин.

Адамски купува 15-инчов*** телескоп и малка обсерватория е издигната до дома му, направена по начин, който му помага да изучава с часове небето, защитен от неблагоприятните метеорологични условия. По-малък, 6-инчов**** телескоп, е монтиран на открито. По този начин Адамски получава възможността да продължи с изучаването на небето. Много от посетители са заинтересовани и с тях той с радост разговаря за своите открития.

* разстояние – 6,7 км

** разстояние – 17,7 км

*** размер – 38 см

**** размер – 15,2 см (бел.прев.)

По време на метеоритния дъжд през 1946 г., Адамски и няколко негови приятели наблюдават заедно драматичното събитие, ненаясно в този момент какво точно представлява то. Те наблюдават огромен цигаровиден кораб да виси неподвижен в небето сравнително наблизо. Напълно непознат обект за всички тях, никой не успява да отгатне неговия истински произход. Въпреки, че Адамски дълго време говори за вероятността за човешки живот на други планети, той все още е на мнение, че дори и най-близките ни небесни съседи са прекалено далеч за каквото и да е физическо междупланетно пътешествие. Още през следващата година (1947) идва доказателството, че той всъщност е грешал. Заедно със съпругата си и с няколко други сътрудници за повече от час Адамски наблюдава структурата на неземен кораб, движещ се безшумно сам през небето от изток към запад.

След като на същото нещо са били очевидци и други групи хора на различни местоположения, през следващите седмици много хора идват при Адамски, за да проверят собствените си наблюдения. Нито един от тях не вярва, че невероятния спектакъл може да се дължи на каквото и да е кораб, построен на нашата Земя.

По-нататъшните преживявания на Адамски в тази област са предоставени на обществото чрез книгата „**Летящите чинии се приземиха**“ със съавтор Дезмънд Лесли. Събитията, случили се след нейното публикуване са описани в настоящата книга.

Шарлот Блоджет

Повече от 7 000 страници на чешки и 18 000 страници на други езици и 5 000 картини за космическите хора – Ангели на Небето, могат да бъдат намерени на следните уеб-сайтове :

www.angeli-raja.eu

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.200-countries-download.org

www.all-the-world-downloads.org

www.we-arent-slaves.org

www.universe-people.cz

www.andele-nebe.cz

www.andelenebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.anjeli-neba.sk

www.anjeli-svetla.sk

www.stahuje-200-zemi.cz

www.stahuje-cely-svet.cz

www.nejsme-otroci.cz
www.himmels-engel.de
www.angeles-luz.es
www.angely-sveta.ru
www.anges-lumiere.eu
www.angelo-luce.it
www.anioly-nieba.pl
www.feny-angyalai.hu
www.andjeli-neba.com.hr
www.anjos-ceu.eu
www.engelen-hemel.nl
www.ingerii-cerului.ro
www.cennetin-melekleri.web.tr
www.himmelens-anglar.se